XX. évfolyam 34. szám Ára: 1 forint 1964. augusztus 20

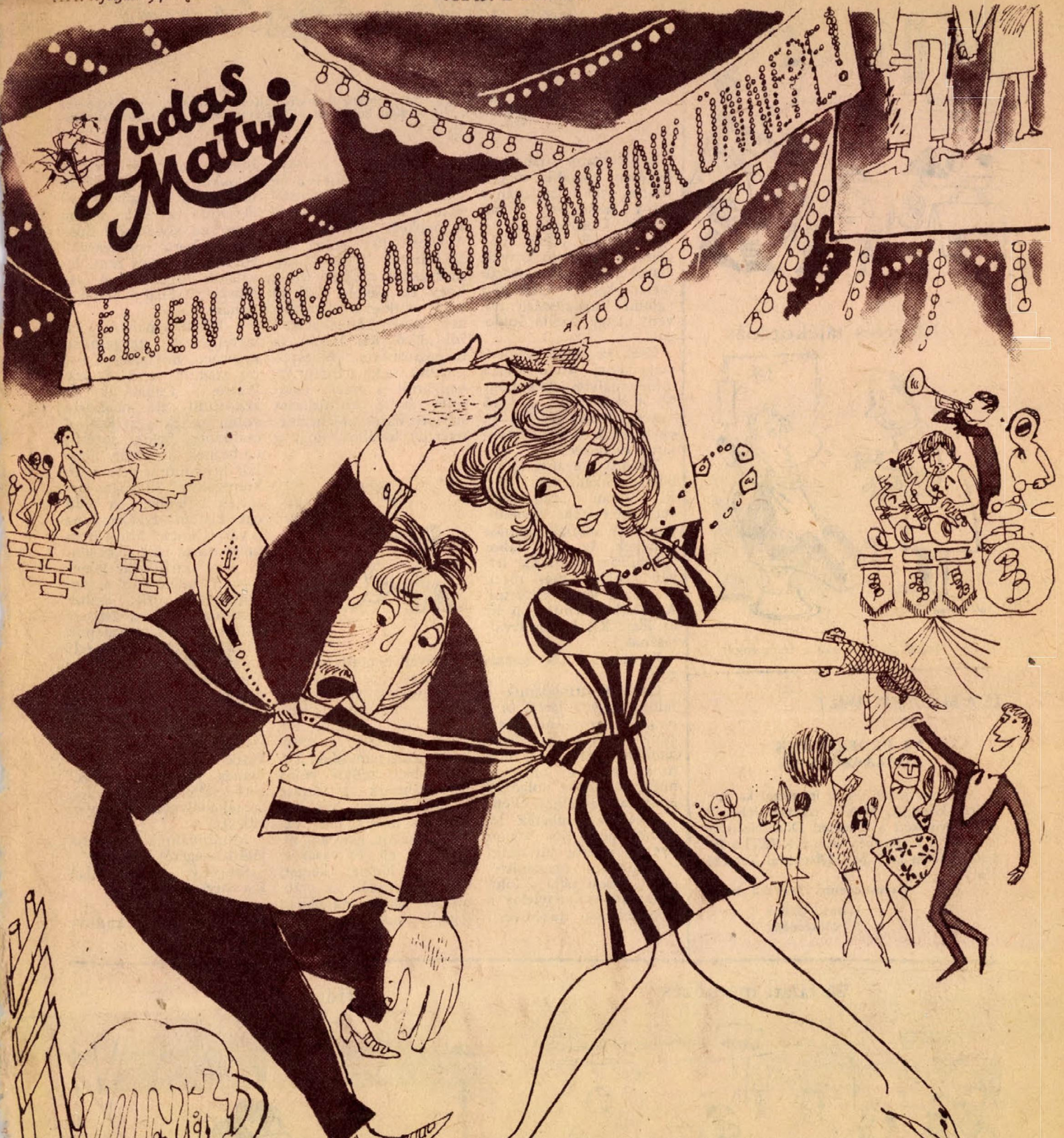
Ludas Matyi
ÉLJEN AUG.20 ALKOTMÁNYUNK ÜNNEPE!
SZ

— No, de Pirike! Felhívom a figyelmét, hogy az Alkotmány a pihenéshez való jogomat is biztosítja!...

Politechnika

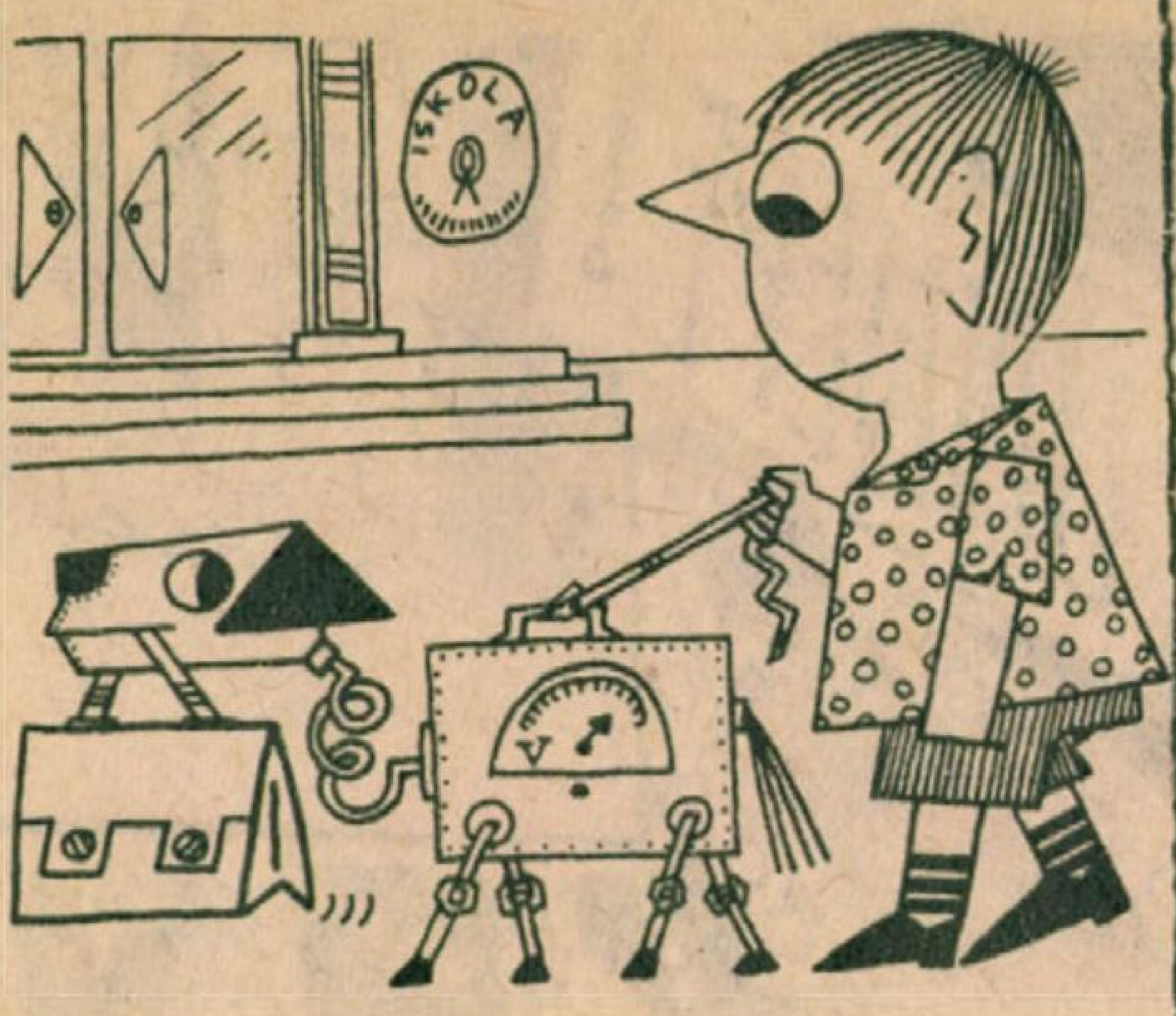

Előzetes tájékozódás

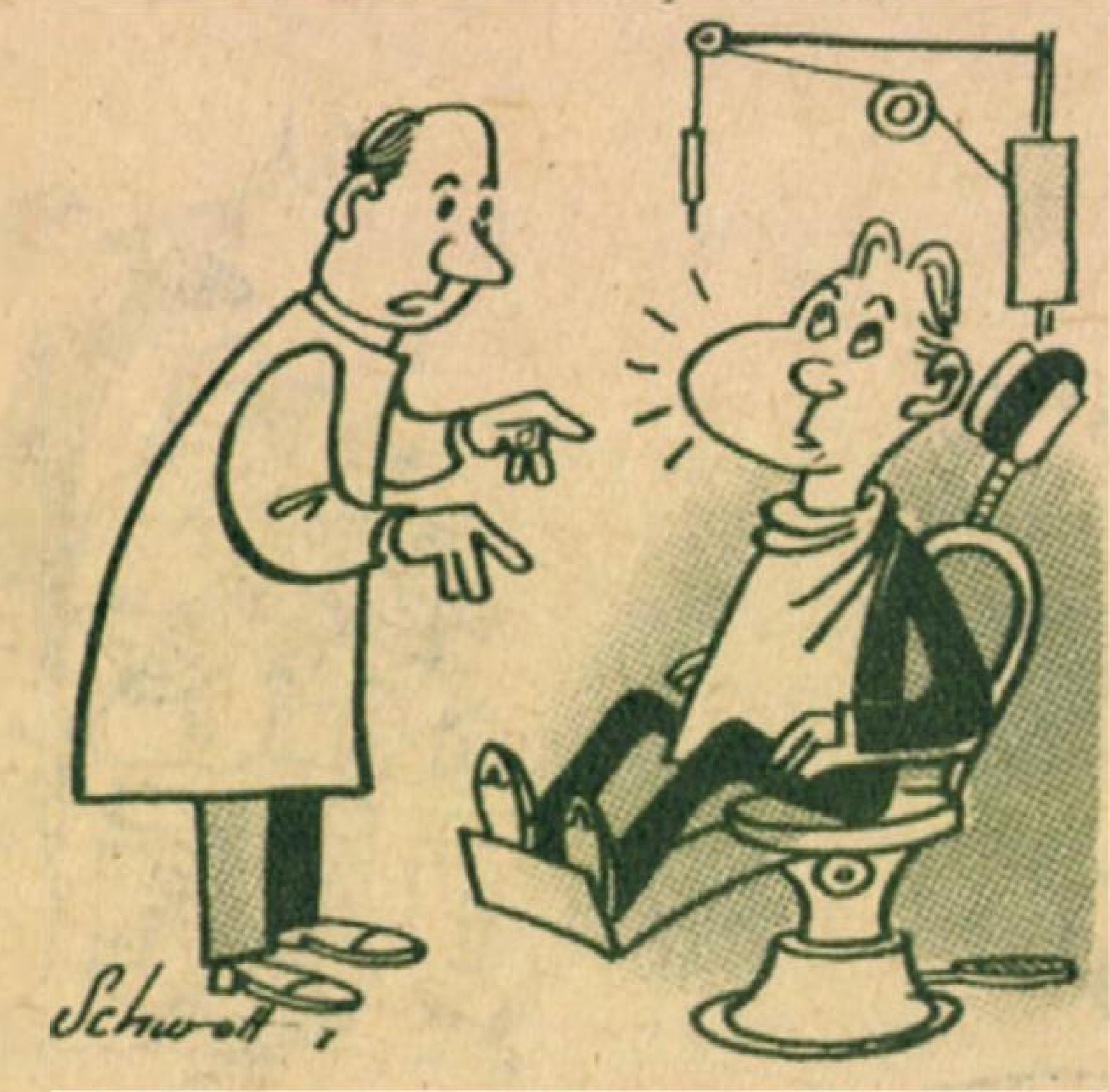

– Melyik oldalon van a fájós foga?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Ortopéd szálló" című írásukkal kapcsolatban közöljük, hogy a cikkben felsorolt hiányosságokért a Központi Döntőbizottság határozata értelmében, nem a KERTI a felelős, hanem az É.M. Mélyépítési Tervező Vállalat.

Kereskedelmi Tervező Iroda

Imrő Gábor
főmérnök

Együttérző szívvel!

Minthogy eddig éppen kilencvenkilenc „De kár érte!"-riportot olvastam, viszonylag könnyen állítottam össze az alábbi századikat.

E nyárutói napokban békésen húzódik meg a Mátra szelíd lankáján a piros zsindelyes Töpör község. Élősövény kerítések, takaros házak, illedelmesen csaholó kutyák. Tüzel a Nap, az országút szélén kapára érett már valami hosszúszárú növény. Lágy szellő fújdogál.

Csak az elnök rezidenciája köré vont szöges drótakadályok jelzik, hogy ez a kis falu, ez idő tájt a fehérizzásig hevült, egymásnak feszülő indulatok csatatere.

Töpörön ugyanis két táborra szakadt az „Első Kis István" termelőszövetkezet tagsága. Elvakultan tépik, marják egymást a népek. Az egyik tábor azt állítja, hogy Kis István elnököt már régen el kellett volna kergetni. A másik szerint: épp itt az ideje Kis István leváltásának.

Ki tesz köztük igazságot?

Gyorsan átrobogunk a falun, hogy a járási és a megyei szerveknél nézzünk utána a helyi problémáknak, és választ kapjunk arra a kérdésre: miért fordult a dolgozók hangulata az elnök ellen?

– Miféle emberek lehetnek, akik Kis Istvánt ilyen helyzetbe juttatták? – tűnődöm magamban, míg a kocsi fálja a kilométereket. – Ki a felelős a bekövetkezett tragédiáért?

– Részben mi – ismerik el az illetékesek a tanácsnál, a KISZ-bizottságon, a vasútállomáson és a napközi otthonban. – Többet kellett volna foglalkoznunk vele. Igaz, már akkor megjegyeztük, hogy ez aligha szül jó vért, amikor a szövetkezet nevét „Búzakalász"-ról „Első Kis István"-ra magyarosította. Elbeszélgettünk vele néhány ízben arról is, miért alakította át a kultúrházat sztriptiz-bárrá. Nehezményeztük továbbá, hogy a kislányát naponta Zetorral viteti be a városba, a zeneiskolába. Sajnos, mindez kevésnek bizonyult. Mit tehetünk? Kevesen vagyunk, a munkánk pedig temérdek! Tüzetesebben kellett volna kivizsgálnunk a tagság óvatos jelzéseit, mi szerint Kis mostanában deresre húzatja azt, aki bíráló szót ejt, és vasárnaponként lőccsel kergeti végig a főutcán az agronómust. Csak a napokban foglalkozhattunk behatóbban a töpöri viszonyokkal. Megállapítottuk, hogy a szövetkezet deficites, mert az elnök nem tud elszámolni húsz vagon korai kelviránggal. Holnap fegyelmi úton leváltjuk. Brigádvezető lesz Másláson. Hiába, betelt a pohár!

– Betelt a pohár! – ismételgetem magamban keserűen, miközben a kocsi száguld velem vissza, Pestre. – Dehát ki volt közöttünk, aki megfogta volna ennek a zárkózott, csalódott, befelé fordult embernek a karját, amikor huszonötöt vert a főkönyvelőre? Ki súgta barátian a fülébe: „Ne tedd ezt, Pistám! Érzékeny ez a városi fajta." Miért nem magyarázta meg neki senki az elektrifikálás jelentőségét, mielőtt ez a szerencsétlen, ittas ember szétlőtte volna vadászpuskájával a villanyoszlopok porcelánszigetelőit? Betelt a pohár?! Istenem, de könnyen mondják ki egyesek a verdiktet! És ezzel lerázzák magukról a felelősséget, és gyakran hosszú hónapokra visszavetik egy jobb sorsra érdemes, meghasonlott vezető ember előmenetelét, megakadályozzák érvényesülését!

Mindnyájunk bűnös felelőtlenségéről van szó!

Szegény, szegény Első Kis István...

Kürti András

Vállalati mérkőzés

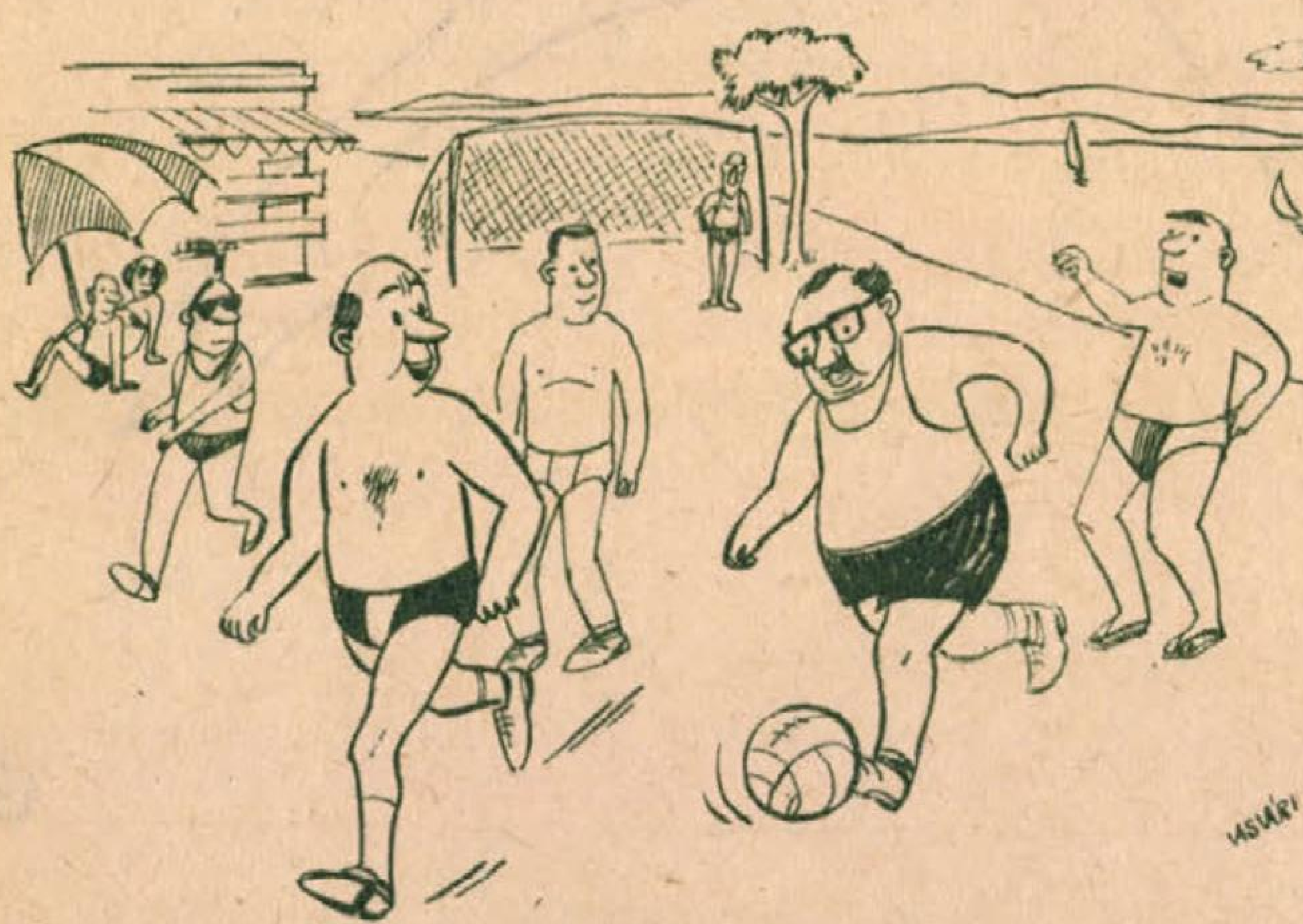

– Igazgató elvtárs! Vagyok!

Hideg éjszaka

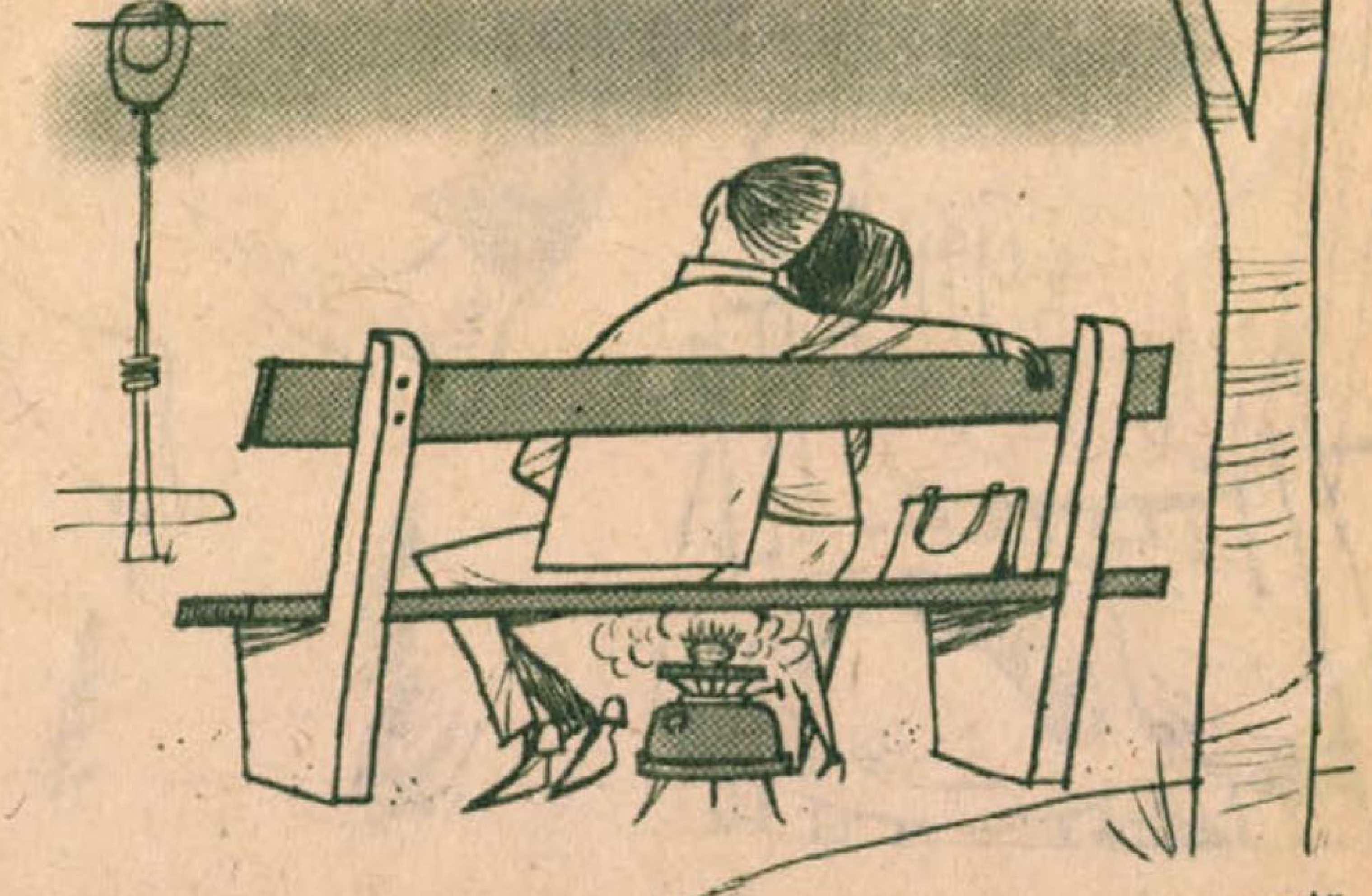

Az USA nyomására néhány dél-amerikai állam Kuba-ellenes határozatot hozott

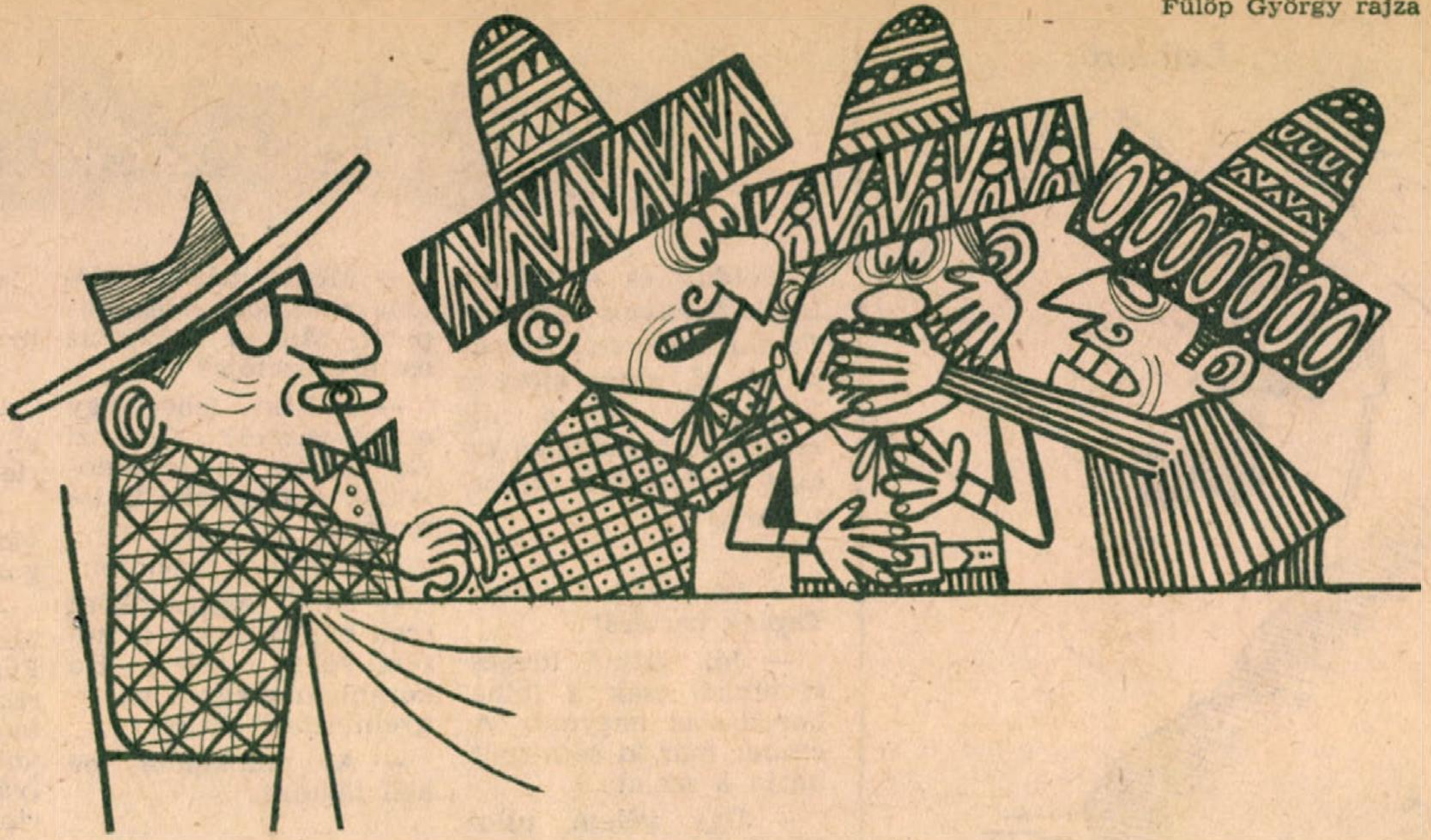

Fülöp György rajza

– Megőrültél, Pedró? Most akarsz vitatkozni, amikor éppen osztani akarja a negyedévi prémiumot?!

Egy hét Budapesten

(ÚTINAPLÓ)

Július 15. Nyolc évi készülődés után végre Budapesten! Milyen régen voltam itt legutoljára! Nyolc éve tervezzük a feleségemmel, Annuskával, hogy meglátogatjuk pesti nővérét, kit magam személyesen még nem is ismerek, hiszen házasságunk óta nem jártunk Magyarországon. Mindentől eltekintve nagyon boldog vagyok, hogy itt vagyok, hosszú idő után ismét Budapesten!

Egyenesen Erzsikéhez megyünk, Annuskám nővéréhez. Természetesen nála fogunk lakni. De micsoda kedves fogadtatás! Legalább tizenöten várnak ránk a kétszobás kis lakásban. Annuskám sír, Erzsike sír, mindenfelől szorongatják a kezemet, igazán aranyos családja van az én Annuskámnak! Szerettem volna kisétálni ma este még a Duna-partra, esetleg a Halászbástyára is, de természetesen lemondok róla. Legyen ez a mai nap Annuskámé! Éjfélig beszélgetünk, megpróbálok kiigazodni a feleségem családjában. Annuskám nem is mondta, hogy ennyien vannak itt Budapesten!

Július 16. Fél nyolckor csengetésre ébredek, majd úgy hallom, mintha Annuska sírna a szomszéd szobában. Kiugrom az ágyból, csakugyan sír, egy kövér, kissé kancsal nő nyakán csüng. A kancsal nő is sír, ő az Etelközi Hanna, meséli a feleségem, akivel együttjártak a tanítónő képzőbe. Négy gyereke van, a férje két éve otthagyta, Annám oda van a szomorúságtól. Tizenkettőig beszélgetnek valami Megai Sanyiról, aki közösen udvarolt mindkettőjüknek. Az én figyelmes sógornőm, az Erzsike is türelmetlen már, súgja nekem, hogy tapintatlanság ennyi időt elvenni tőlünk, mikor fél egyre várnak Liptóiék, másodunokafivérük. Szeretnék gyalog menni oda, hogy legalább sétáljak végre a pesti aszfalton, de nincsen rá időnk, taxit hívunk a ház elé. Próbálok nézegetni a taxiból kifelé, de Erzsike családi képeket mutogat Annának és Anna bökdös, hogy nézzem.

Július 17. Mérges vagyok Annára, miért kell felkeresnünk Etelközi Hanna férjét, akinek teljesen igaza volt. A tegnapi nap úgyis oda lett Liptóiéknál, birkagulyást főztek, amit utálok, de magamba tömtem, hogy ne rontsam el Annuskám kedvét. Még ma is úgy érzem, mintha faggyúgyertyát nyeltem volna. Öt percre megpróbáltam leszaladni a trafikba, de Lajos bácsi utánam szaladt, hogy ne érezzem magamat egyedül. Lajos ezalatt elmesélte, hogy Szokolaiék 1927-ben nem bántak szépen Anna szüleivel. Szokolai volt az, aki, amikor megérkeztünk Erzsikéhez, a sublót mellett ült, de a sublót mellett legalább hatan ültek. Nem is érdekel Szokolai, szeretnék felmenni a Halászbástyára.

Július 18. Erzsike ujjongva rontott be reggel a szobánkba, képzeljük, itt vannak Kassáról Lutzék, Lutz Margitka az édesanyjával. Erzsike sógornőjének a testvére, akiket még ők sem ismertek eddig személyesen. Erzsike és a feleségem elrohantak Lutzékhoz, boldog voltam, hogy délelőtt végre kószálhatok a városban. De amint kiléptem a kapun, jött Etelközi Hanna, hozta mutatni a négy gyerekét. Mind a négy kancsal egy kissé, Ibike a cukrászdában leöntötte málnaszörppel a nadrágomat. Apósom nővérénél birkagulyás volt ebédre, mert Sárika megfigyelte, hogy mennyire tömtem magamba Liptóiéknál a birkát.

Július 19. Lutzékhoz menet kivetettem magamat a robogó villamosból, de Erzsike lecsöngette a villamost. A rendőrről kiderült, hogy jól ismeri Kassáról Lutz Ferencet és valamennyiünket meghívott birkagulyásra.

Július 20. Itt vannak Ausztráliából valami távoli rokonai Annuskámnak, de már nem tudnak magyarul. Nagyon kedves emberek, egy szót sem tudunk beszélni egymással, csak ülünk és szorongatjuk egymás kezét. Anna ma már harmadszor fakadt sírva. Nem tudom, de nekem is egyre inkább fojtogatja valami a torkomat.

Július 21. Amikor Leopold néni, Annám anyai keresztanyja betoppant és a hátam mögé lopózva váratlanul befogta a szememet, megtört az ellenállásom: keservesen sírva fakadtam. Ezt követőn kacagógörcs tört rám, így vergődtem egészen a mentők megérkezéséig, miközben Annuskám egész családja meghatottan simogatott. Láthatóan jólesett tapasztalniuk, hogy nem érint közönyösen még a kedves Leopold néni látogatása sem, pedig mi közöm van nekem Leopold nénihez egyáltalában? A mentőorvost megkértem, hogyha lehetséges, menjünk a Halászbástya felé és egy percre hadd szállhassak ki a Halászbástyán, ahová annyira kívánkoztam immár nyolcadik éve.

Somogyi Pál

Lelkierő

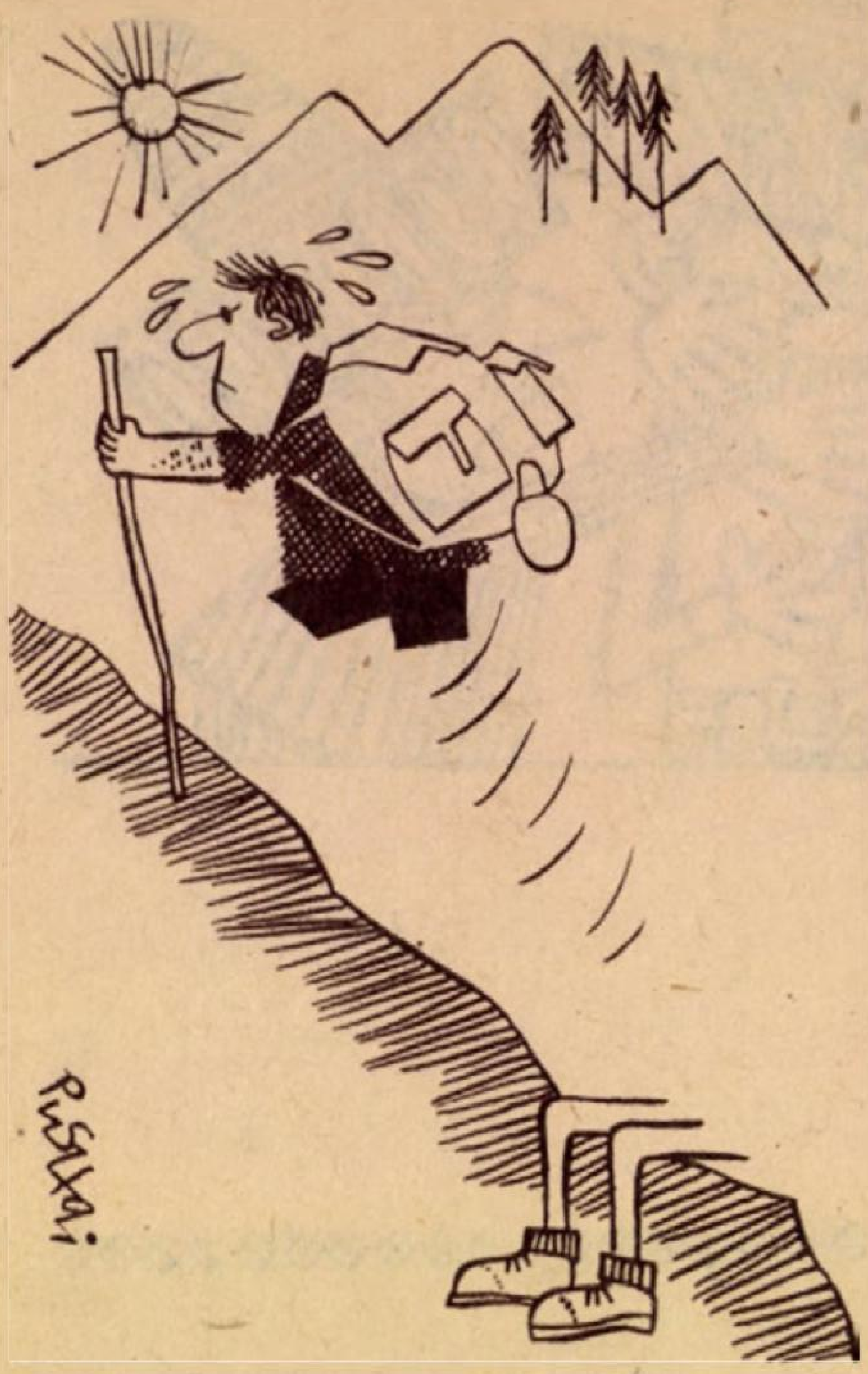

Zsebpénz

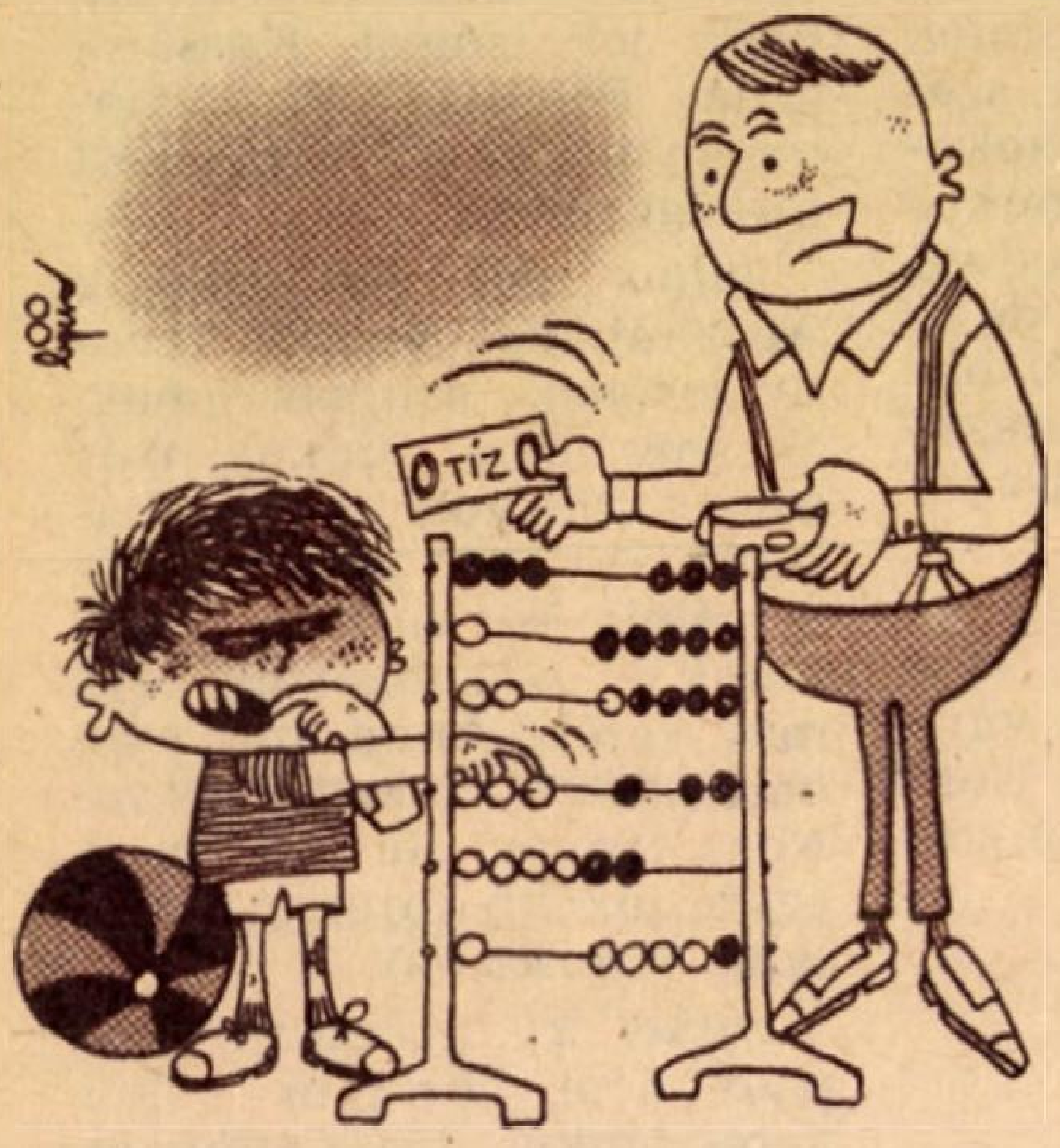

– Kevés! ...

Szemtől-szembe...

(Földúlt és nyugtalan lelkiállapotban találtam Teplák Albertet. Percek teltek el, amíg annyira lehiggadt, hogy a tőle megszokott fölénnyel tudott válaszolni kérdéseimre.)

— Idegesnek látom, Teplák kartárs!

— Jól látja! Idegességemnél csak a felháborodásom nagyobb. Az ember már ki sem nyithatja a száját...

— Úgy vélem, túloz. Ma már mindenki őszintén megmondhatja a véleményét.

— Mindmáig én is ebben a tudatban éltem, de sajnos csalódtam...

— Ezért keseredett el?

— Higgye meg, nem magam miatt... A közélet tisztaságáért aggódom.

— Egyre többen vannak, akik a közösség érdekeit tartják szem előtt.

— És egyre többen vannak, akik elveszik ettől az ember kedvét. Elég, ha az ember megbírálja az osztályvezetőjét.

— Ön megbírálta?

— Méghozzá keményen és bátran...

— És ő megtorolta.

— Ahogy szokás... Fegyelmi elé állított.

— Hallatlan!

— Ez ejt engem is kétségbe. A bírálat szabadságát féltem...

— Most már megértem zaklatott idegállapotát. Milyen ember az osztályvezetője?

— Milyen lehet egy osztályvezető? Gonosz! Az enyém a leggonoszabb, akit valaha is ismertem.

— Tényeket mondjon.

— Ha reggelenként csak egy órácskát is kések, már rámszól. Ha korábban megyek el, figyelmeztet. Hajcsár...

— A munkaidőt be kell tartani...

— Ugyan, felnőttek vagyunk.

— Tulajdonképpen azért bírálta az osztályvezetőjét, mert szigorú?

— Azért is! És azért is, mert karrierista...

— Meggyőződött már erről?

— Folyton nyüzsög, mindennel törődik, munkaidő után bennmarad...

— Lehet, hogy sok a dolga és nem tudja napközben elvégezni a munkáját. Az ön állításai csupán feltételezések!

— Korrupt is! Pénzt fogad el a megrendelőktől...

— Ez már súlyos ügy!

— Hát ezért bíráltam meg.

— Akkor megérdemli.

— Azt sem hallgattam el, hogy hajcsár és karrierista...

— Derék dolog! Nyilvánosan bírálta, a dolgozók fülehallatára?

— Mindenki hallotta! Megmondtam Holubnak, Fülekinének, Fekete Gizikének és mindenki másnak külön-külön a vállalat minden osztályán, hogy hajcsár, karrierista, korrupt, pénzt fogad el...

— Külön-külön mondta el mindenkinek?! És nem szemtől-szembe, a termelési értekezleten?!

— Nem mindegy? Ez a valódi személyre szóló bírálat. Megmondani mindenkinek külön-külön, személy szerint...

— És mit mondtak Holub, Fülekiné, Fekete Gizike és a többiek?

— Mit mondhatnak egy osztályvezetőről? Hogy nem hajcsár, nem karrierista, nem korrupt, nem fogad el pénzt az ügyfelektől és rendes embernek ismerik. Hiába, nagy a szolgalelkűség...

— Mit vár ön a fegyelmitől, Teplák kartárs? Meg fogják büntetni?!

— Rémeket lát! Minden marad a régiben. Elvégre nem sérthetik meg a bírálat szabadságát...

Földes György

Jucika falun

Pusztai Pál rajza

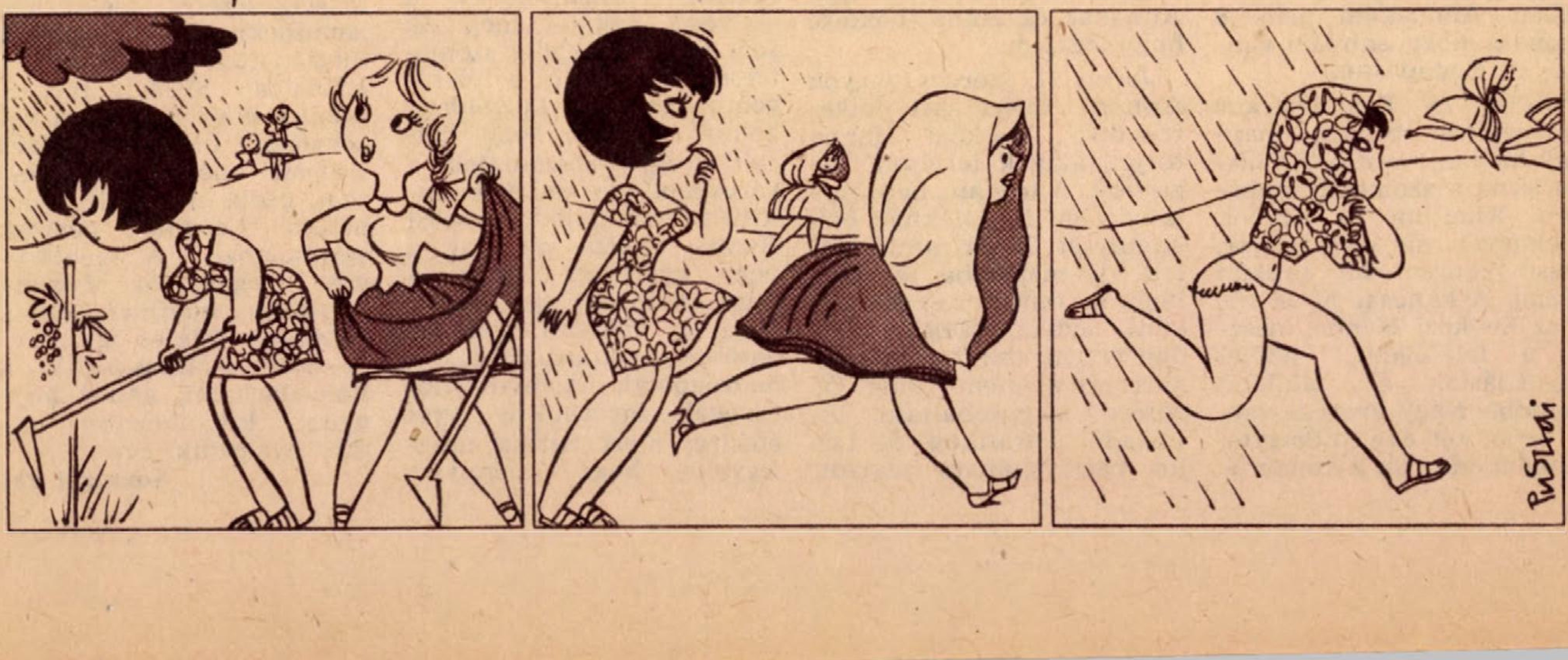

A NAGY ÚJSÁG

Egy jólöltözött, negyven év körüli férfi izgatottan csillogó szemekkel ront be barátja lakásába.

– Ide figyelj, Béla – kiáltja –, óriási újságot mondok! Leesik az állad, ha meghallod!

Beleveti magát egy karosszékbe, hátradől, és fontosságának teljes tudatában néz barátjára.

Az megkönnyebbülten bólogat:

– Örülök, Ferikém, hogy ilyen könnyen veszed a dolgot! Így is kell. Már tudok róla.

Feri meglepődik.

– Miről beszélsz?

– Hát a leváltásodról.

Váratlan megdöbbenés.

– Levál... hogyan? Ki mondta?

Béla megtorpan.

– Hogyhogy... nem tudsz róla?

– Ki mondta? – ismétli a kérdést a vendég fojtottan.

– Kérlek szépen... – dadog Béla – úgy látszik, félreértettelek. Én azt hittem, tudod, és örültem, hogy nem veszed a szívedre...

– Ki mondta?!!

– Kérlek szépen, nem mondhatom meg. Az illető lelkemre kötötte, hogy senkinek sem mondhatom meg, neked sem.

Feri elborult arccal töpreng.

– Ez csak az a sötét Majnaszéki lehet. Az ő keze van a dologban. Én tudniillik tisztáztam magamat a rakamazi dologban, ezt elismerte a bizottság elnöke is. Igaz, hogy én két robbanással többet számoltam, de azt a karsztvíz állásával kétségtelenül valószínűsíteni tudtam. Hogyhogy leváltás? A prakkolási töredék pótlására haladékot kaptam. Az a gyanúm, hogy ez az egész a Csoórfiné kisded játéka, mert nem képes elviselni, hogy én rövidítettem meg az átfutási időt a baltázóban. Ő piszkálta fel a forgácsolókat is. Világos. Az öreg szabadságon van, a helyettese pedig... hiszen tudod! De az is lehet, hogy az alközpontból fúj a szél, mert én ott kerekperec megmondtam, hogy nálam nem lehet pótalkatrésszel ionizálni, ezzel ne is próbálkozzanak. Hát ez a válaszuk. De miért nem szóltak? Miért ilyen alattomosan? Na mindegy!

Felkel és kifelé indul.

– Hova mégy? – kérdezi Béla.

– Majnaszékihez. Ezt tisztázni akarom.

– Jó. Csak még azt mondd meg, mi is az az óriási újság, amit mondani akartál?

A vendég megtorpan, egy pillanatig tűnődik, majd legyint.

– Nem is tudom. Majd eszembe jut. Szervusz!

Feleki László

Vágyálom

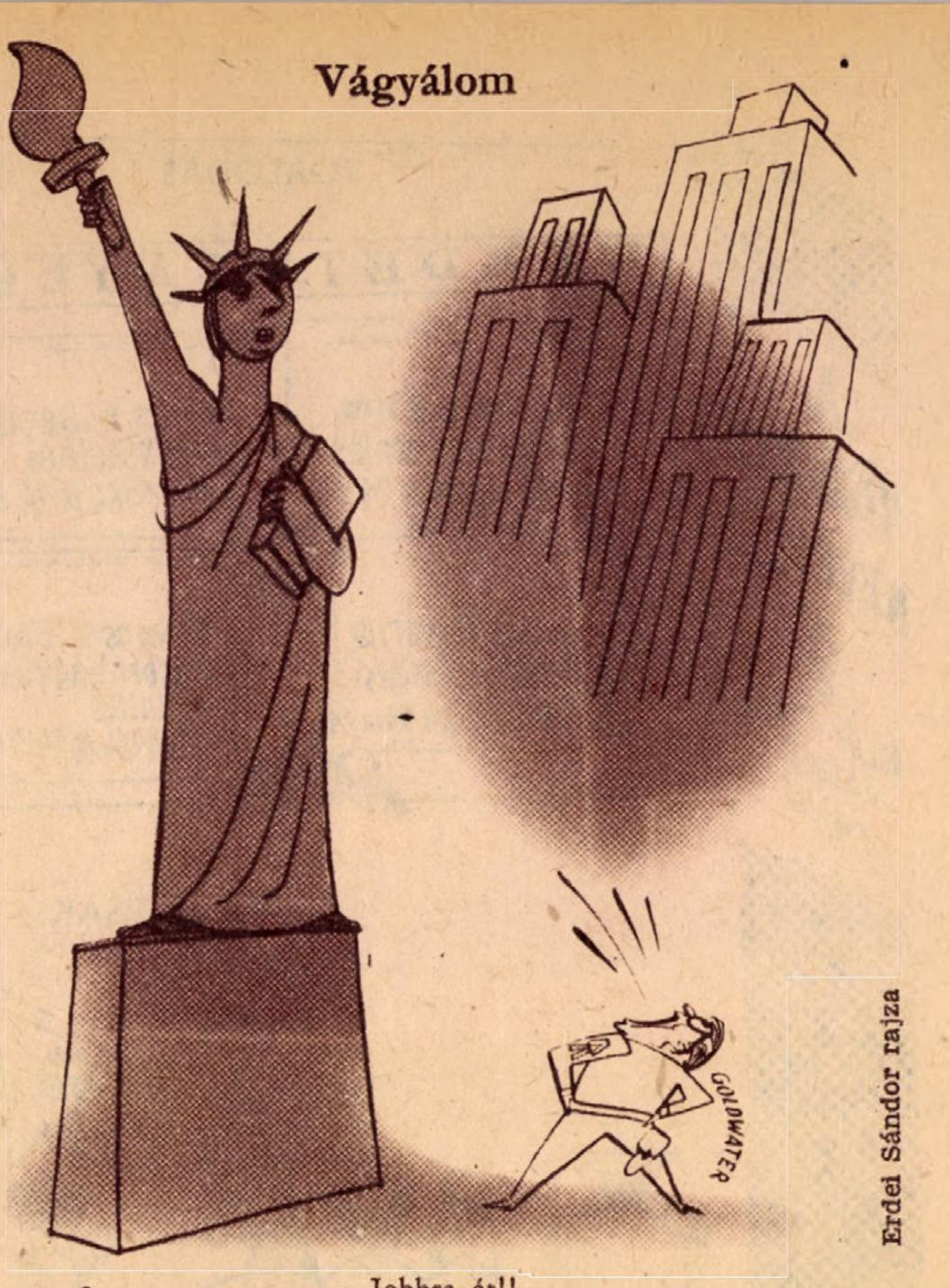

Erdei Sándor rajza

– Jobbra át!!

MINDENFÉLE

Nemcsak gondolatébresztő, gondolataltató művek is vannak.

*

Tudom, hogy nem szereted felebarátaidat, de legalább légy udvarias hozzájuk!

*

A szimbolista költő is világosan és érthetően fejezi ki magát, ha meg akar sérteni valakit.

*

A gépesítés esküdt ellensége a Holdba is gyalog szeretne menni.

*

A düh elvakítja, de sajnos, nem némítja el az embereket.

F. L.

Nyelv-órán

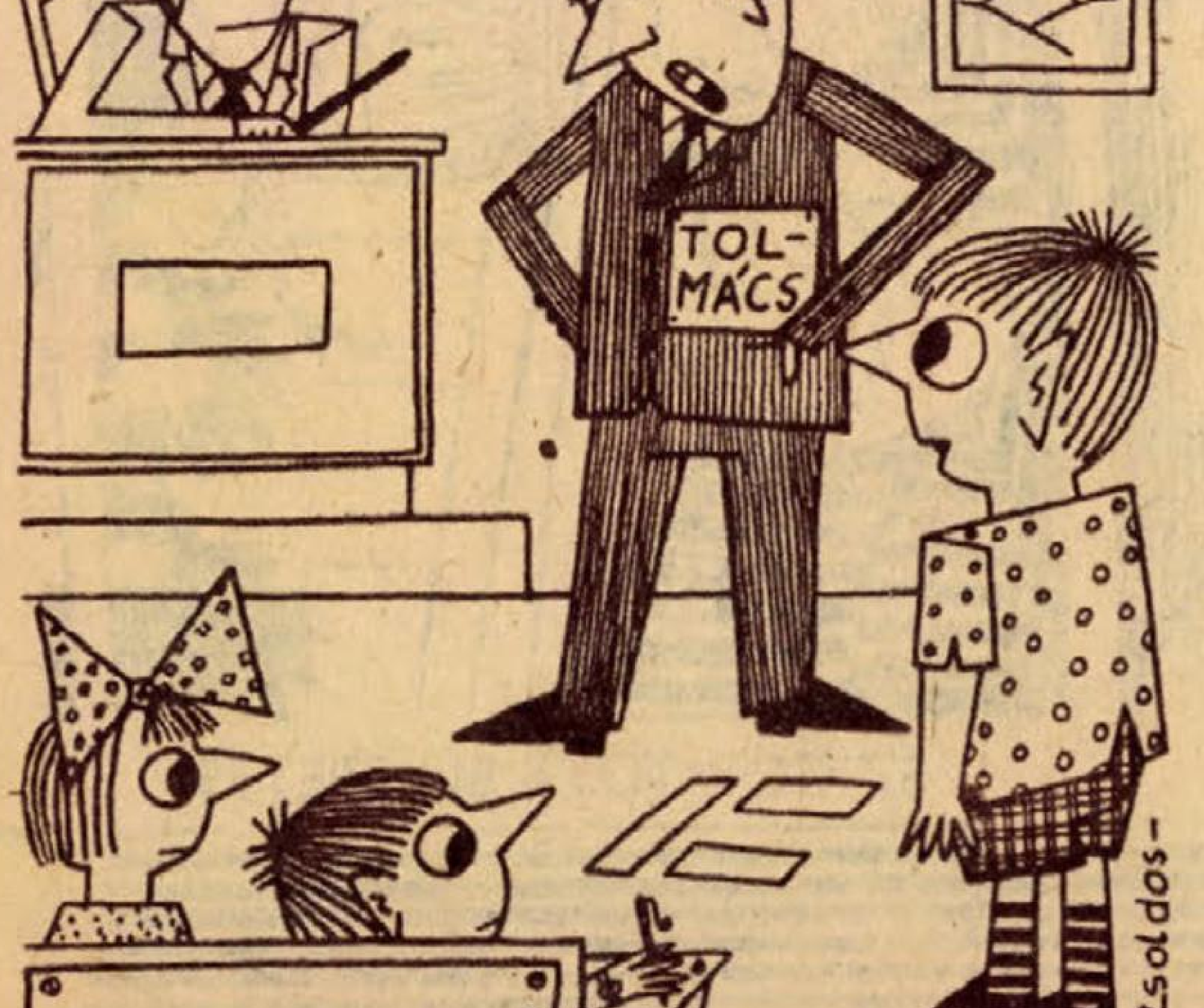

Nyári helyzetkép

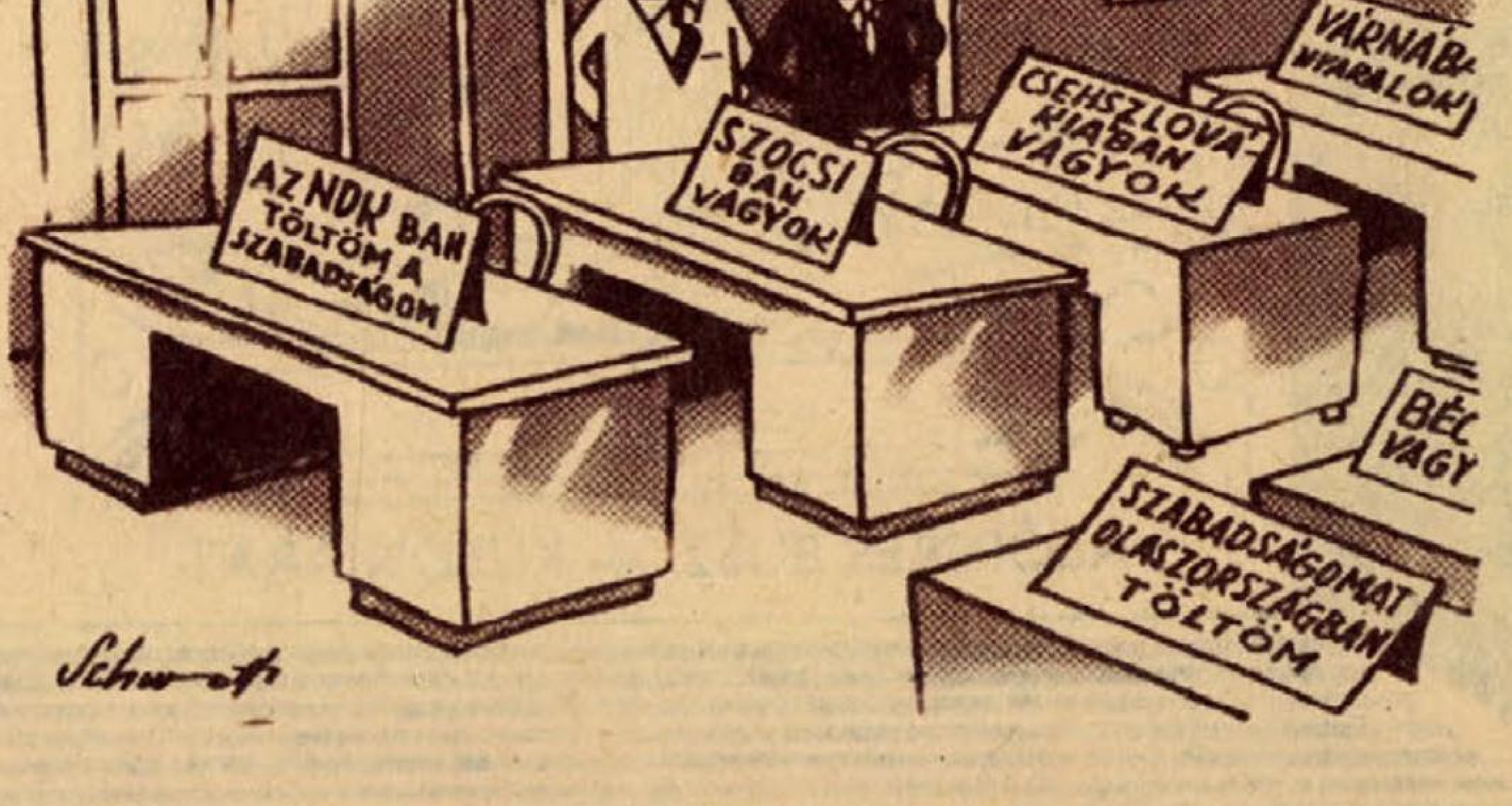

A TÖRVÉNY NEVÉBEN

Szűr Szabó József rajzai

TORLÓDÁS

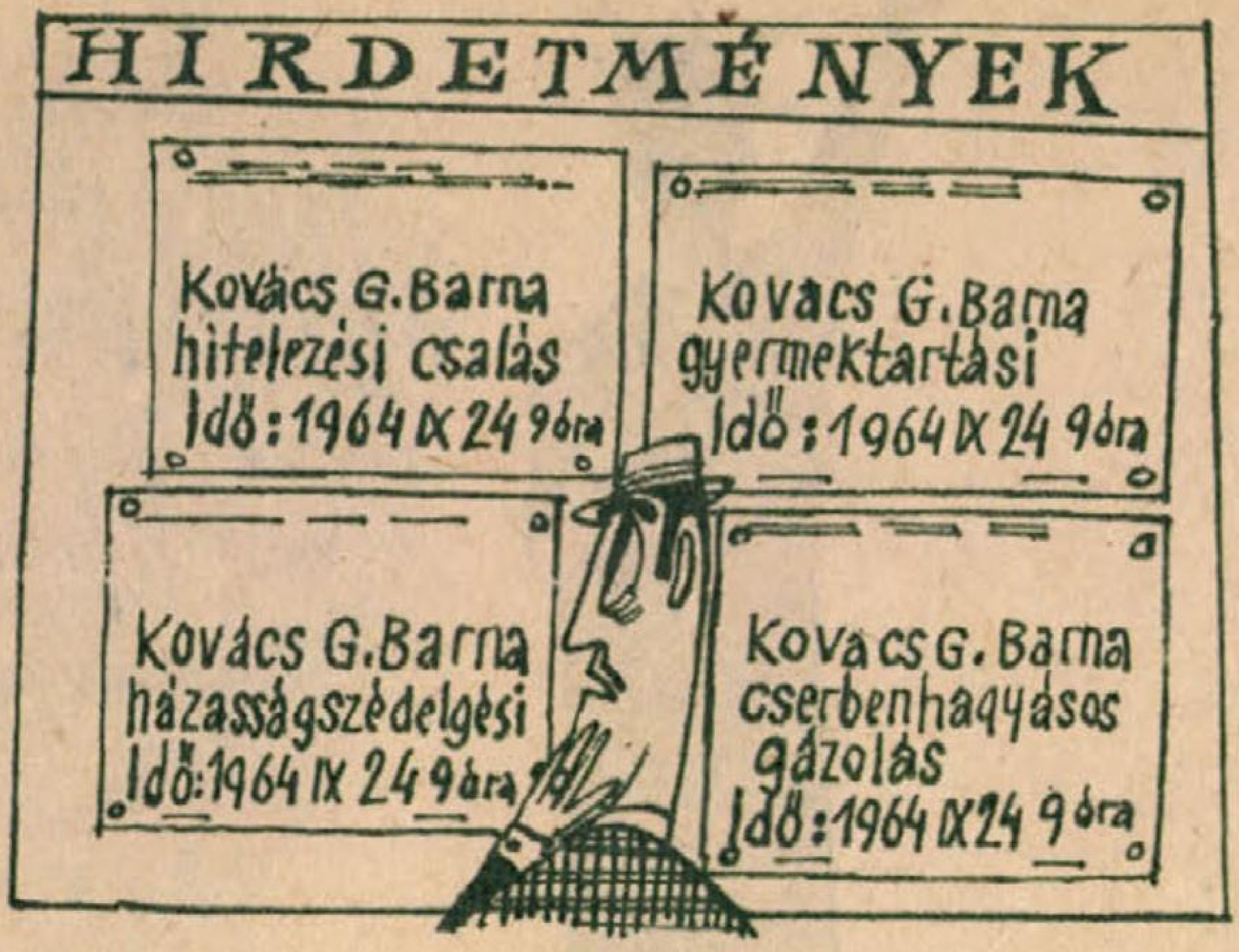
HIRDETMÉNYEK
Kovács G. Barna hitelezési csalás Idő: 1964 IX 24 9 óra
Kovacs G. Barna gyermektartási Idő: 1964 IX 24 9 óra
Kovács G. Barna házasságszédelgési Idő: 1964 IX 24 9 óra
Kovacs G. Barna cserbenhagyásos gázolás Idő: 1964 IX 24 9 óra

ELKÉSETT REVIZOROK

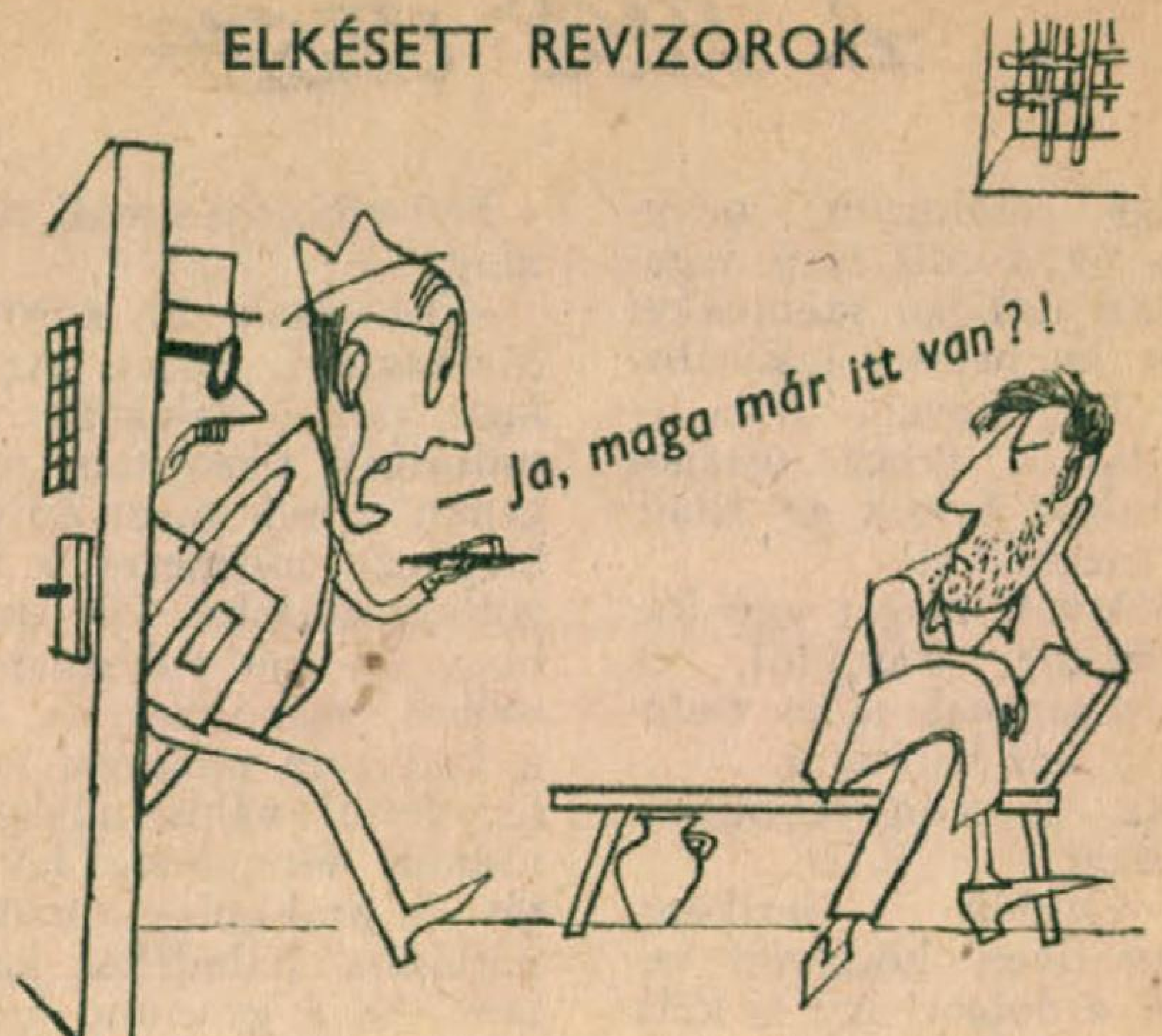
— Ja, maga már itt van?!

BŰNTÁRSAK

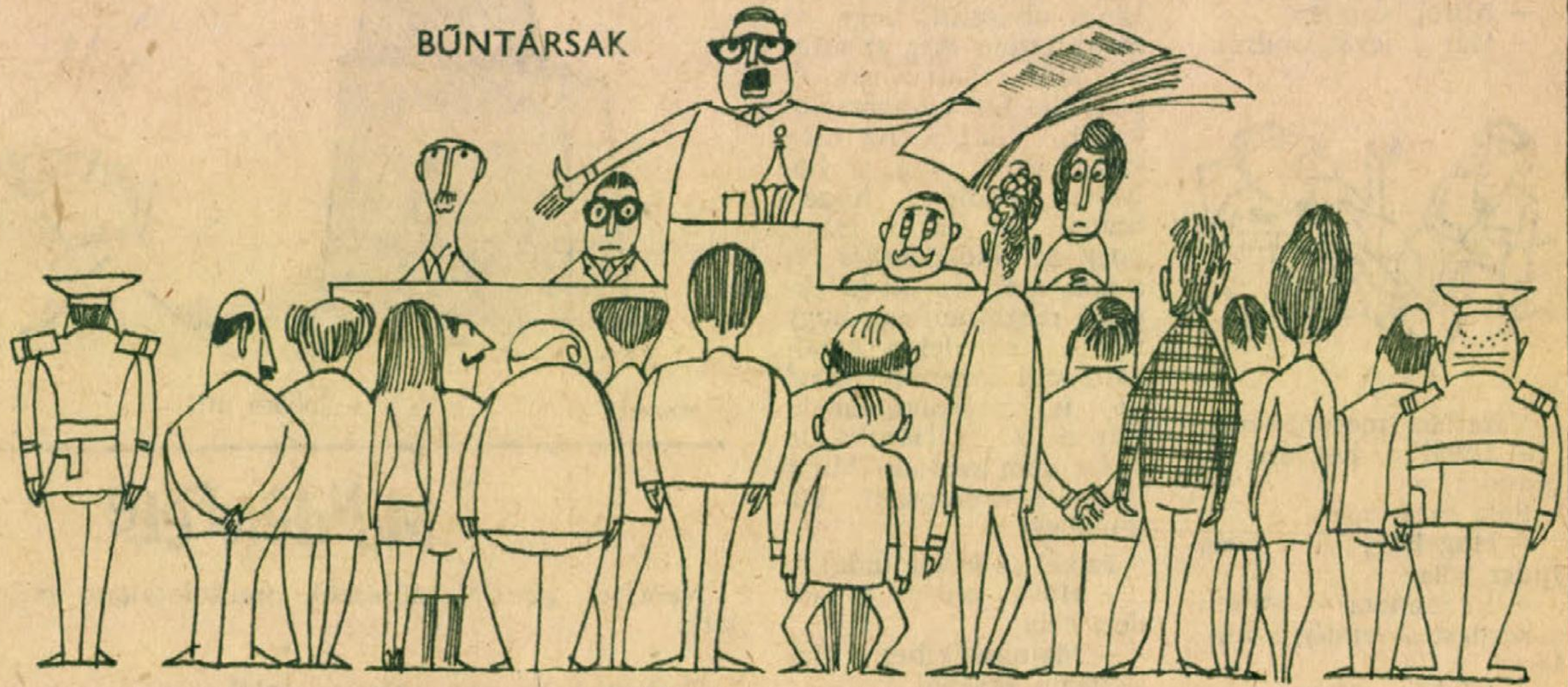

— *Hetven év, osszák el!*

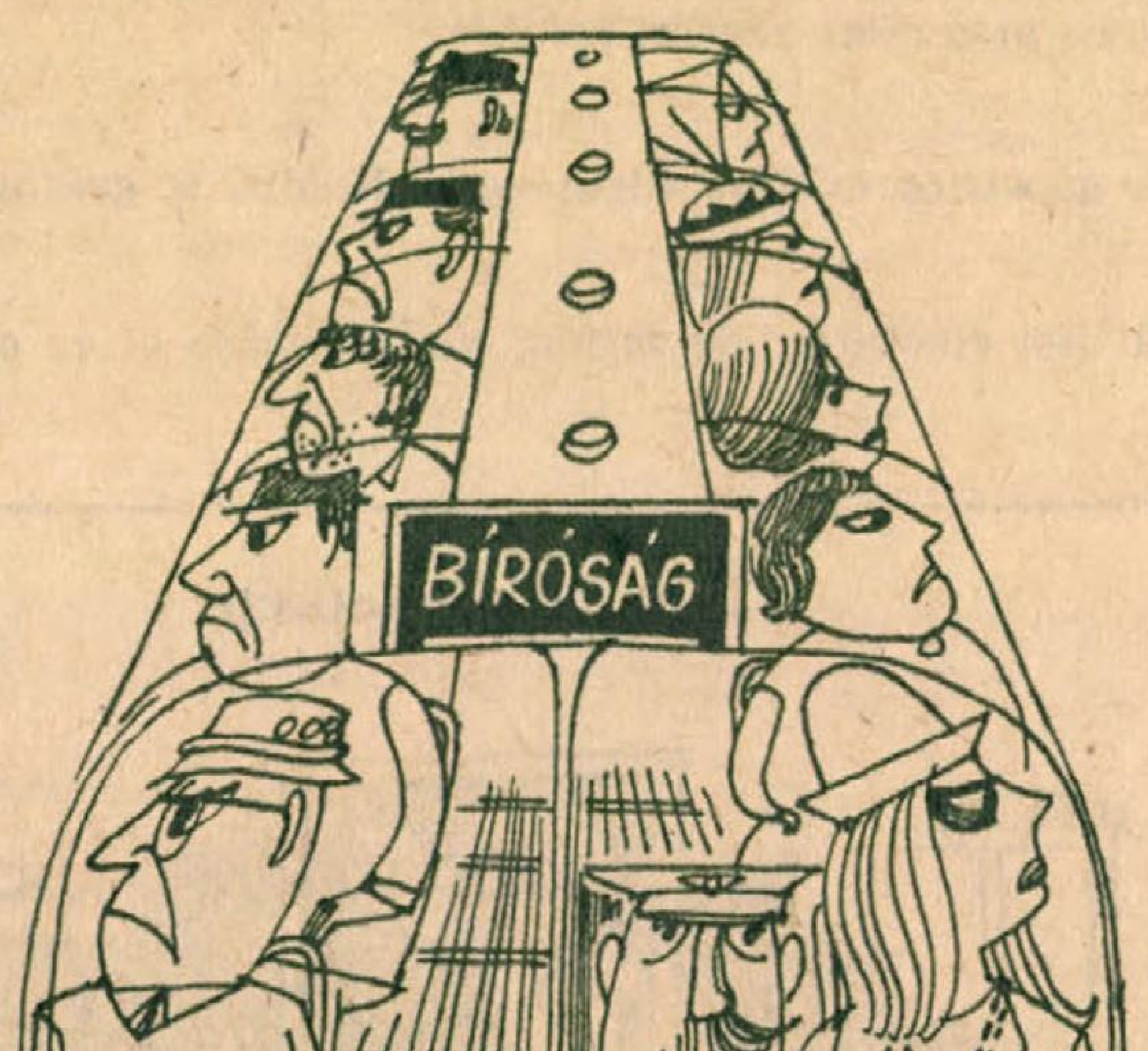

VÁLÓPERES BUSZ — KÜLÖNJÁRAT

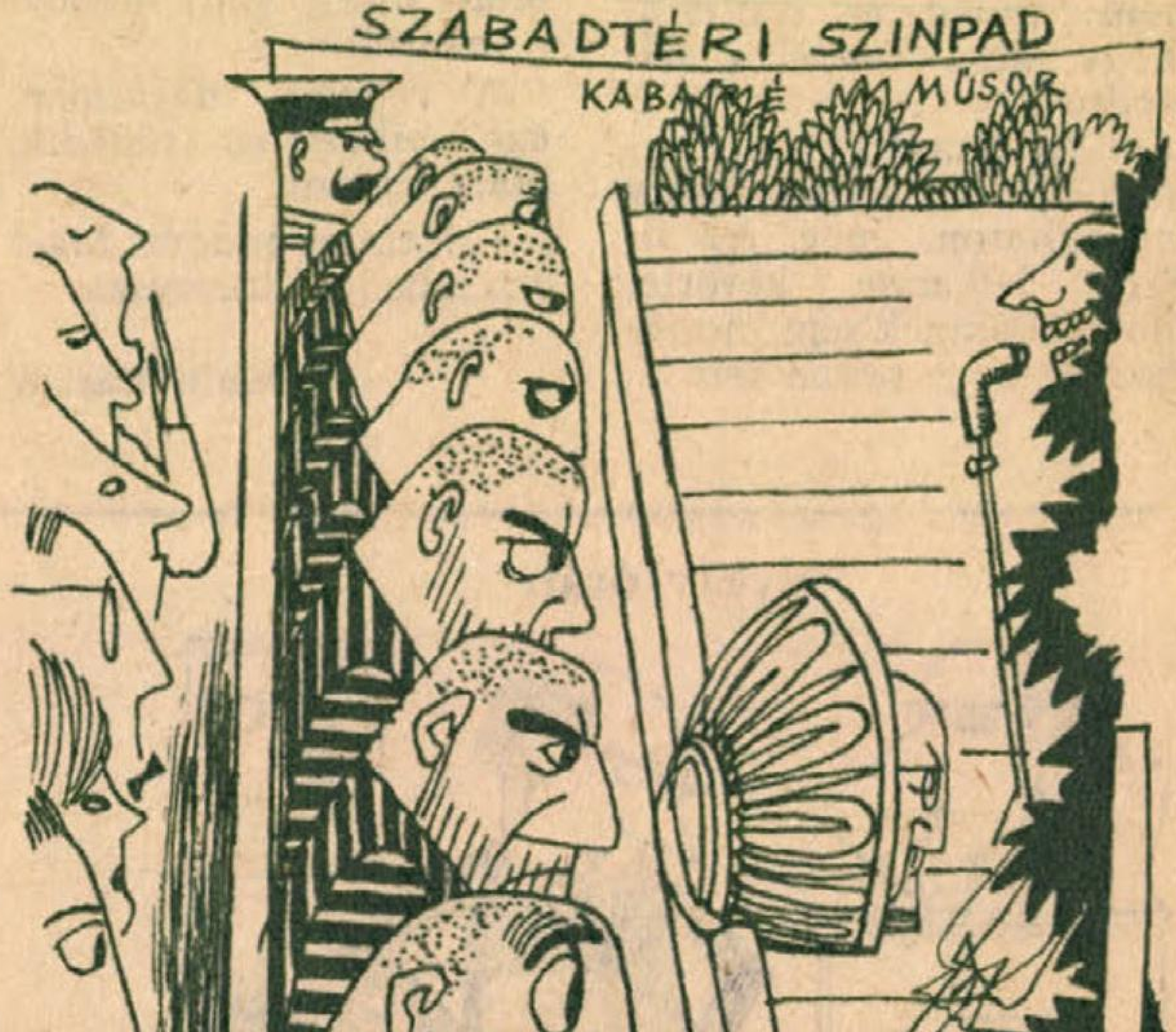
SZABADTÉRI SZINPAD
KABARÉ MŰSOR
43

SZIGORÍTOTT BÜNTETÉS

Naplójegyzetek

EGY ELFÁRADT VETERÁNRA

Altatót szed, s álmaiban néha
zászlók szállnak, áll a barikád.

Szaporodnak körötte a holtak,
már nem fegyvert ragad, hanem tollat,
s kitölti a lottócédulát.

EGY PECSENYESÜTŐ ZÜMMÖGÉSE

Fülem nyelvemre tapasztom,
s hallgatom, mint moccan
fogak közé lapultan
csipegetve a szót.
Az okos jól vigyáz!
S égjen bár a ház,
a tüzénél is én
sütöm a pecsenyém.

A VICC LÉLEKTANÁHOZ

Nem sírhatom el senkinek,
elkacagom hát mindenkinek.

EGY LÍRIKUS VÁNDORÚTJA

Sebeiből felocsúdott, nincs már egymagában,
szertenézett s meglelé klikkjét a házában.

Vihar Béla

Nincs nagy tolongás...

Fülöp György rajza

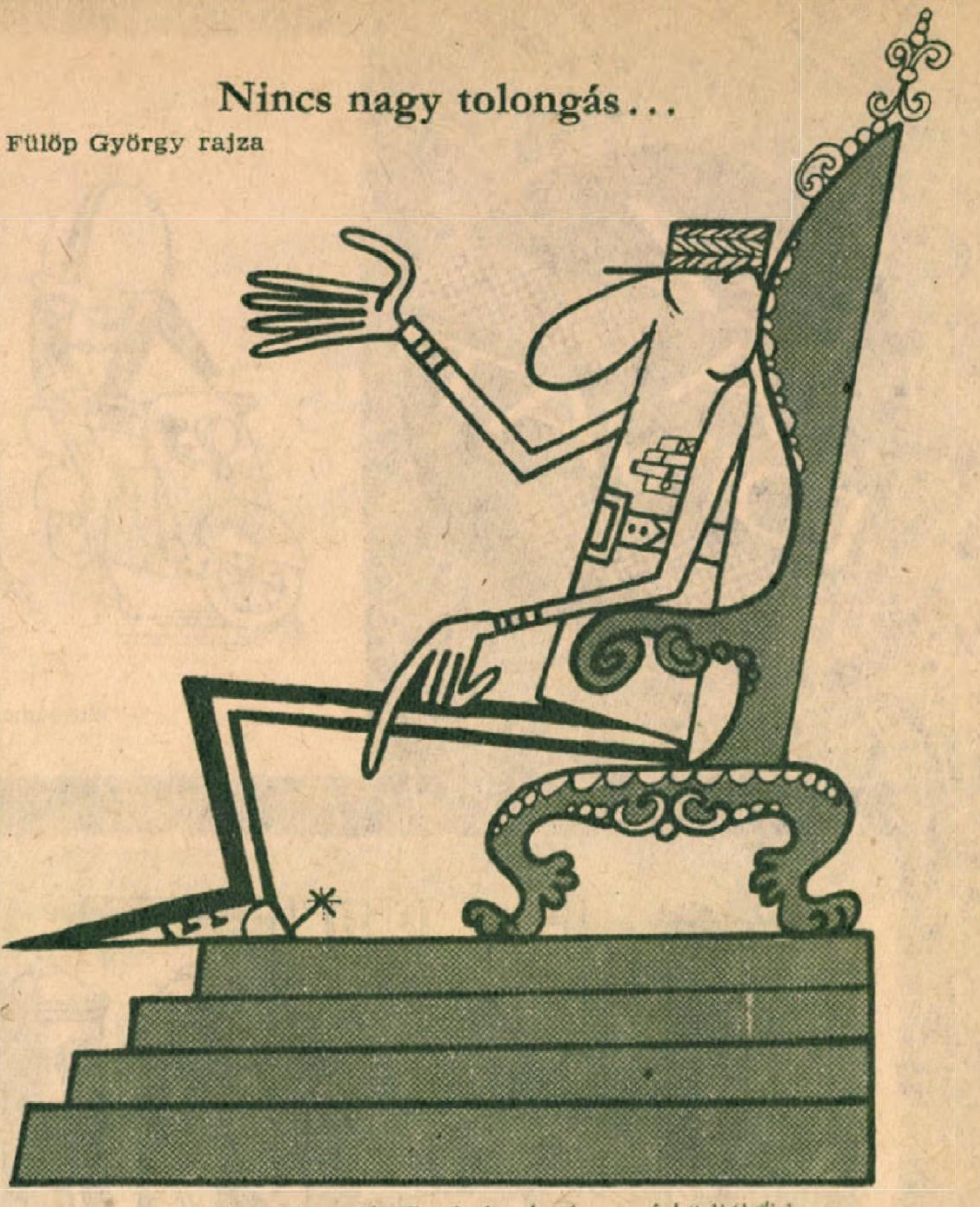

– Aki az Egyesült Európát akarja, az feküdjék ide a lábamhoz...

Kedves Ludas!

Az alábbi elgondolkoztató kis közleményt olvastam a KISOSZ ÉRTESÍTŐ 31-i számában:

> *„A burgonya a kenyértésztának eddig elengedhetetlen tartozéka volt – hittük. A Sütőipari Kutató Intézetben már elkészült a burgonya nélküli kenyér receptje. Rövidesen a gyakorlatban is bevezetik."*

Miután minden gyerek még az iskolában tanulta, hogy a burgonya csupán Amerika felfedezése után honosodott meg Európában, problémám a következő: hogyan süthettek kenyeret például Mátyás király korában, amikor a Sütőipari Kutató Intézet még nem kutatott.

Tisztelettel:
Sz. T.
Budapest

A TÖKÉLETES titkárnő

A titkárnő figyelmeztette az igazgatót:

— Tíz órakor jön a Mezőfalvi a minisztériumból, tessék vele a horgászásról beszélni. Akkor jó kedve lesz és talán könnyebben megy a póthitel kiutalása.

— Köszönöm, Ilonka, maga mindenre gondol.

Keresgélt a zakója zsebében:

— Ejnye, otthon felejtettem a szemüvegemet.

Ebben a pillanatban belépett a hivatalsegéd és a szemüveget az íróasztalra tette. Ilonka szerényen mosolygott:

— Láttam, hogy amikor megérkezett, nem látszott ki a zsebéből a szemüveg tokja, János bácsit hazaküldtem érte.

— Köszönöm, Ilonka!

— Tessék két szem andaxin.

— Minek ad nekem andaxint?

— Elfelejtette? Fél tizenegykor Rozgonyi jön a könyvelésből. Mindig felizgatja magát, ha vele vitatkozik. Telefonáltam a Virágértnak.

— Miért?

— Baracskainénak, a főpénztárosnőnek van a születésnapja. Tudja, hogy milyen érzékeny. Tavaly is nagyon rosszul esett neki, hogy maga elfelejtette.

Másfél óra múlva Ilonka bevitte az uzsonnát. A tányéron egy szál paradicsom volt.

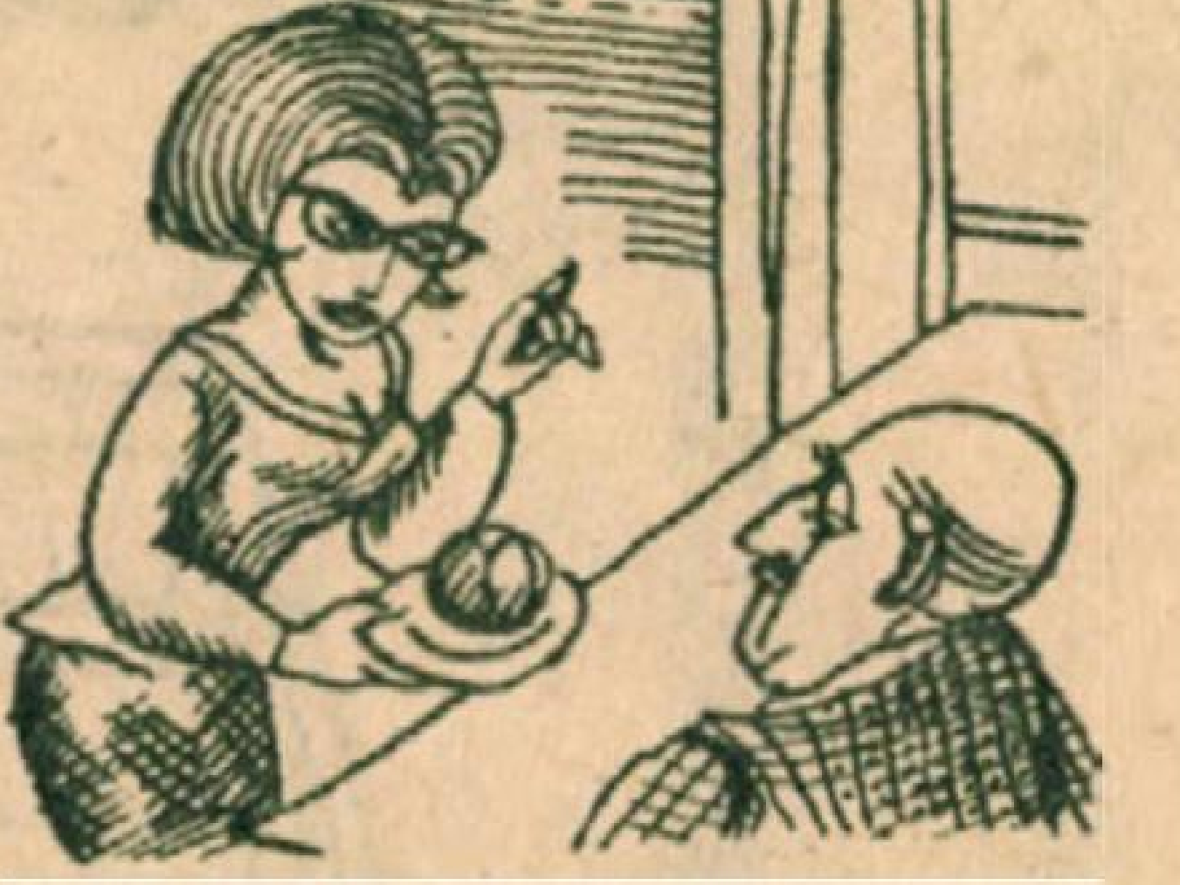

— Mi ez? — döbbent meg az igazgató.

— Paradicsom. Csupa vitamin. Ettől nem hízik. Ha két hétig diétázik, felesleges lesz a soványító orvosságokat szednie.

— Köszönöm — mondta kényszeredetten az igazgató.

Délfelé az igazgató becsengette Ilonkát:

— Kérem, szerezzen két jegyet estére az Urániába.

— Bocsánat, de nem szerzek, mert a vállalati műsoros estre kell elmennie. Valaki elmondta nekem, hogy furcsállották, amiért a múltkorin nem volt ott.

— Maga mindenre gondol, Ilonka.

— Ezt vigye el a mai estre. Szódabikarbóna... Műsor után vacsora lesz. A klubban mindig zsírosan főznek.

Harmadnap Ilonka rosszul lett, kórházba vitték. Vakbélműtétre volt szükség. Éppen a műtőasztalra akarták szíjazni, a főorvos már bemosakodott, amikor Ilonka papírt, ceruzát kért. Az igazgatónak akart írni.

— Csak egy pillanatra — mondta mentegetőzve a műtősnőnek, és gyorsan felírta a következőket: „A mai beszédben idézze Széchenyi Istvánt. (III. kötet, 17. oldal, 6. sor.) Ne felejtse ki Bodnárt a prémiumlistáról. Hívassa fel Szomolnokit a salgótarjáni szállítás miatt. Engem szerdán öt és hét között meglátogatni."

Palásti László

EZ A DIVAT

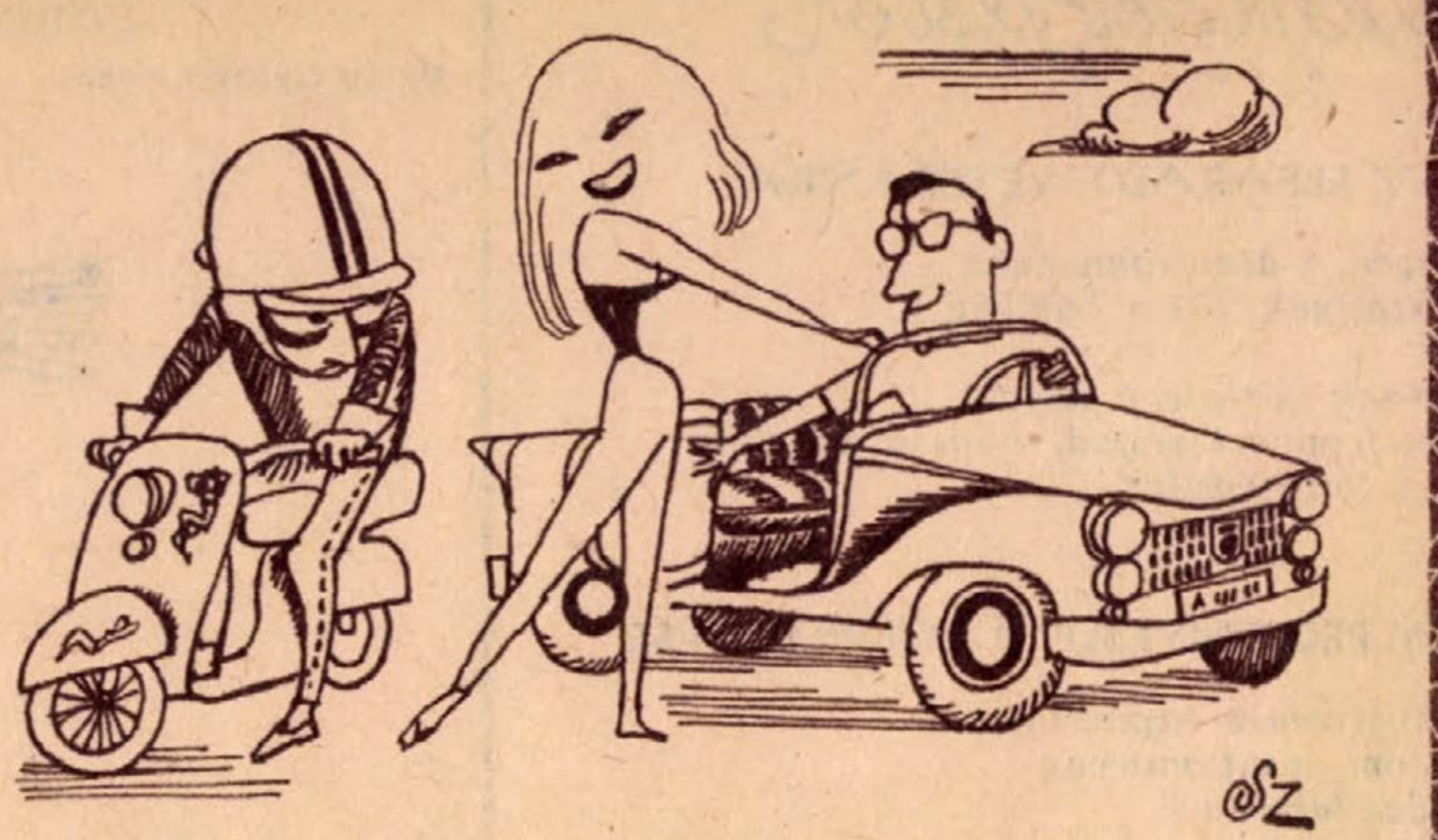

– Hozzámegyek, neki két kerékkel több van!

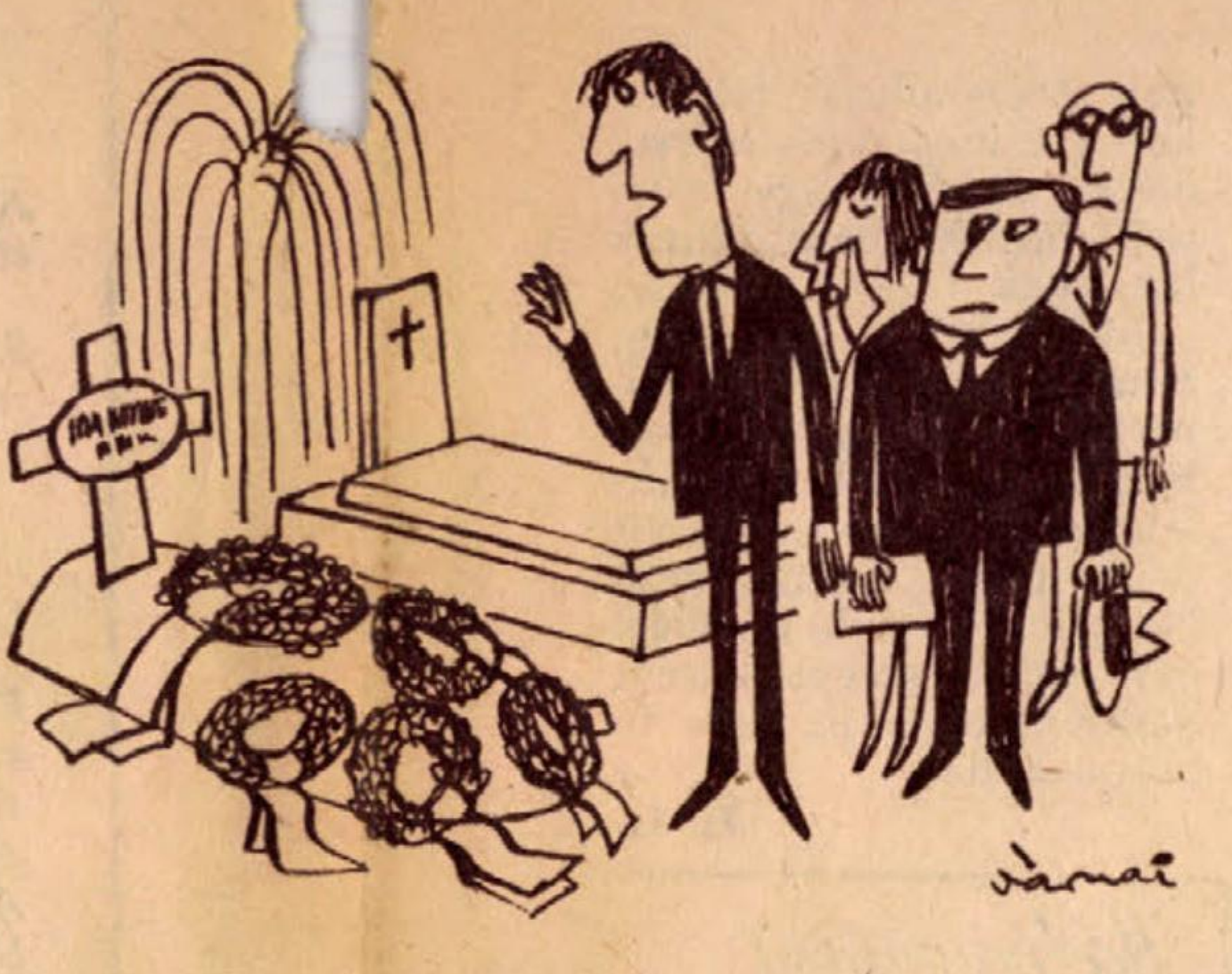

– Szia, öreg lány! . . .

ELBOCSÁJTVA

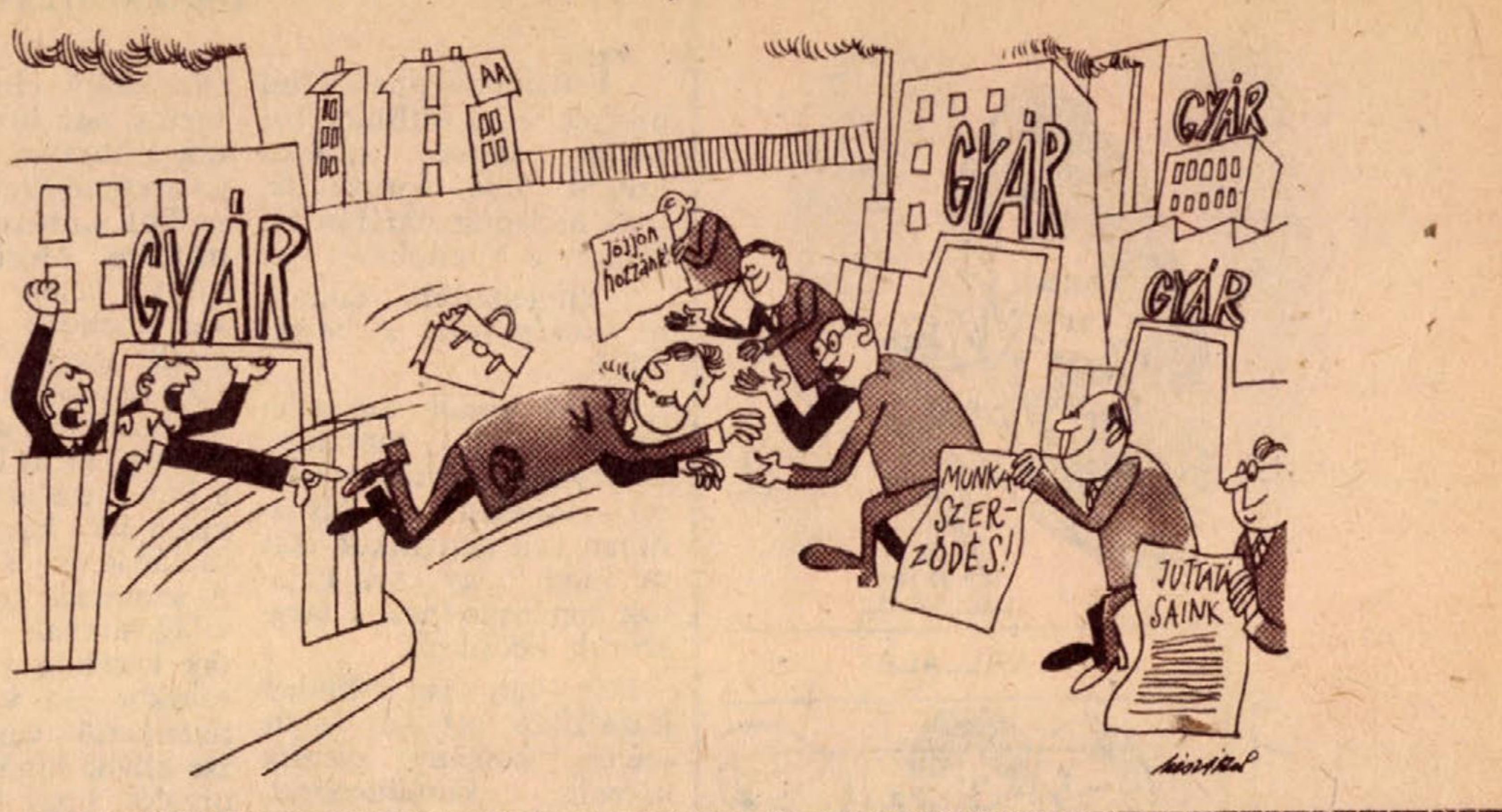
GYÁR
GYÁR
GYÁR
GYÁR
Jöjjön hozzánk!
MUNKA SZERZŐDÉS!
JUTTATÁSAINK

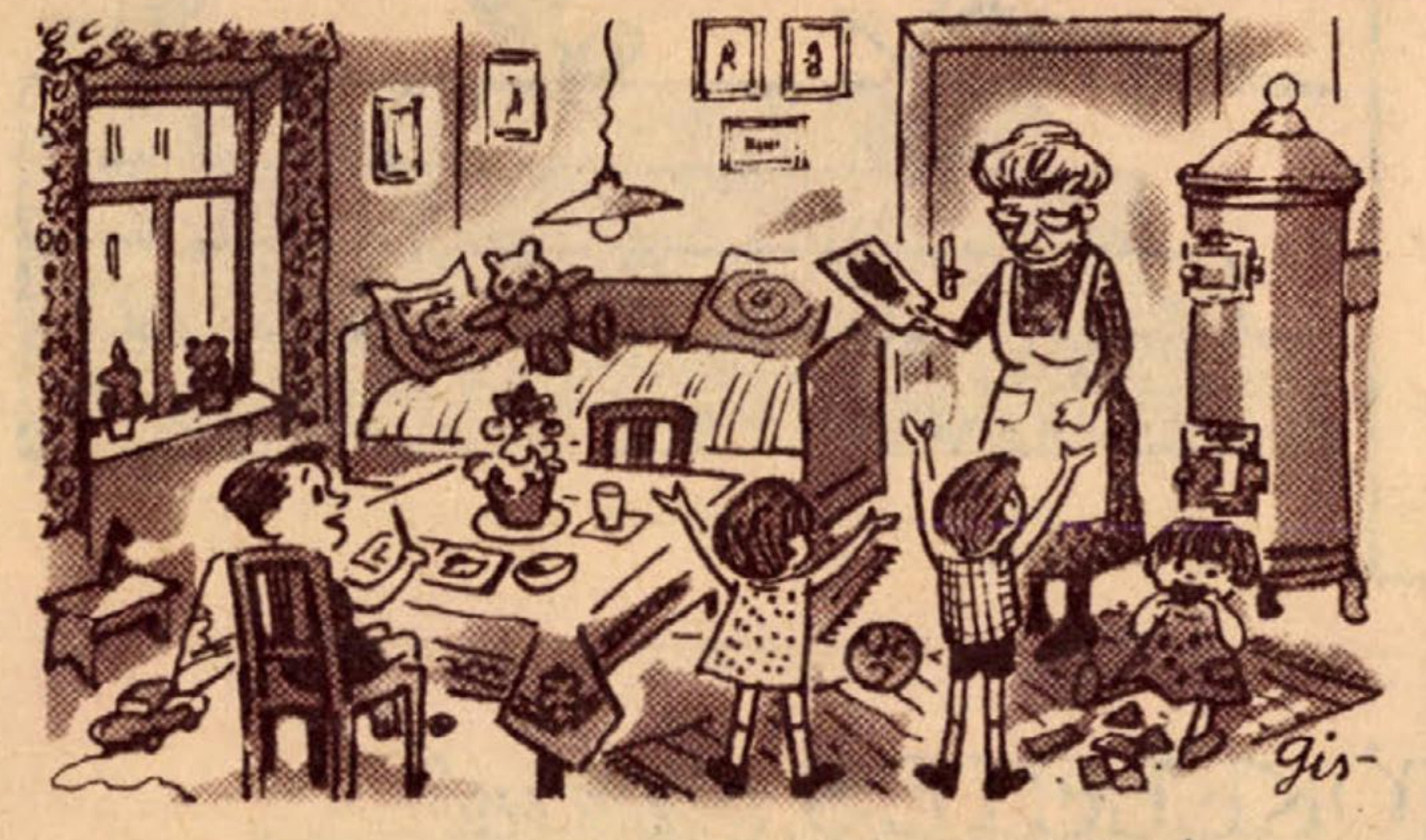

– Azt írja apu meg anyu, hogy Firenze csodás, Milánó mesés, és mindnyájunkat csókoltatnak . . .

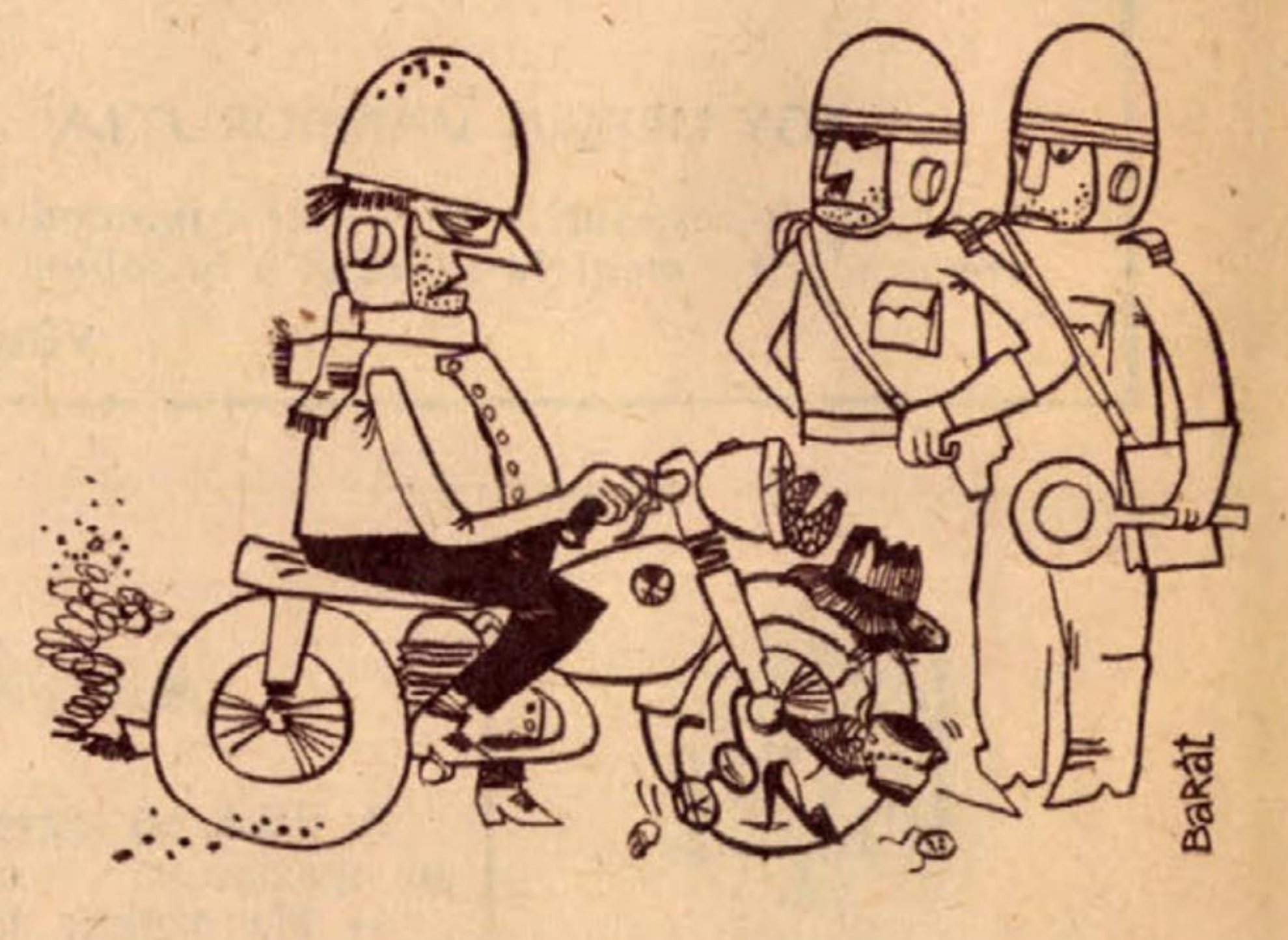

– Higgyék el, egy lélekkel sem találkoztam az úton . . .

AUTÓS NOMÁDOK

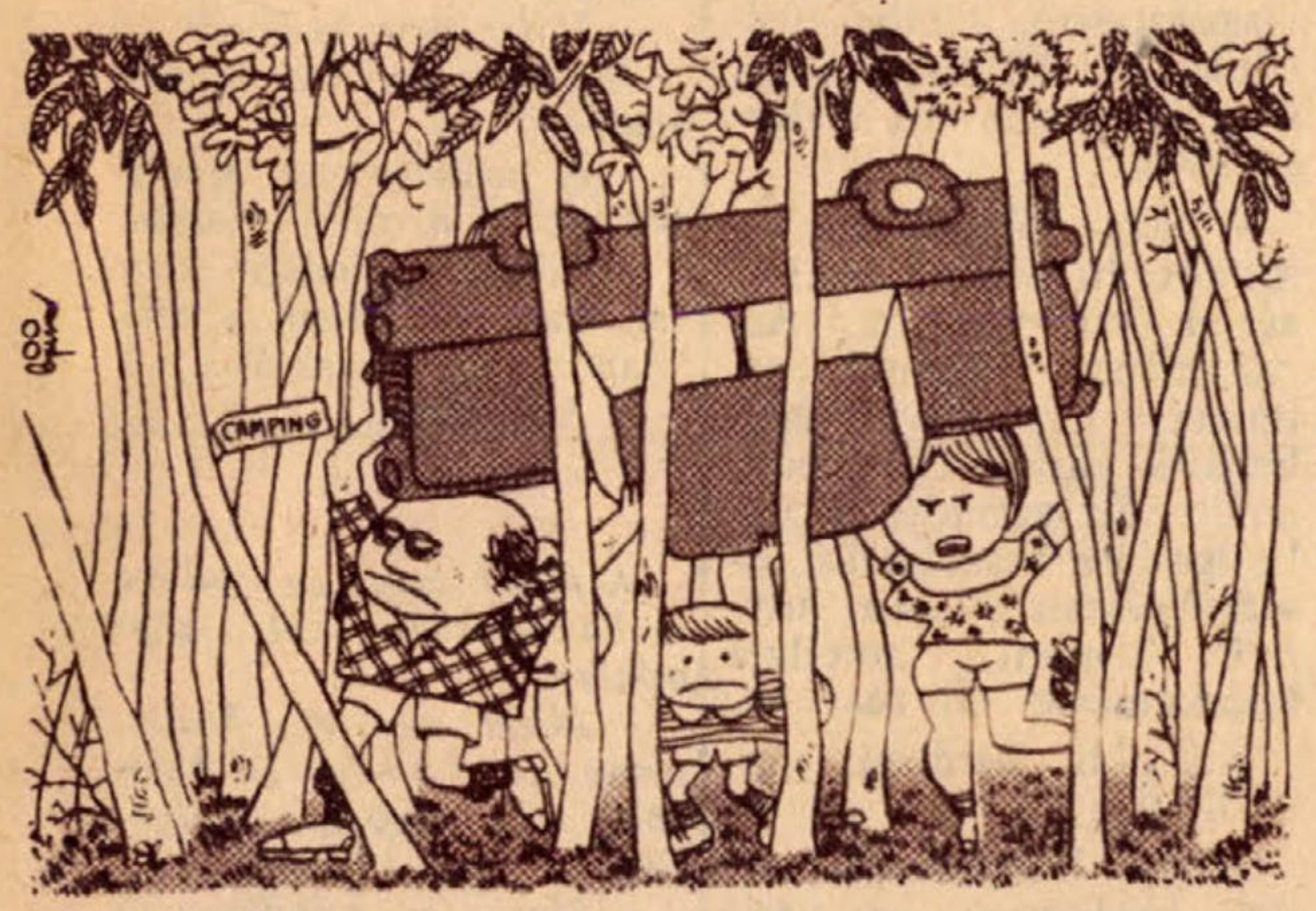

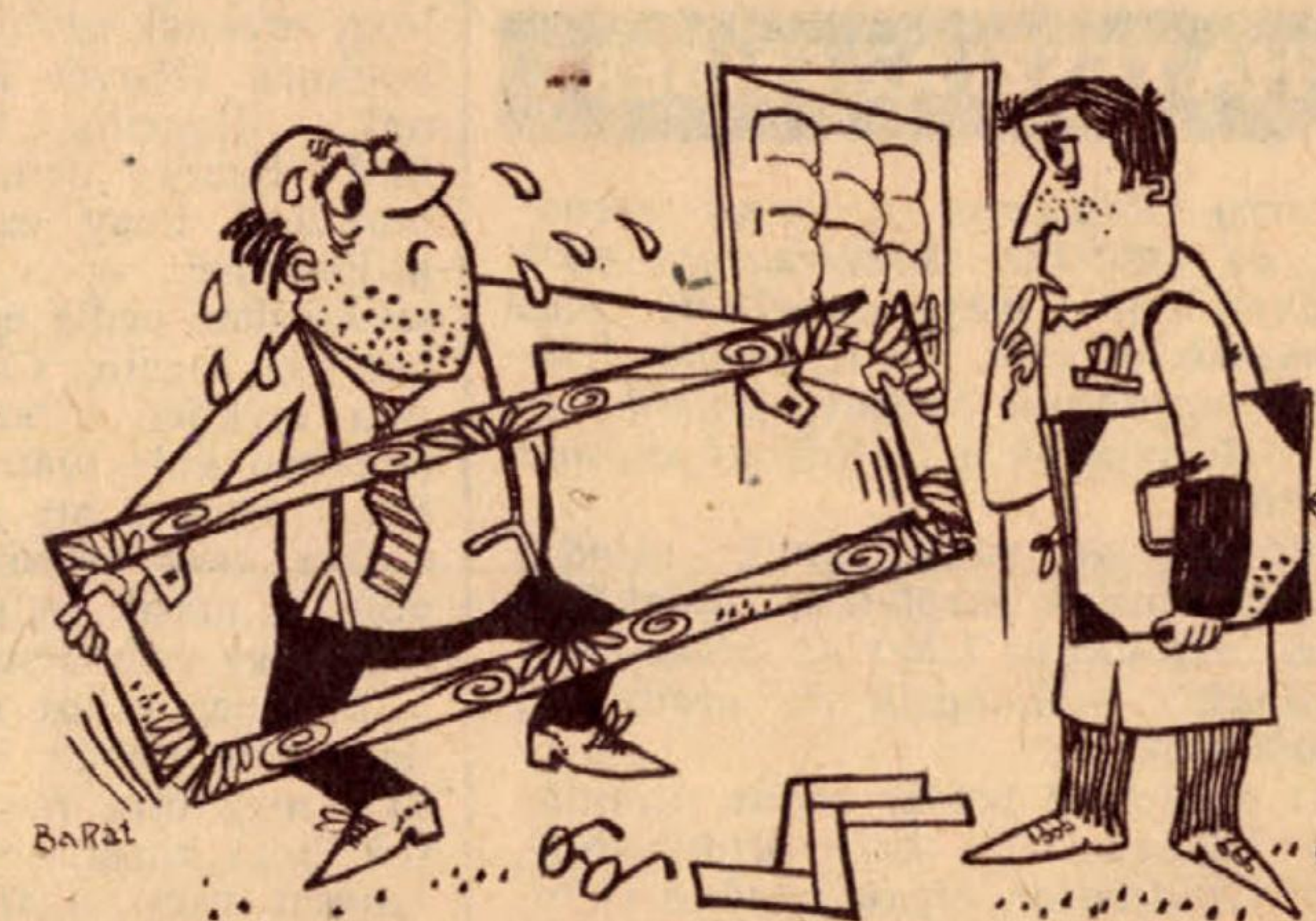

– Mit csinál igazgató úr?
– Bővítem a túlóra-keretet . . .

TURISTAÚTON MEGKOPLALT ŐZBŐR KABÁT

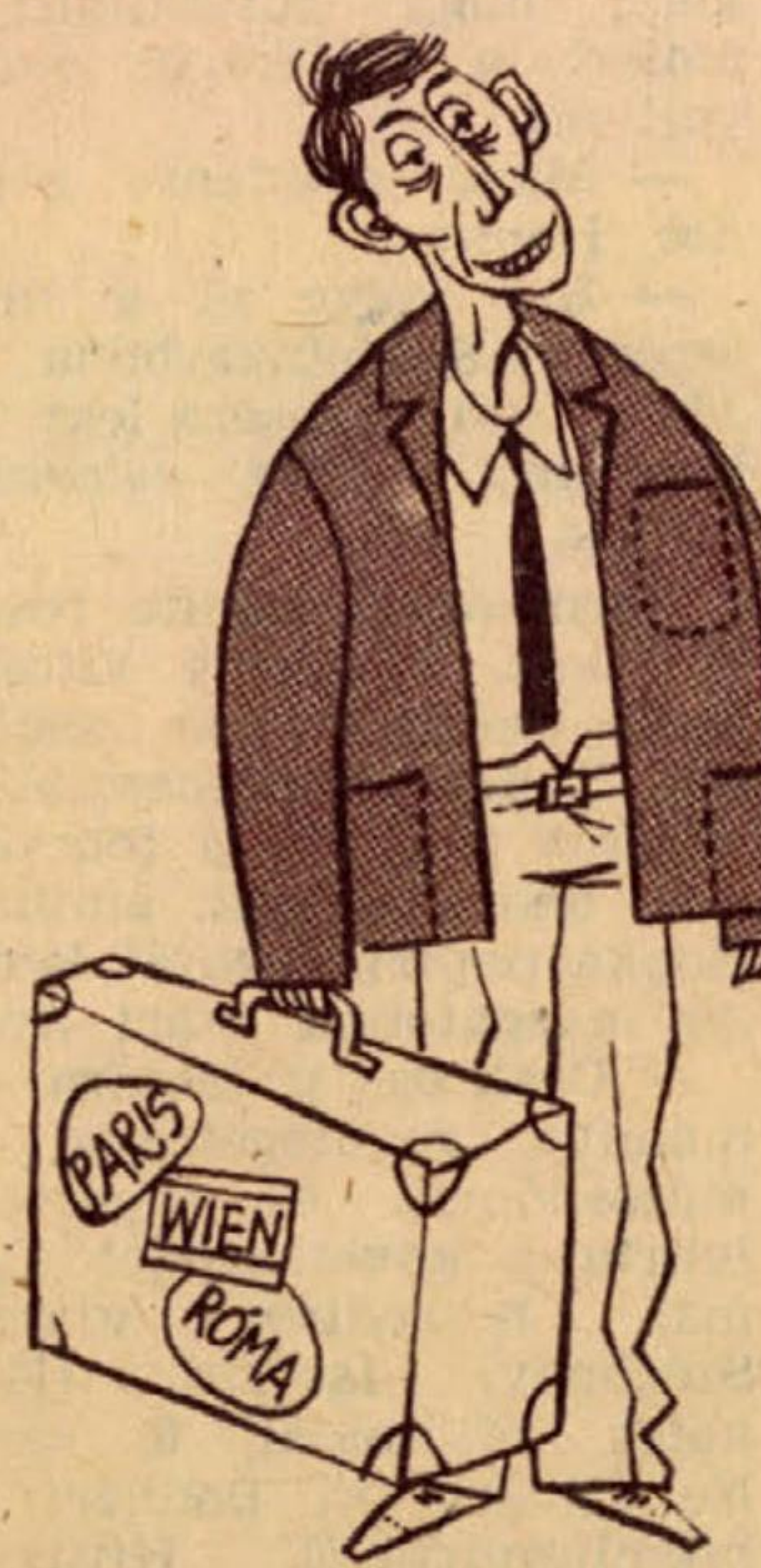
PARIS
WIEN
RÓMA
Pusztai

MUNKAERŐHIÁNY

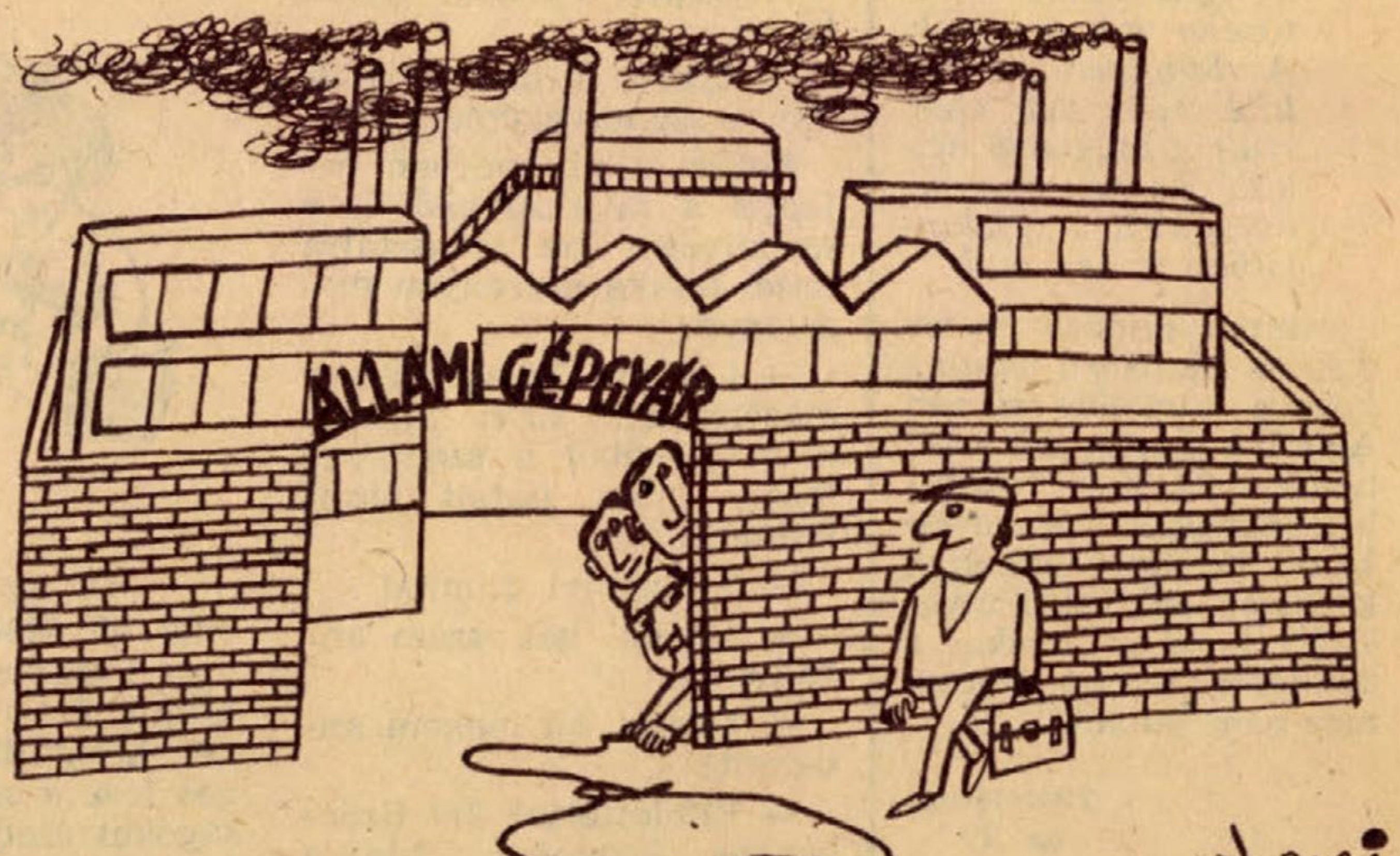
ÁLLAMI GÉPGYÁR
várnai

ERŐSZAKOS VEVŐ

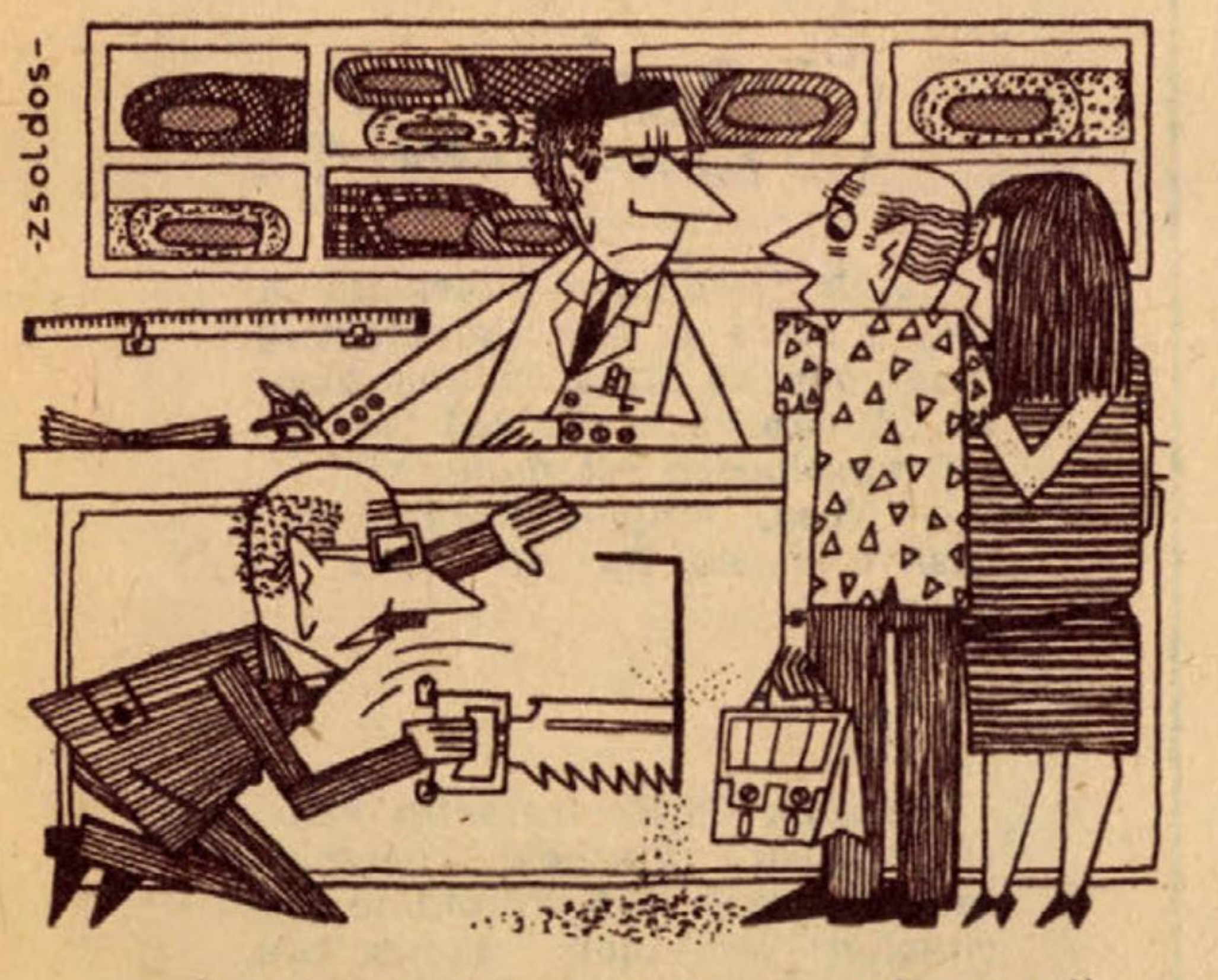

– Azért is megnézem, hogy mi van a pult mögött!!

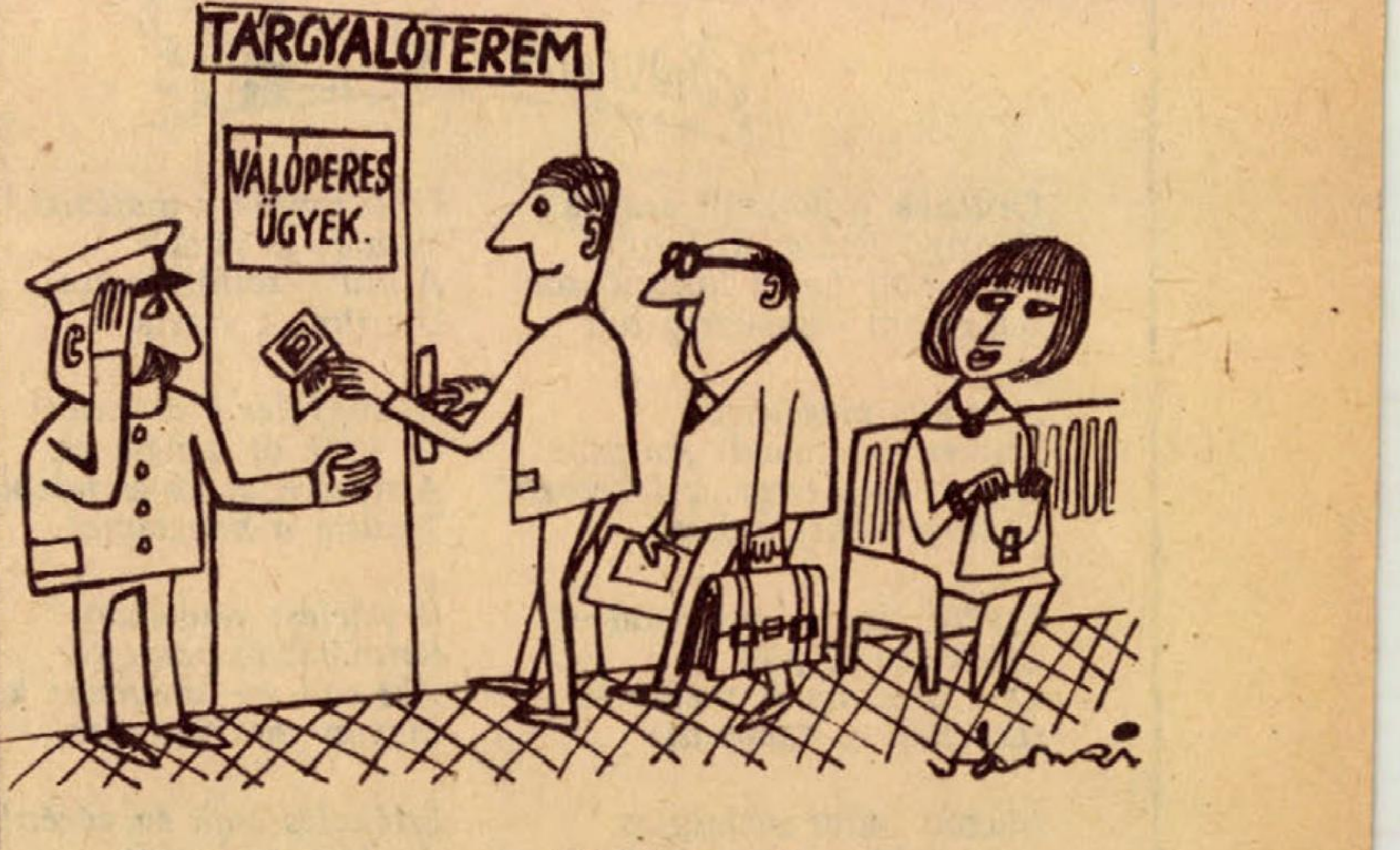
TÁRGYALÓTEREM
VÁLÓPERES ÜGYEK.
várnai

– Bérlet!

Híradástechnika

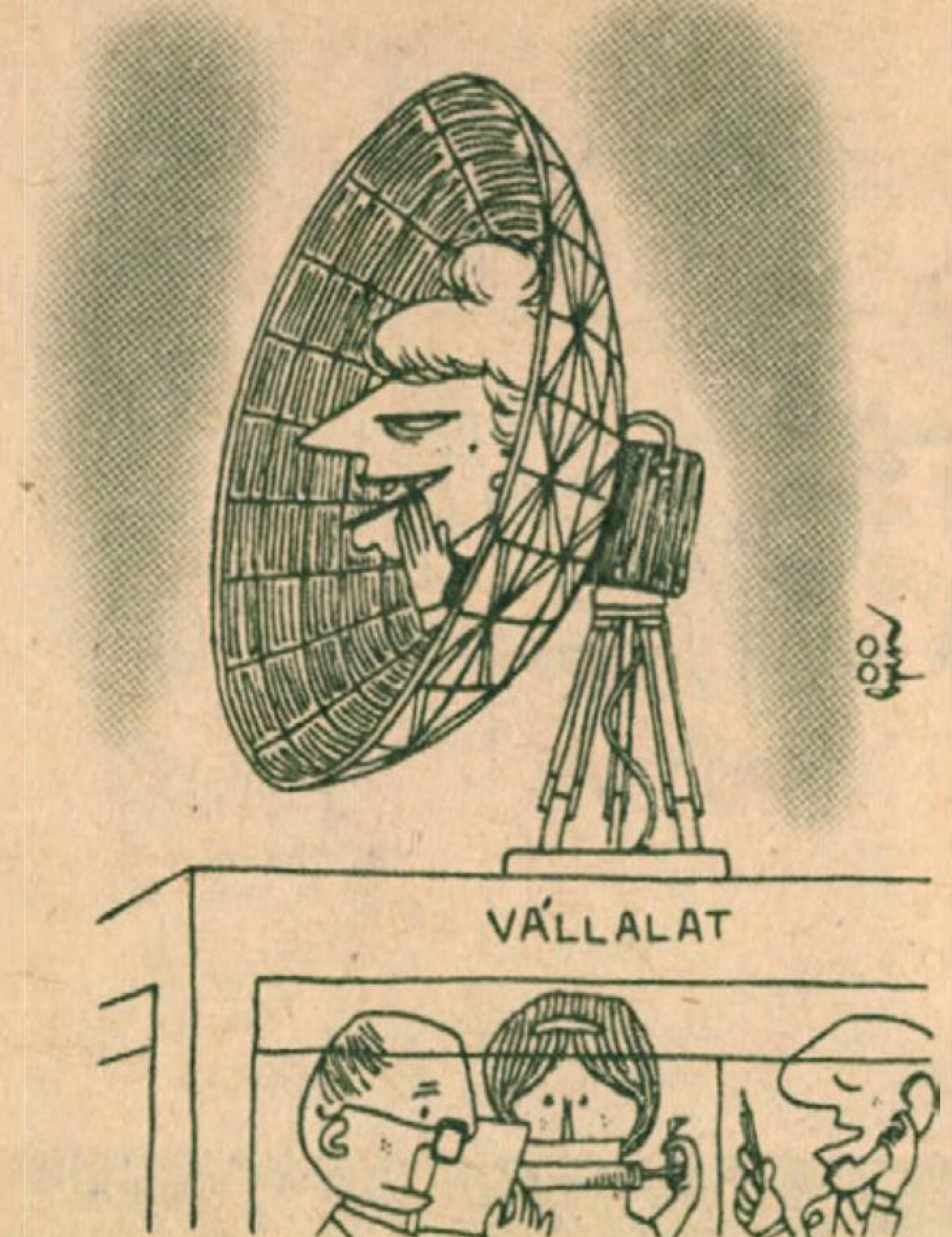

RUHA TESZI AZ EMBERT

Barry Goldwater arizonai szenátor, az amerikai köztársasági párt elnökjelöltje megünnepelheti első választási sikerét. Az Egyesült Államok „legjobban öltözött politikusává" választották a férfidivat-szakma vezetői.

„Változatos ruhatárával, mindig az alkalomnak megfelelő öltözködésével, példaképe lehet az átlag-amerikainak" — hangzik az eredmény indokolása.

Az amerikai polgár tehát útmutatást kapott. Úgy kell öltözködnie, mint Goldwater, olyan gazdag ruhatárt kell beszereznie. De előbb természetesen mind az ötmillió amerikai munkanélkülinek be kell szereznie egy tucat áruházat, — akárcsak a Goldwater-családnak.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ORSZÁGUTAK DÍSZE

Tulajdonképpen a mi hibánk volt. Külföldi barátom, akinek autóján *Szeged felé* tartottunk, csak Budapest határán túl csapott a homlokára:

– Elfelejtettem tankolni, kevés lesz a benzinünk.

– No, ennél nagyobb baj ne érjen – mondom, megnyugtató kézlegyintéssel –, minden nagyobb faluban van benzinkút. Azt ne hidd, hogy csak nálatok gondoskodnak a megszorult kocsikról.

Hát van is. Minden községben ott áll az út szélén, harsány pirosra mázolt kínálkozással. Nem téveszthető össze semmi mással: benzinkút a javából.

Csak az a kellemetlen, hogy ezeknek az intézményeknek igényei is vannak. Mégpedig kétféle. Kell hozzá benzin – mondják, hogy ez elengedhetetlen –, a másik szükséglete pedig egy ember, aki kezelje. Csak éppen ezekben a szükségletekben volt hiányosság. Egyik helyen ott állt az ember, csak benzin nem volt. A másik helyen lehet, hogy volt benzin, de a zárt benzinkút mellett nem volt ember. Viszont újra meg újra megtanultuk, hogy közelükben égő lánggal vagy cigarettával tartózkodni veszélyes. Úgy látszik, nem bíztak e figyelmeztető táblák hatásában, és az utasok figyelmezettségében, s a tűzveszély elhárítására – biztos, ami biztos – lezárták a kutakat. Így változó balszerencsével, tartalék nélkül jutottunk el Lajosmizsére. Most már komoly bajba kerültünk, kis maradék üzemanyagunk semmi esetre sem elég Kecskemétig. De nézzük csak, ott áll az útszélen, égő piros köntösében: a kút. Nem is egy, hanem mindjárt kettő. Megint csalódás, ez is zárva van. A szomszéd üzletben felvilágosítanak, hogy a kutak kezelője, csak fél háromkor jön vissza. Most tizenkettő van. Lajosmizse aligha kínál annyi látnivalót, hogy fél háromig ittmaradjunk. Megtudakoljuk, hogy a kezelő alig fél kilométernyire lakik. Ennyire még telik a gépünkből. De a bősz és idős kezelőnő nagyon visszautasító. Hiába ígérünk neki külön díjazást, meg hogy oda- és visszaszállítjuk.

– Más dolgom van – mondja barátságtalanul –, várjanak fél háromig. – Azzal otthagy faképnél. Szerencsére közvetlenül mellettünk parkol egy kocsi, amelynek vezetője végighallgatja a beszélgetést, és segítőkészen felajánl annyi benzint, amellyel Kecskemétig eljuthatunk.

Külföldi barátom gúnyolódik:

– Úgy látszik, sok gondot fordítanak az utak szépségápolására. Ne csak jók, de szépek is legyenek. Ezért állítják fel ezeket a csinos piros micsodákat, amelyek úgy festenek, mintha benzinkutak lennének.

Még egyszer mondom, a mi hibánk volt. Budapesten épp elég működő benzinkút van. De hát akkor mire valók ezek a vidéki piros építmények? Nagyon csinosak, de azért egy kicsit szégyenkezem barátom előtt. Ez nem jó propaganda.

B. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy kisfiú keservesen sír az utcán. Egy jólelkű hölgy megszólítja:

– Miért sírsz, kisfiam?

A gyerek erre még jobban bömböl:

– A szüleim után szeretnék menni, de nincs pénzem.

– Szegény kicsikém, itt van tíz forint, menj a szüleidhez! Hol vannak ők?

– A moziban.

*

A főnök belép az irodába és bosszankodva szól a gépírónőre:

– Miért van az, kisasszony, hogy amikor én bejövök, maga sohasem dolgozik?

– Mert az osztályvezető kartársnak gumitalpú cipője van.

Tanévnyitóra

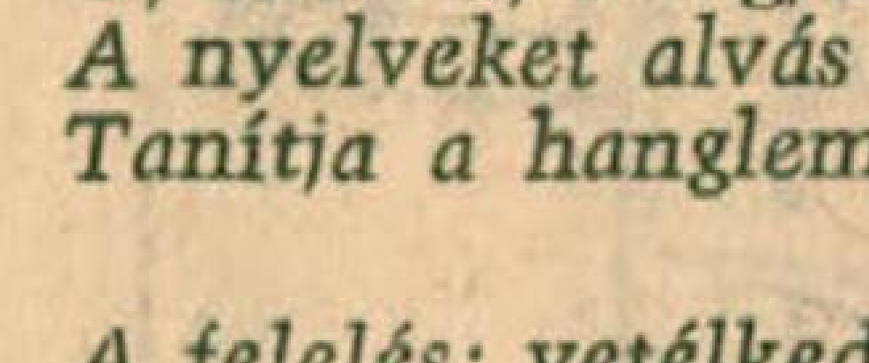

Örülnek a dörzsölt srácok,
Könnyű lesz az új tanév!
Nem kell hozzá különösebb
Buzgalom vagy extra hév.

A tanári magatartás
Milyen lesz majd? Angyali.
Olyan szót, hogy „csirkefogó",
Dehogy lehet hallani.

Egyéni lesz a bánásmód –
Lélektani alapon.
Lesz bizalom és megértés.
(Emelem a kalapom!)

Magnó oktat irodalmat,
Szaval Major vagy Keres.
Dráma, regény? Tévé-filmen!
Diák okul – hős: keres.

Film tanítja a matézist,
Kémiát és fizikát.
A művészettörténetet
Diafilmről veszik át.

Gyöngyélet a diákélet!
Új idők új hangja ez.
A nyelveket alvás közben
Tanítja a hanglemez.

A felelés: vetélkedő
Formájában pereg le.
Aki tud, az utalványt kap
Ingyen mozijegyekre.

Értékelés csak év végén!
A diák-arc kivirít:
Évente csak egyszer kell majd
Magyarázni a bizit!

K. Tóth Lenke

Pesti tudósítónktól

Egyik ismerősöm derűlátó lélek, s nincs az a kellemetlenség, amelyben ne látna valami biztatót. A napokban például szeretettel mosolyogva ezt mondta:

— Nézd, milyen barátságosak ezek a legyek! Rászállnak az emberre!

*

Festőink dicséretreméltó változatossággal visznek vászonra meztelen nőket. A különféle jogcímeket szeretném szaporítani, amikor a következő akt-témát ajánlom: fürdőző nő a habokban őszibarackot eszik.

f. l.

Dús az ünnepnapi program,
És rengeteg szép színt kever,
Tudjuk, ilyenkor a bál is
Úgyszólván az utcán hever.

Hagyomány, hogy utcabálon
Nincsen táncdíj, a tánc grátisz,
Könnyű Katót táncba vinni
Ilyenkor hát utcán át is.

Ablakom utcára nyílik,
Utcabál van este éppen,
Elnézem a táncolókat,
Utána lefekszem szépen.

Biztat egy hang: Táncolj te is,
Lábaidat fürgén szedjed,
De úgy döntök végül aztán,
Hogy erre még alszom egyet.

Hidvéghy Ferenc

Tanulságos történet

Várnai György rajza

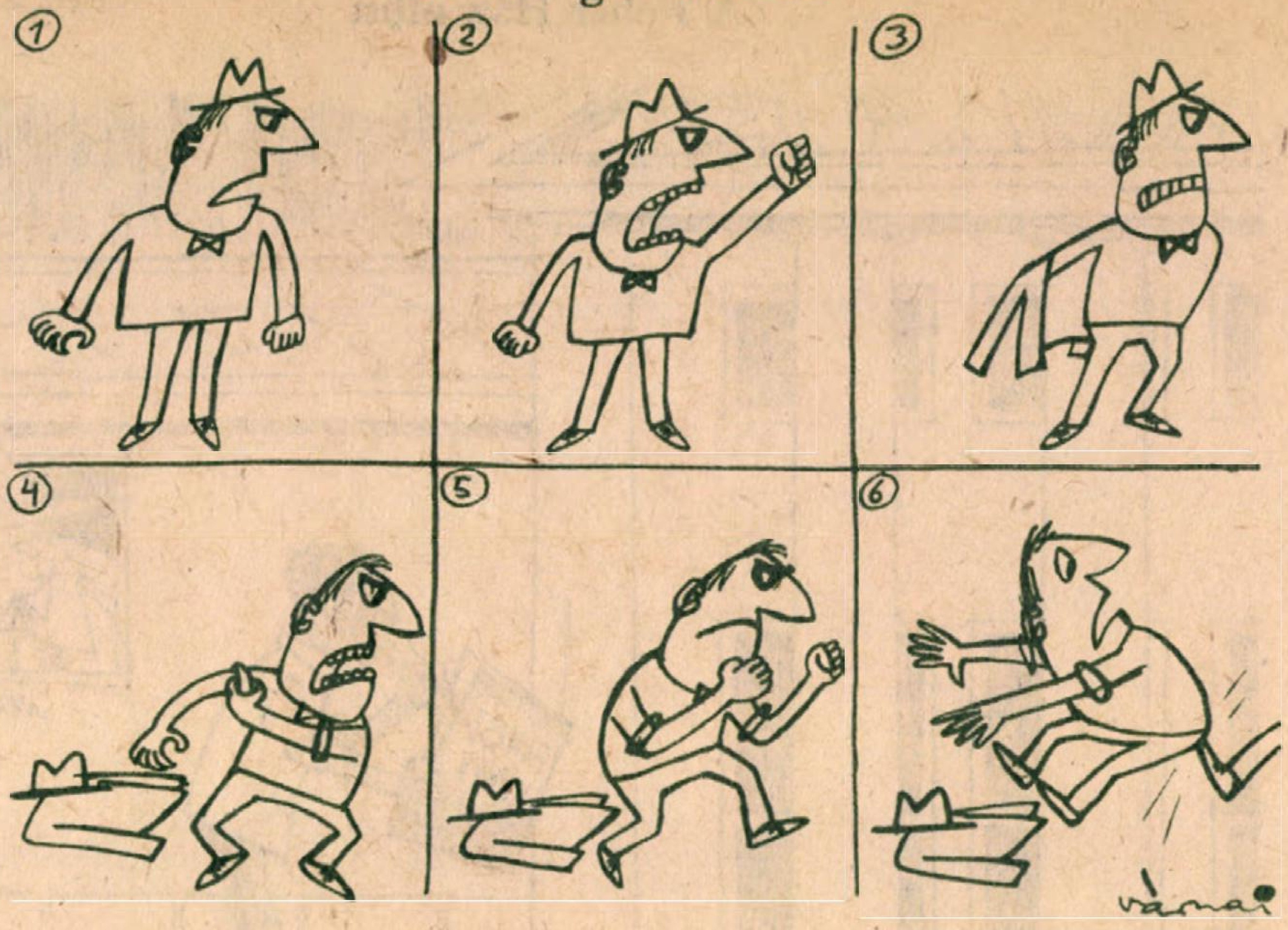

A Royal szálló előtt

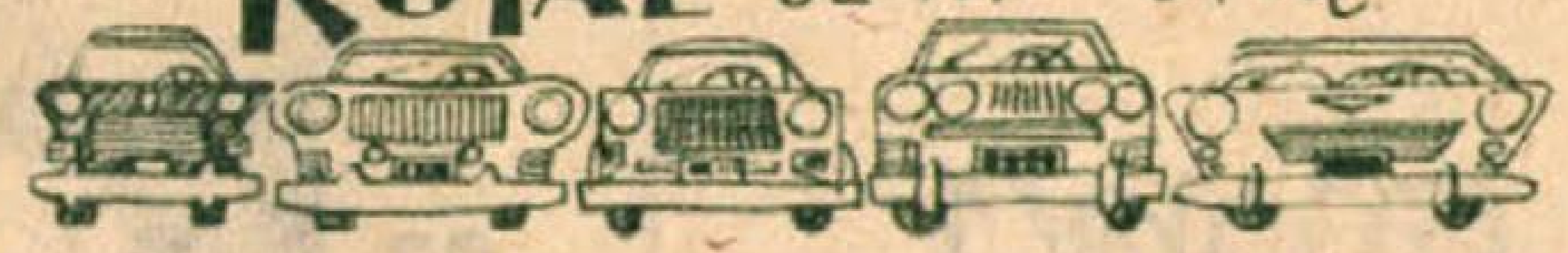

— Szia, öregem. Hogy kerülsz ide?

— Itt lakunk három házzal odébb. Lejöttem egy kicsit.

— Kicsit kocsit nézni...

— Eltaláltad. Mondd, mi az a YU? Yucatán félsziget?

— Úristen, ennyire nem értesz a kocsikhoz? Jugoszlávia.

— Magamtól is eltalálhattam volna. Nagyon jóképű kis Zasztava.

— Zasztava, az is kocsi? Ezt nézd meg, ez a legújabb típusú dieseles Merci.

— Nekem nem kéne. Aszongyák nem jó belé a magyar gázolaj.

— Marhaság. Ez pont olyan kitalálás, mint az, hogy a magyar szuper alacsony oktánszáma miatt besül a Fiat 1500-as dugattyúja. De ezt nézd meg, e! Ez a legújabb Sevró!

— Ne beszéljünk huligánnyelven, jó! Annak Chevrolet a becsületes neve. Különben mi az elképednivaló rajta?

— Mondom, hogy a pali nem ért a guruláshoz! Nézz be az ablakon. Nem látod, hogy nincs kuplungja! Ott, az a billegető az automatikus sebváltó...

— Halandzsa. Mi ez a Citroen légpárnás rugóhelyettesítőjéhez!

— Ugyan, te kezdő! Hiszen az már több éves aggastyán. Na szia, megyek, nem vagy nekem társaság autóügyben. Különben két hét múlva találkozunk. Szeptemberben indul az ovi.

— Ember, hol élsz te? Én szeptemberben már első általánosba megyek!

Bondy Endre

Őszi vadászat előtt

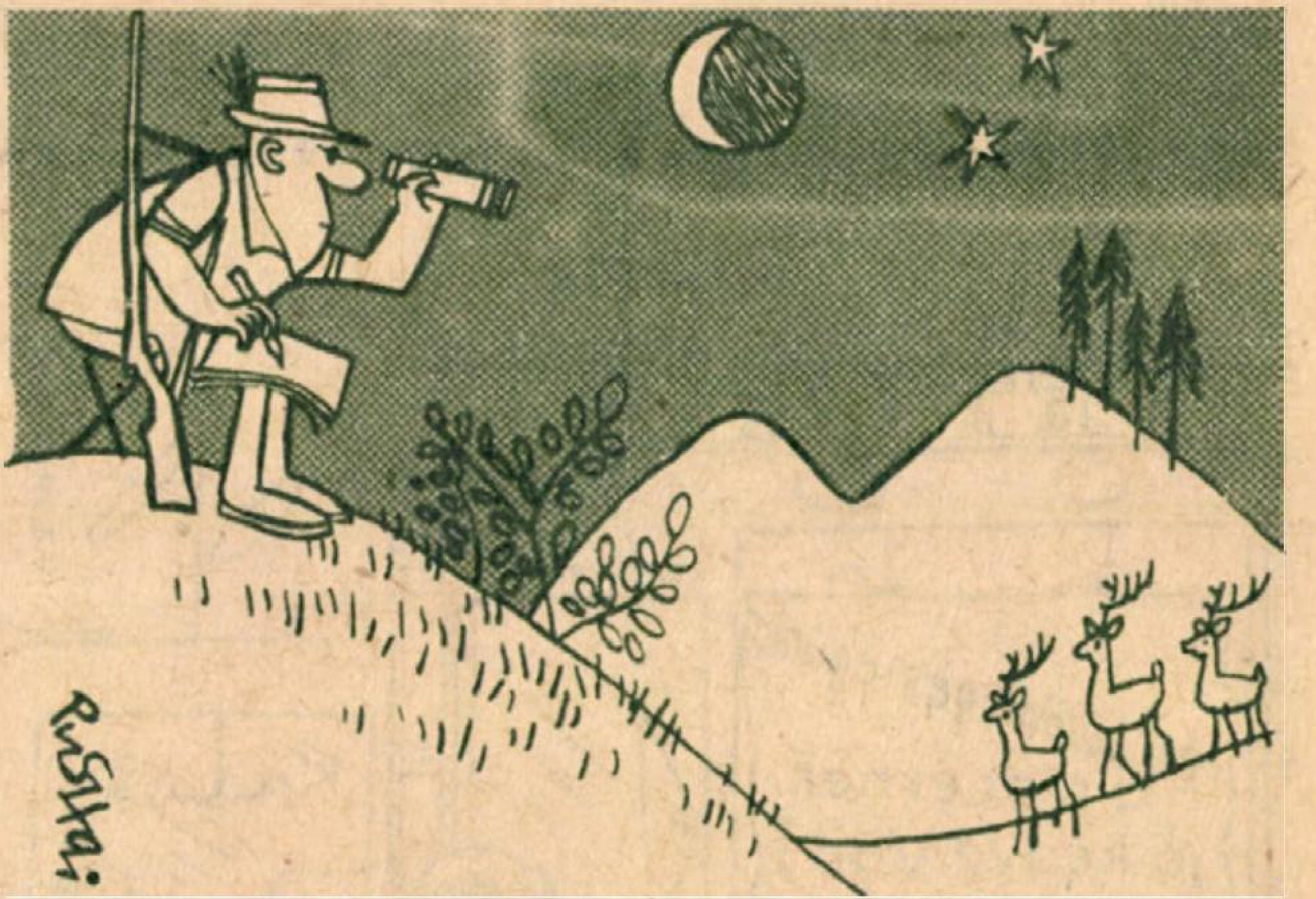

Erdész: Hét, nyolc, kilenc... Az annyi, mint tizenkétezer-ötszázhatvannégy dollár...

Kritika

Balázs-Piri Balázs rajza

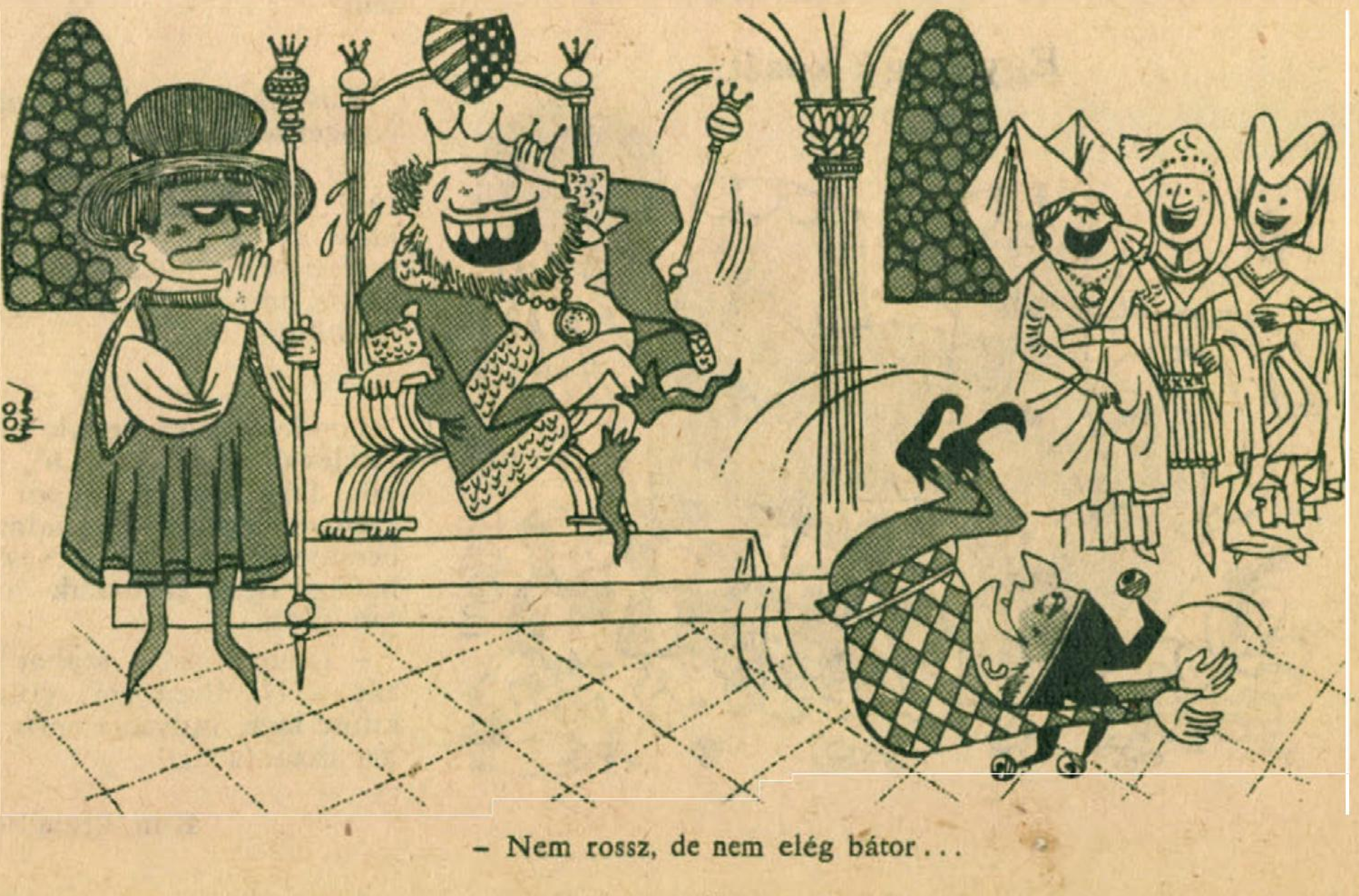

– Nem rossz, de nem elég bátor...

A Fehér Ház előtt

Gerő Sándor rajza

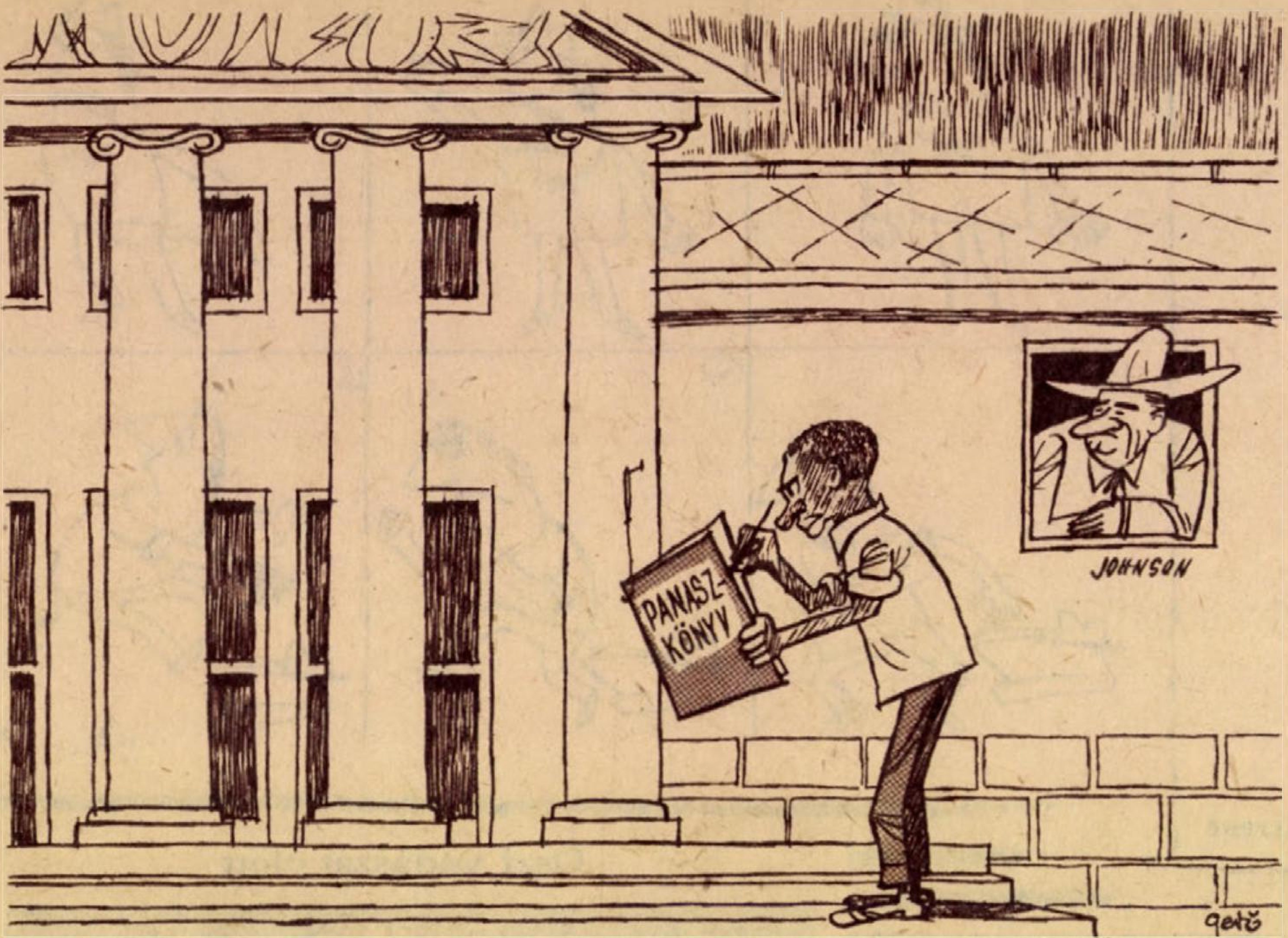
PANASZKÖNYV
JOHNSON
gerő

* * *

Ritkaság

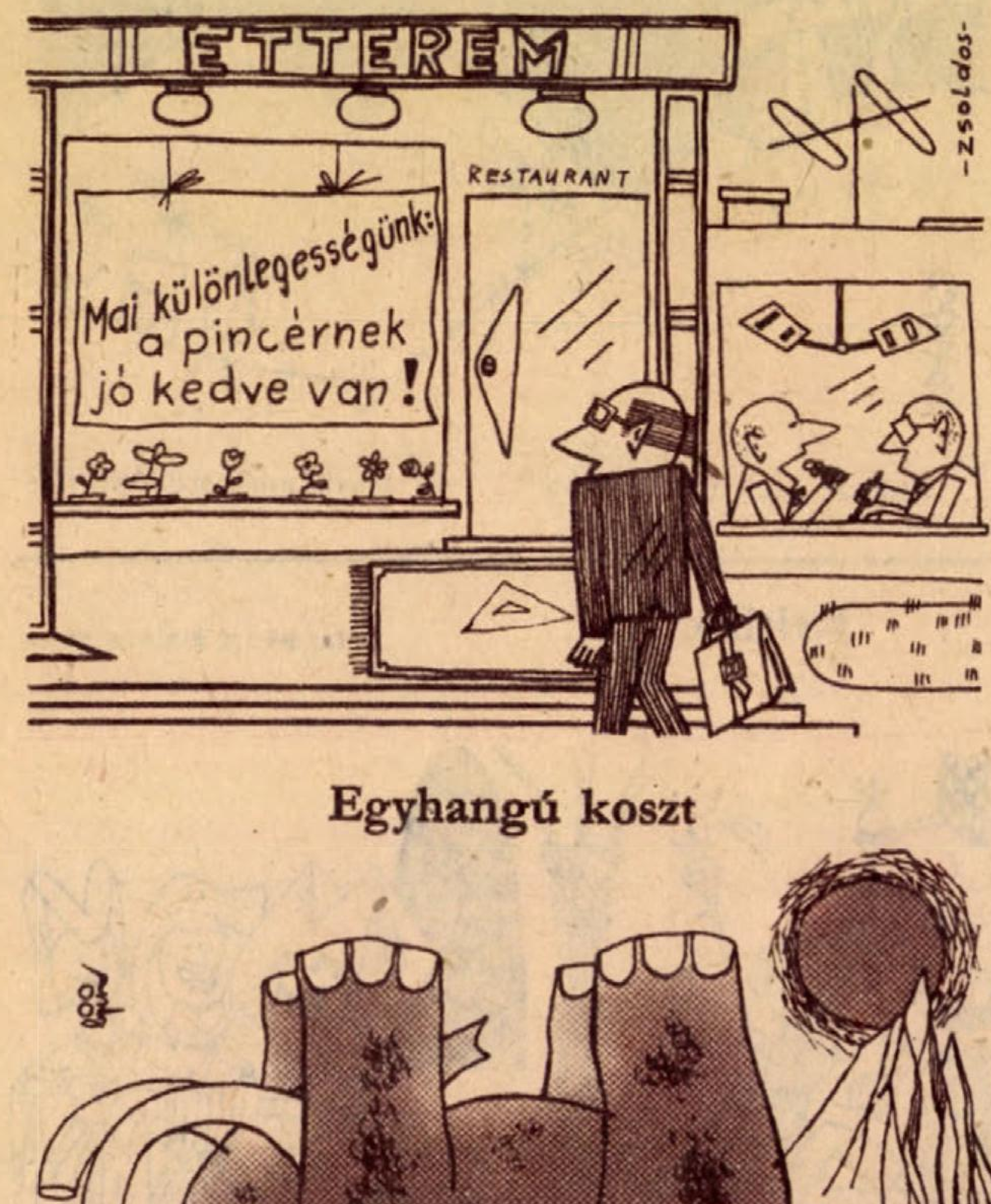
ETTEREM
RESTAURANT
Mai különlegességünk: a pincérnek jó kedve van!
-zsoldos-

Egyhangú koszt

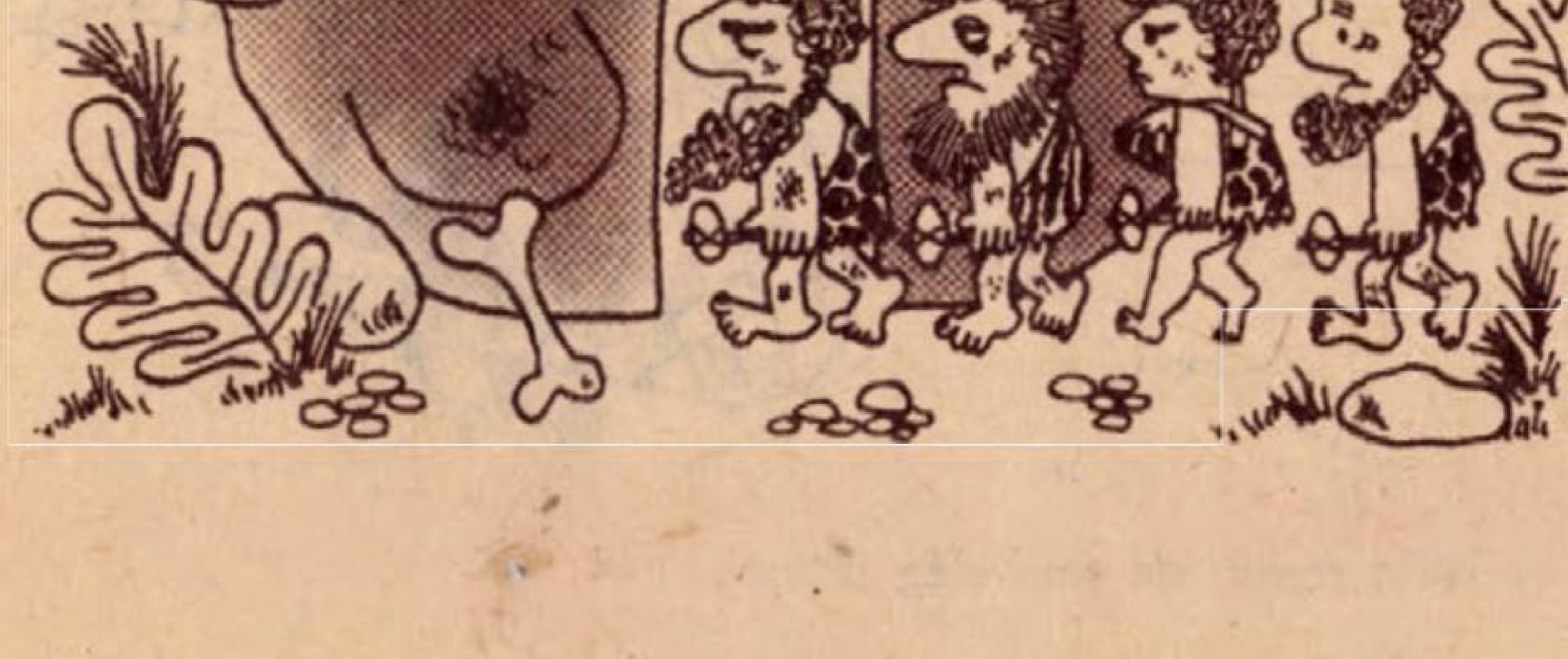
ÜZEMI KONYHA

aprólék

Szalmahajú nő lép az étterembe. A pincér elébe megy, néhány szót vált vele, aztán odakíséri egy zászlócskával díszített asztalhoz.

– Nem külföldiek foglalták le azt az asztalt? – kérdem a pincért.

– De igen, kérem!

– Akkor hogy kerül oda az a magyarul beszélő hölgy?

– Úgy, hogy a hölgyet is a külföldiek foglalták le, kérem!

*

Klasszikus találóskérdés, korszerűen:

Ha egy űrhajó önsúlya 1472 kg, kezdeti keringési ideje 450 nap, kezdeti perigeuma pedig 146,4 millió km, akkor hány éves az űrhajóskapitány!

*

Londoni vendégünk halászléval próbálkozik. Jó, csípős fajta, de az angol se gyenge legény, kikanalazza becsülettel a levét, csak a halhoz nem akaródzik hozzányúlnia.

– Isten őrizz! – szabadkozik. – Ha ilyen erős volt a kifőtt leve, milyen csípős lehet maga a hal?

Kun Erzsébet

E heti hirdetéseink

Kitűnő háziasszony
az ÉTEL KONZERV
Húsételek-főzelékek

MINDEN PÉNTEKEN
DU. 4–6 ÓRÁIG

Lakberendezési tanácsadás
függöny
lámpa
kerámia
bútor
szőnyeg
IPARMŰVÉSZET LAKÁSKULTÚRA
V., Kossuth L.-u. 17.

Statisztika a kávéfogyasztásról

Hazánk, mint ismeretes, magas színvonalú kávéfogyasztással rendelkező ország. Statisztikusok szerint évenként milliárdnyi duplát (ez a kávé mértékegysége) kortyintunk le. Miből adódik ez a szép teljesítmény? – kérdeztük az Illetékes Szerv szószólóját, aki, miután kávéval kínált meg bennünket, a következőkben fejtette ki a helyzetet:

– Íróasztal mögött ülök, tehát joggal nevezhetem magamat kávéfogyasztó átlagembernek. Íme, tegnap ennyi kávét ittam:

1. Reggel, otthon, a feleségem aggódó rábeszélésére: „Ugyan csinálj magadnak egy kávét, ne menj el üres gyomorral!"

2. Tíz órakor a hivatalban Gizike készített egy remek kávét, és én, mint mindig, megjegyeztem: „Látja, Gizike, ez a jó kávé, látszik, hogy nekünk kettőnknek főzte, nem a vendégeknek." Gizike, mint mindig, hahotával nyugtázta a szellemességemet. Gizike a beosztottam.

3. Tizenegy órakor belföldi vendég érkezett. Vele is ittunk egy jó kávét.

4. Félóra múlva német látogatót fogadtunk. Gyenge kávét kapott, ők ezt kedvelik, és meg akartuk mutatni, hogy nálunk ez sem hiánycikk.

5. Később referáltam a főhivatalban, ahol nyomban kávéval kínálnak.

6. Ebéd az üzemi étkezőben, utána kávé. Az optimisták erre azt mondják: „Tulajdonképpen az egész háromfogásos ebéd annyiba kerül, mint egy dupla." Én pesszimista vagyok és így nyilatkozom: „Disznóság, nálunk egy dupla annyiba kerül, mint egy ebéd!"

7. Hivatal után az embernek akad egy kis randevúja. Két dupla, szerencsére abból csak egyet kell személyesen meginni.

8. Otthon, vacsora után valamivel kedveskedni kell a feleségnek. Tehát: „Anyukám, annyi vacak kávét ittam összevissza, de igazit csak te tudsz alkotni, tehát rajta!"

Megkérdeztük tőle azt is, hogy nem zavarja-e az álmát a koffeintartalmú kávé túlzott élvezése. Sóhajtva válaszolta:

– Bizony! Nálam járt a kis Csobrádi a Vajmiérttől, nem kínáltam meg kávéval, és később hallottam, hogy nemrégen előlépett, és nagyon fontos személyiség lett. Ezért az elmúlt éjszaka nem tudtam a szememet lehunyni.

(stella)

Lőnek a csatárok

Szepes Béla rajzai

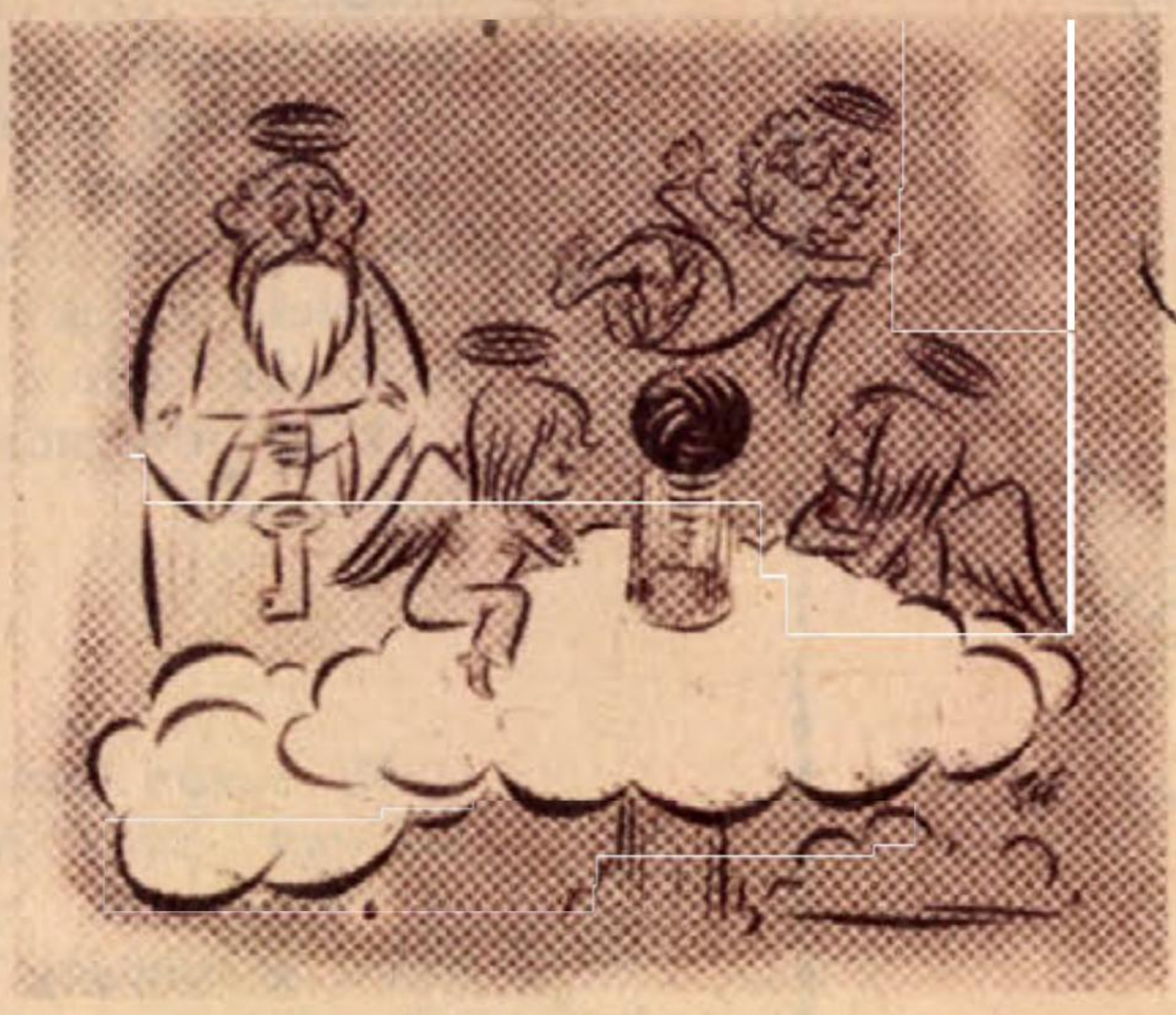

– Úgy látszik futballoznak Pesten...

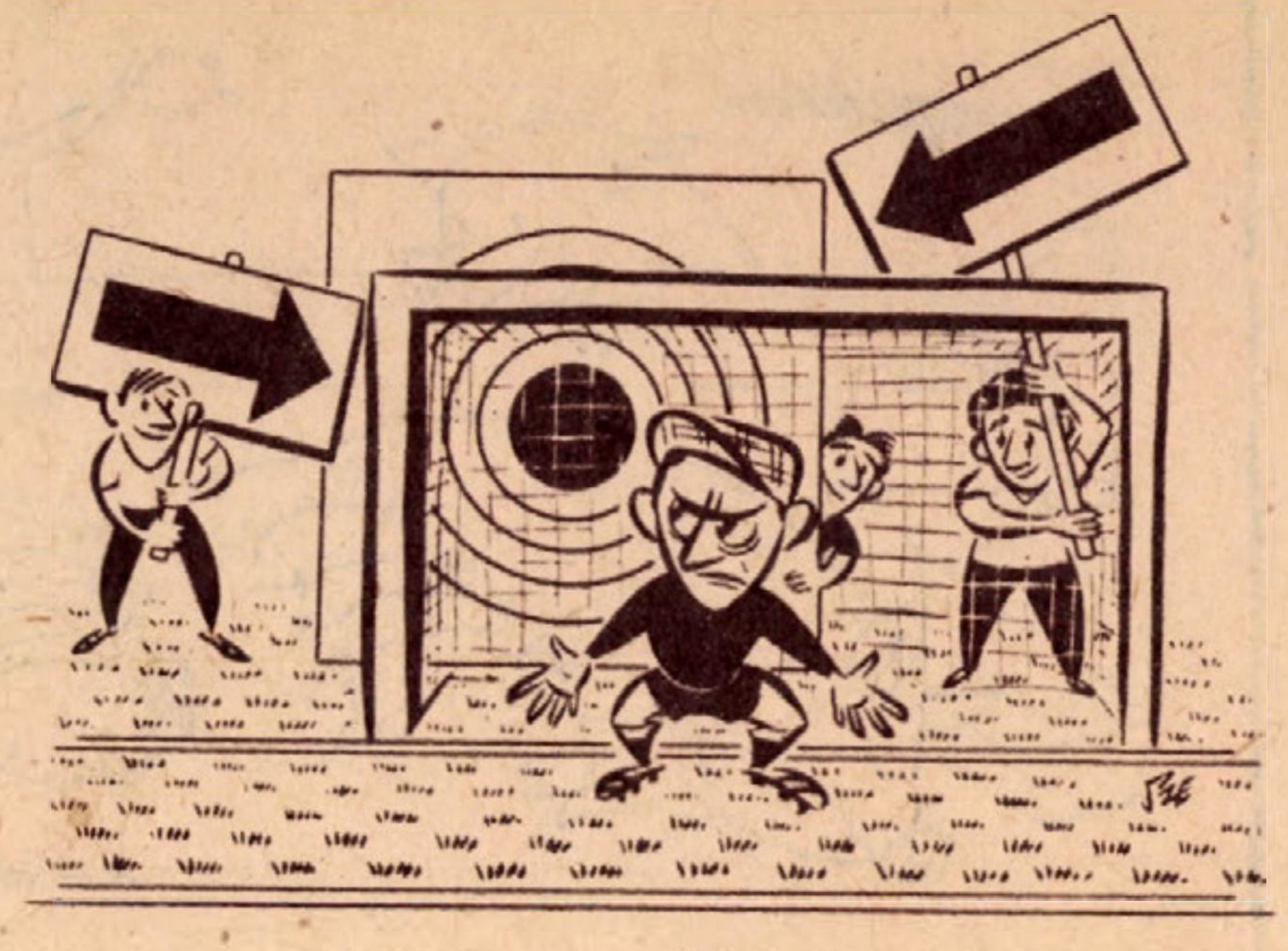

Még így sem sikerül...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYALOGJÁRÓK VESZÉLYBEN!

Töredelmesen bevallom, hogy számtalan gyalogjáró társammal együtt én is szabálytalanul járok-kelek az úttesten a Corvin Áruház előtt, a Rókus Kórház mögött, ott, ahol a földalatti építkezéseket végzik. De hát mit is tehetnék, és mit tehetnének gyalogostársaim? A járdát hozzákanyarították a földalatti munkahelyéhez, és azóta életveszélyes helyzetekben a járművek – s nem utolsó sorban a gépkocsivezetők indokolt szidalmai – között ugrálunk hol ide, hol oda a kocsiút közepén, az aszfalton. Hosszában és keresztben csellengünk ezen a rövid útszakaszon, mert nincs gyalogjárda, és nincs rend, amely a közlekedésben is nélkülözhetetlen.

Engem már szidalmazott itt olyan gépkocsivezető, aki a Rákóczi úttól a Corvinhoz igyekezett, aki a parkolóhelyhez hajtott, aki a Somogyi Béla utcába fordult, aki a Népszabadság székházához szállította utasát, aki itt kanyarodott balra a Lenin körútra, vagy jobbra a József körút felé. Ezt csak azért mondom el, hogy lássák az illetékesek, milyen nagy itt a forgalom! Minden gépkocsivezető más-más úti céllal vezeti errefelé a járművét, de abban mind teljesen egyetért, hogy egyöntetűen és szünet nélkül szidják az előttük, mögöttük és oldalt keresztülkasul bujkáló járókelőket.

Na már most, ahelyett, hogy én ebben az óriási gépkocsiforgalomban tovább mennék a járdán, és a Nemzeti bejáratánál a zebrán kelnék át a túlsó oldalra a Corvin Áruház felé – a Rókus sarkán, meggondolás nélkül az úttestre lépek, és ott balanszírozok a járművek között. Az ellenkező irányban ugyanezt teszem: már a Corvin elől kilépek az úttestre, és a földalatti építkezés kerítése mellett igyekszem megvédeni testi épségemet, ahelyett, hogy néhány lépéssel odébb, a Nemzeti zebráján helyezném biztonságba magam.

Nem csak én vagyok ilyen könnyelmű, hanem a többi gyalogjáró is, amiért itt most nyilvánosan elmarasztalom magunkat. De jól is ismerem magunkat!

Amíg az illetékesek ezt a zűrzavart eltűrik, mi, gyalogosok, makacsul kihasználjuk a szabálytalan közlekedés lehetőségeit. Az illetékeseknek kell tehát sürgősen közbeszólniuk. Amíg el nem gázoljuk egymást...

Ha én arra illetékes lennék, akkor a földalatti építkezés kerítésének Rókus felőli sarkától a Somogyi Béla utcai sarkáig – az úttesttel párhuzamosan az ideiglenesen lezárt Corvin parkolóhely szélén – kifeszítenék egy hosszú tilalmi láncot, ellenőrizném, hogy ki lép át rajta szabálytalanul az úttestre, és a helyszínen megbírságolnám.

Dehát nem vagyok illetékes...

(—des)

Micsoda különbség!...

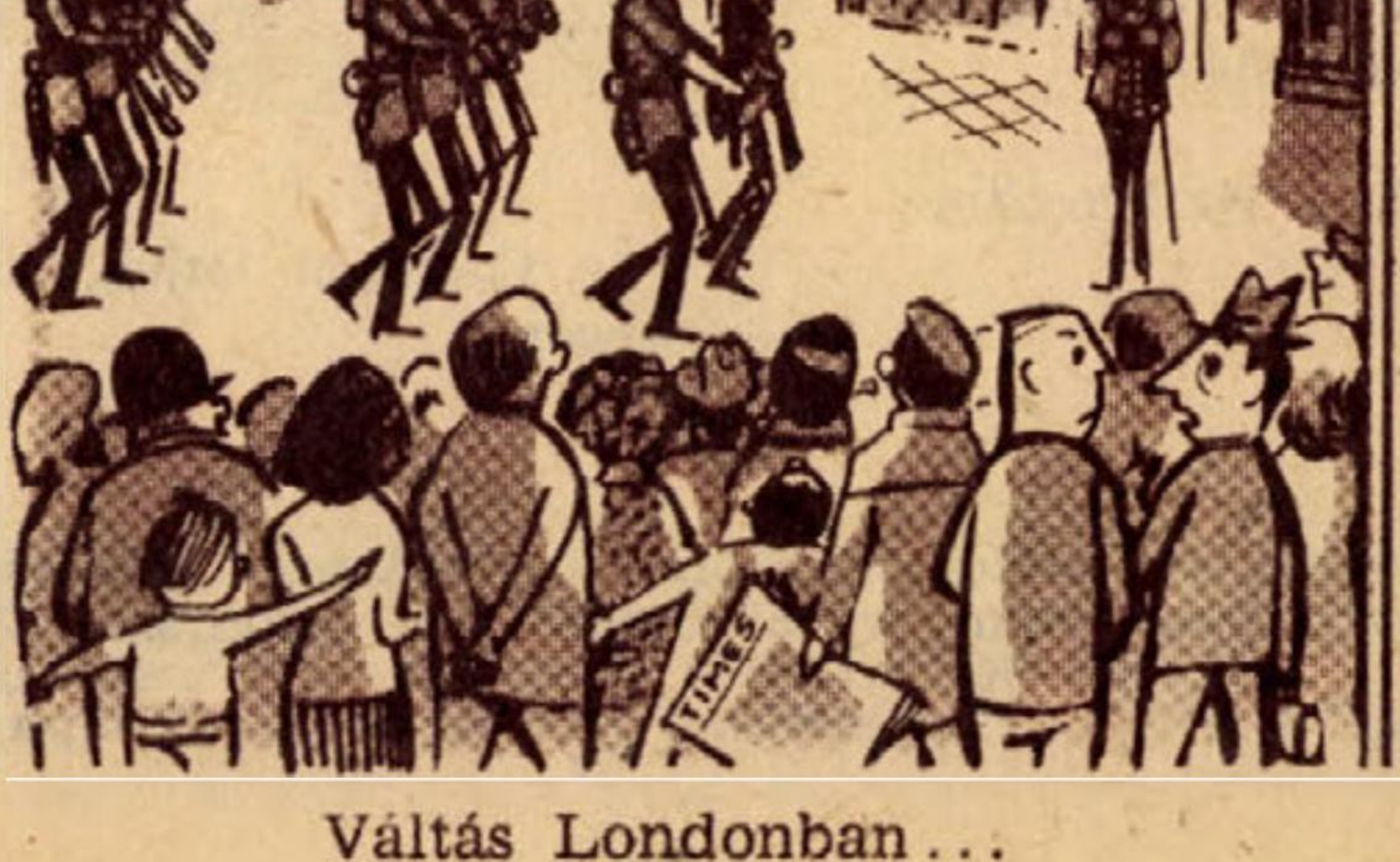

Váltás Londonban...

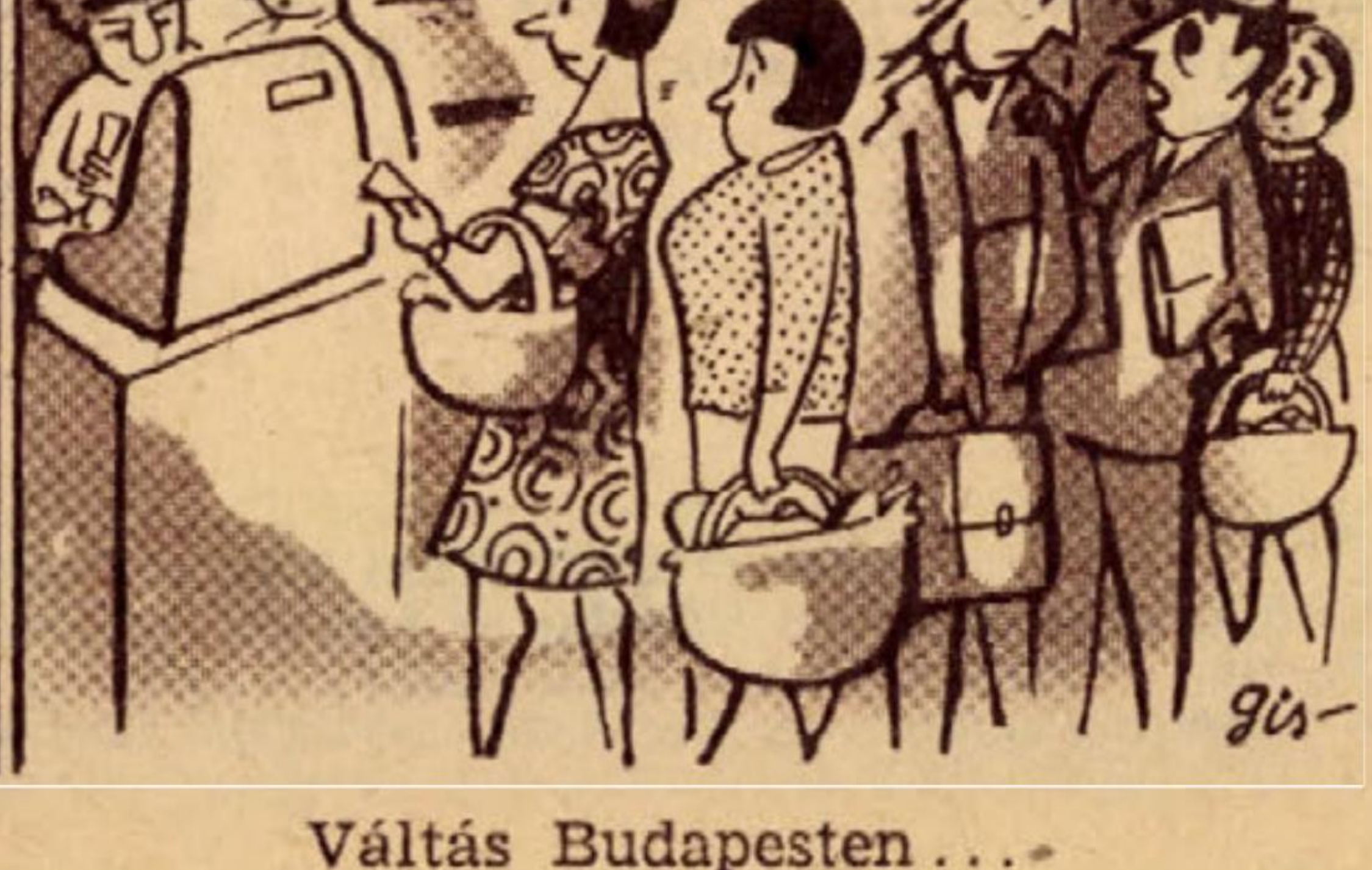

Váltás Budapesten...

Ellesett pillanat

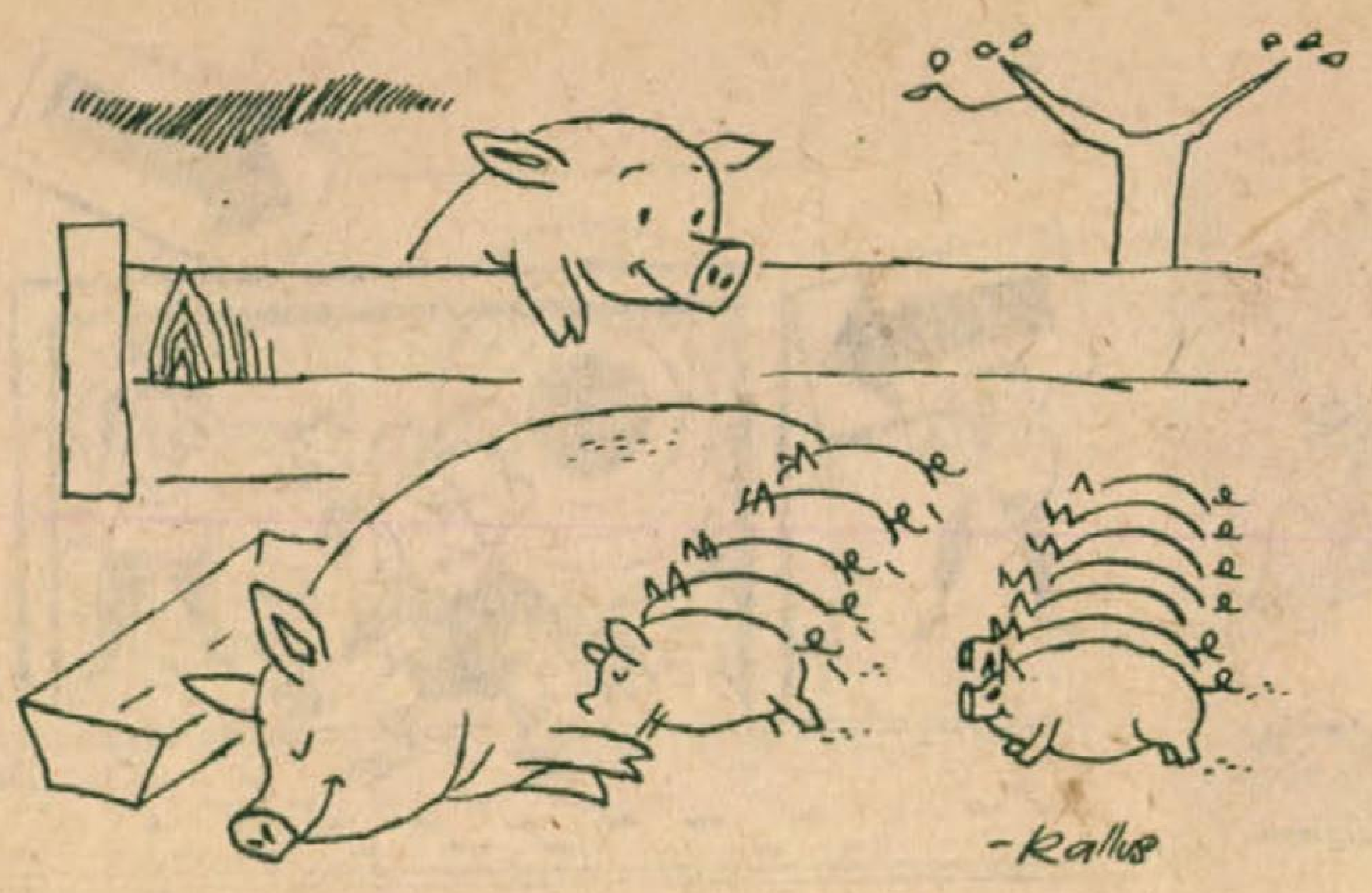

– Hát ti mit csináltok?
– Várunk a második műszakra . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

2 PERC = 14 NAP

Az Aulich utcai szervizbe július 30-án beküldtem javításra egy kis mixelőt, amelyben kizárólag egy felületen levő típusalkatrészt kellett cserélni. Ezt az alig két percnyi időt igénylő munkát 14 napos határidőre vállalta a szerviz.

Telefonérdeklődésemre felvilágosítottak, hogy őket nem érdekli a munka milyensége, csak az időrendi sorrend. Mi ez, ha nem bürokrácia?

dr. Bite Pál
XIII., Sziget u. 41.

Mi soron kívül válaszolunk önnek: ez valóban bürokrácia. Ha az Aulich utcai szervizben jól megszerveznék a munkát, akkor a néhány percet igénybevevő kisjavításokra is sor kerülhetne. Nem két hét múlva, hanem azonnal a nagyjavítások határideje közben!

PÁRBAJ

Szedrecsényit megbíráltam az értekezleten. A fejére olvastam: ha időben intézkedik, akkor múlt héten megérkeztek volna Ógyalláról a sámfák, és így nem kellene most megszakítani a tárgyalást a svéd üzletkötővel.

Aznap este, alig feküdtem le, nem sokkal éjfél előtt kopogtattak odakint. Hálóingben ajtót nyitottam. Két komor külsejű férfi állt a küszöbön:

— Darnai Károly — biccentett az egyik hidegen.

— Plecsányi Zsolt — biccentett a másik még hidegebben, majd hellyel kínált és így folytatta: — Megbízottunk, Szedrecsényi nevében beszélünk. Ön a termelési értekezleten sértő módon nyilatkozott megbízónkról. Ezért párbajra hívja ki önt. Pisztollyal, tíz lépésről. Nevezze meg a segédeit!

— Nincsenek segédeim. Még 1948-ban bezártam az üzletet — rebegtem.

— Holnap hajnali négy órakor várjuk önt a Kamaraerdőben. Délnyugati irányban, jobbról a negyedik bükkfánál — mondta az egyik komor külsejű, aztán nyugodalmas jó éjszakát kívánva eltávoztak.

Utánuk akartam sietni, hogy: hohó, megálljanak! Már elmúltak azok az idők, amikor minden oktalanságért párbajoztak az urak! De ha már így történt, nem tűrhetem, hogy gyávának tartsanak. Elhatároztam, hogy reggel négykor pontos leszek.

A pirkadó hajnal rőt fényt vetett Szedrecsényi ellenszenves arcára, mikor megálltam a kis tisztáson. Egy szikár, zsakettbe öltözött úr jelentősen ránk nézett:

— Felszólítom önöket, hogy béküljenek ki!

— Soha! — dörögte kevélyen Szedrecsényi.

— Soha! — kiáltottam elszántan.

— Tíz lépésről tüzelnek! — jelentette ki a zsakettes férfi, és kezembe nyomta a fegyvert.

Sápadtan, de reszketve tíz lépést hátráltam. Ujjam a ravaszra feszült. Szedrecsényi szintén magasra emelte pisztolyát. Hatalmas dörrenés. Átkozódva tapogattam a villanykapcsolót. Álmomban magamra rántottam a virágvázát.

Fejfájással, idegesen mentem be reggel a munkahelyemre. Még délelőtt megtudtam, hogy a termelési értekezleten elhangzott bírálatom hatására Szedrecsényi négyoldalas rágalmazó levelet írt rólam a minisztériumnak. Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Hát persze, nem 1934-et írunk, hanem 1964-et.

Galambos Szilveszter

Műszaki átadás

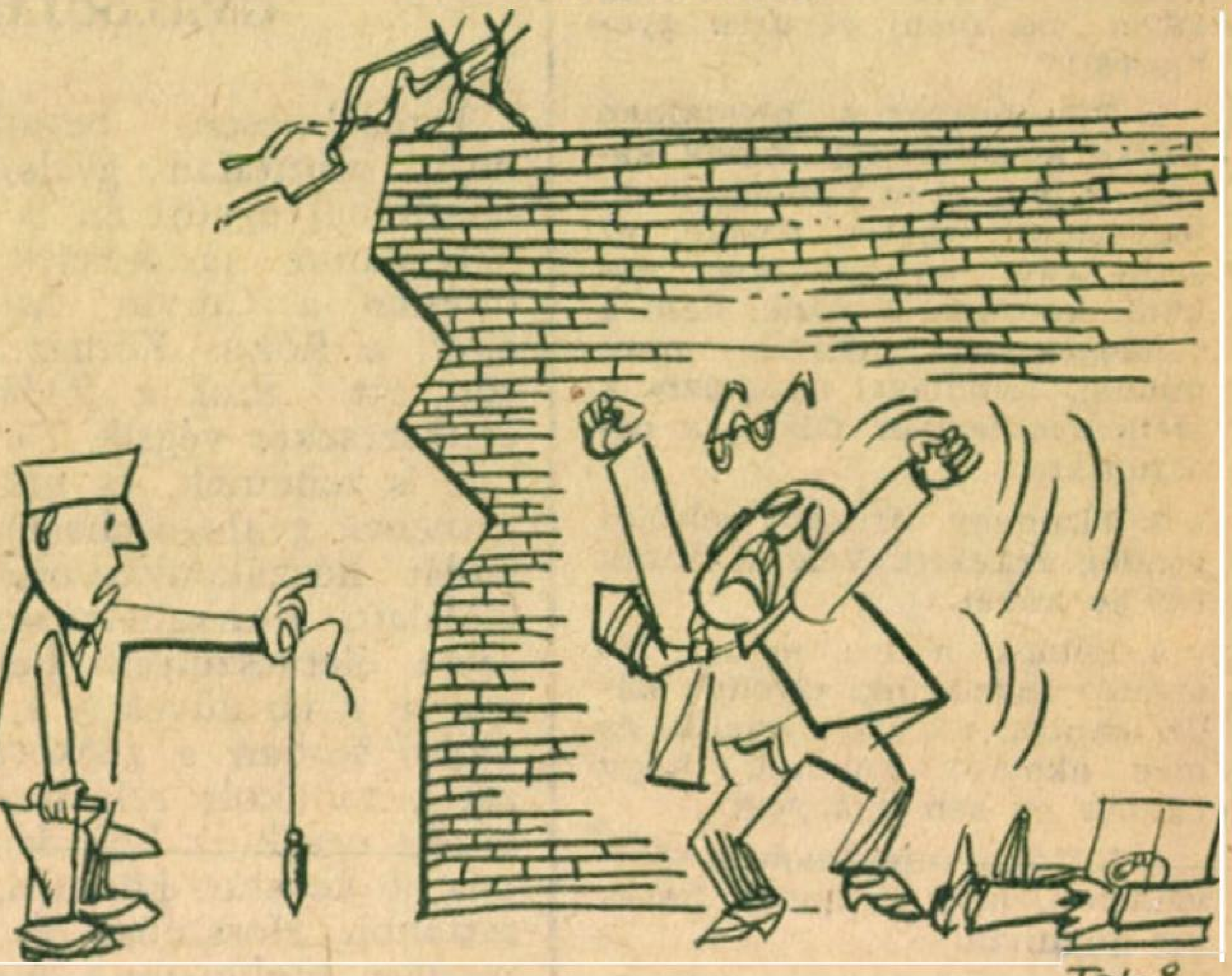

– Sajnálom . . . Állandóan fújta a szél a függő ónt! . . .

Béképtető tárgyalás

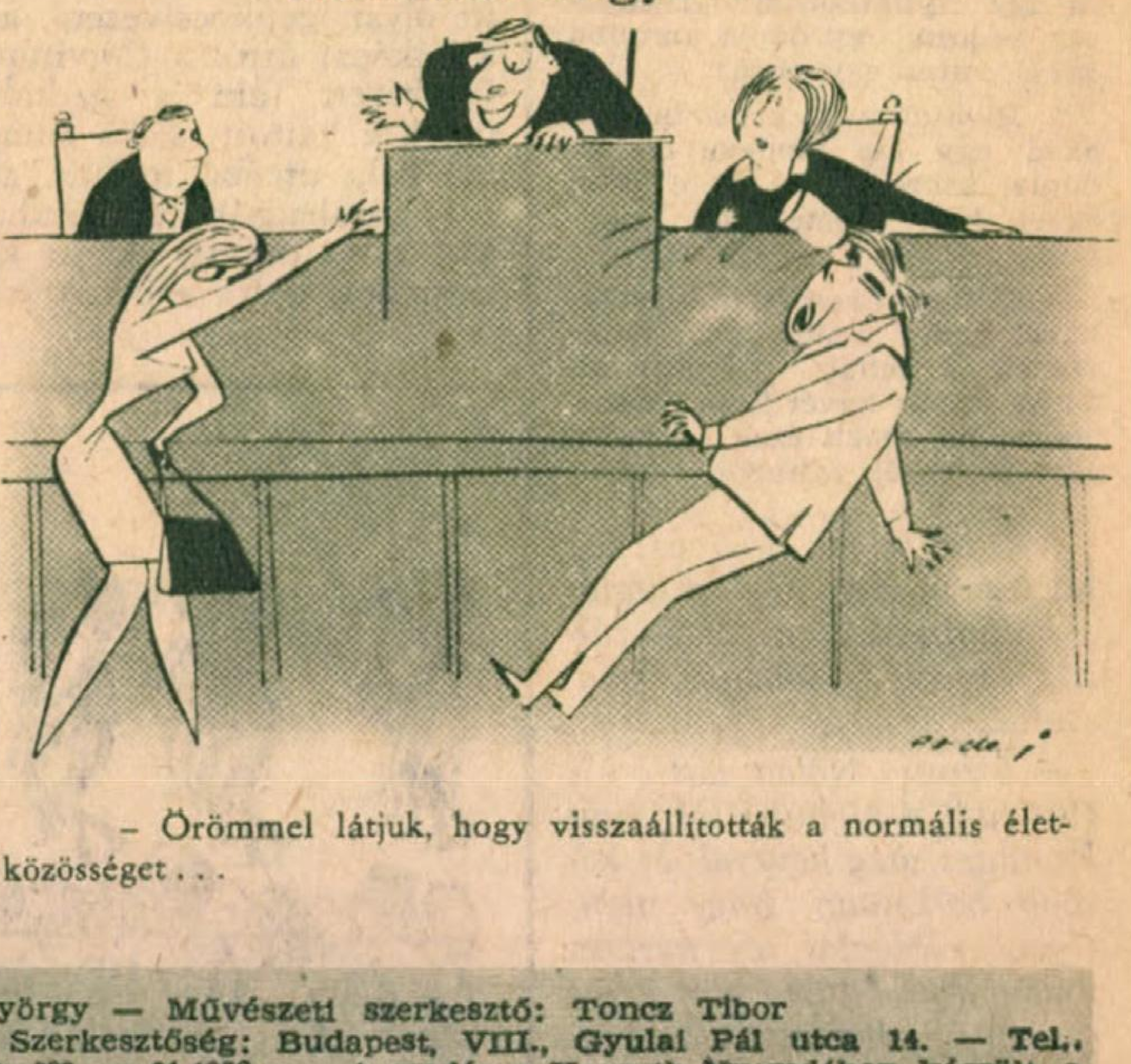

– Örömmel látjuk, hogy visszaállították a normális életközösséget . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel., 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.4856 — A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte. 9645722 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504

HŐSKÖLTEMÉNY

Minden kor megteremti a maga héroszait.

. . . .

Prepatics Béla világéletében szürke kisember volt. Amolyan jelentéktelen porszem, akit ide-oda vet az idő vasfoga, vagy a történelem ítélőszéke. A háború után hol a vendéglátóiparban tűnt fel, hol a kiskereskedelemben, de mindig csak egészen szerény pozíciókat töltve be. Azonban takarékos természet lévén, még a legalacsonyabb fizetésből is tudott valamicskét félretenni, úgy, hogy a közel két évtized alatt egész csinos kis summát spórolt össze.

Amikor a jószándékú magánkezdeményezésnek ismét nagyobb teret engedtek, a lakosság szükségleteinek még jobb kielégítése érdekében, Prepatics Béla a gebines pályára tért át, mert amióta csak az eszét tudja, mindig szeretett volna önálló lenni.

A Srófhuzalgyár tőszomszédságában a dolgozóknak naphosszat szorgalmasan mérte a rövid és hosszú italokat. Egy-két esztendeig minden a legnagyobb rendben ment. Prepaticsot kedvelte az állam, mert lelkiismeretesen betartotta a rávonatkozó egészségügyi és egyéb rendszabályokat, de kedvelték a dolgozók is, mert a légynek sem ártott, ha az megváltotta a blokkot.

Ám egy szép napon megszólalt belül egy hang, a lelkiismeret hangja, s a derék Prepaticsot szörnyű kételyek kezdték gyötörni, hogy vajon tisztességes dolog-e, amit ő csinál? Újra meg újra látva a magukból kivetkezett meglett családapákat, amint tökrészegen elzavarták feleségeiket, gyermekeik anyját, az ajtó elől, végül is arra a következtetésre jutott, hogy a töményebb alkohol rendkívül káros hatással van az emberre. Ezért elhatározta, hogy ha már nem áll módjában egyenként lebeszélni ügyfeleit a túlzott szeszfogyasztásról, legalább az italok ártalmasságát megpróbálja valamelyest csökkenteni.

S a derék férfiú elhatározását hamarosan tett követte. Egyik este bent maradt a boltban, és óvatosan némi vizet töltött az üvegekbe meg a demizsonokba. Aznap éjjel, hosszú idő óta először, nyugodtan aludt.

Kora reggel izgatottan várta a nyitást. Ezentúl aligha fognak nála berúgni a vendégek. Immár nem kell többé reszketniük minden bérfizetési napon a dolgozók hozzátartozóinak.

Ám alighogy elkezdte a kiszolgálást, a kuncsaftok rögtön meg akarták lincselni, s csupán a szemfüles sarki rendőr mentette ki a feldühödött tömeg markából úgy, hogy letartóztatta hamisításért, és azonnal bekísérte az őrszobára.

Dalmáth Ferenc

Román humor

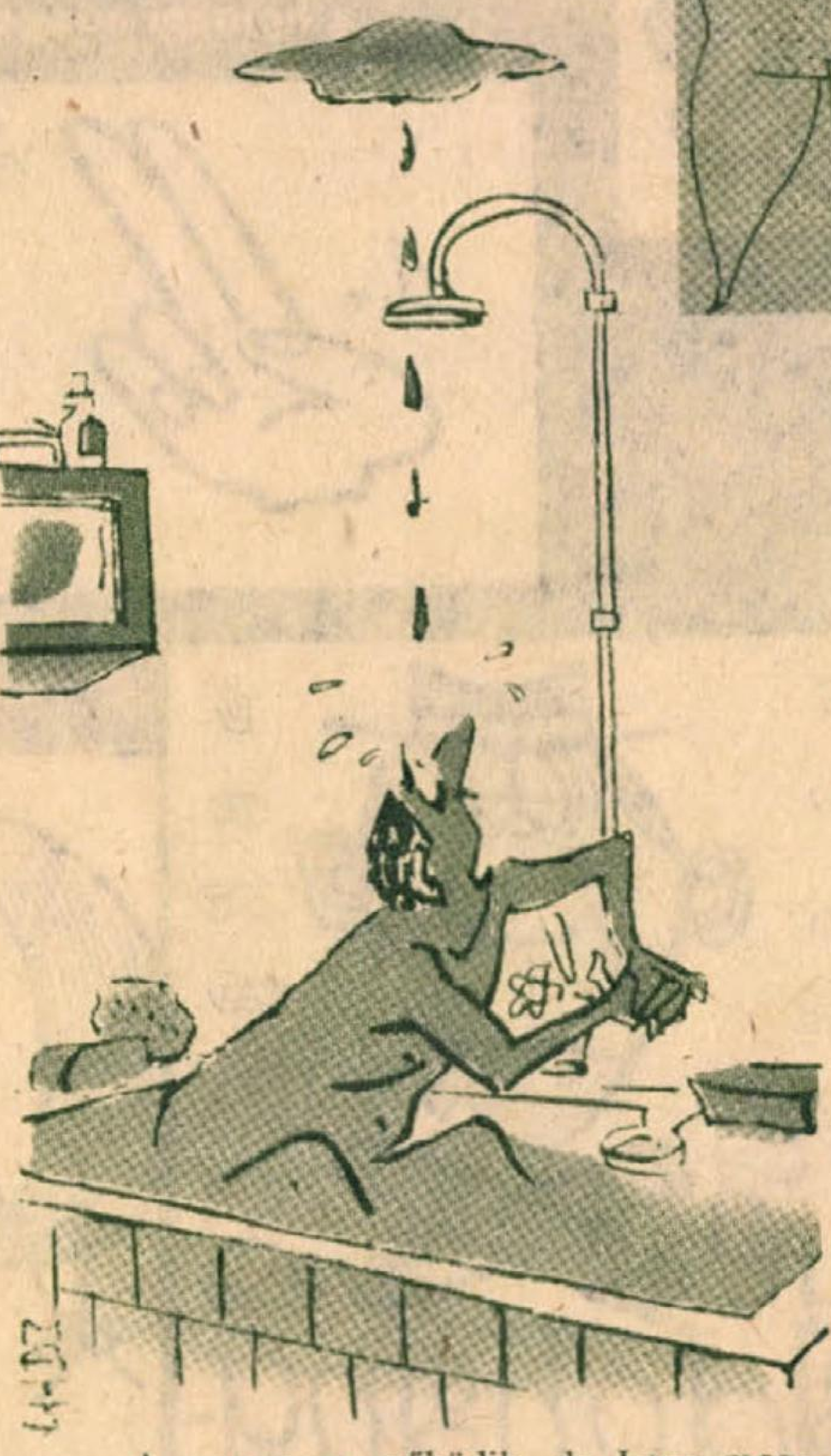

– A csap nem működik, de Isten megsegített! ...

(Matty rajza)

KISLAKÁS-ÉPÍTKEZÉS

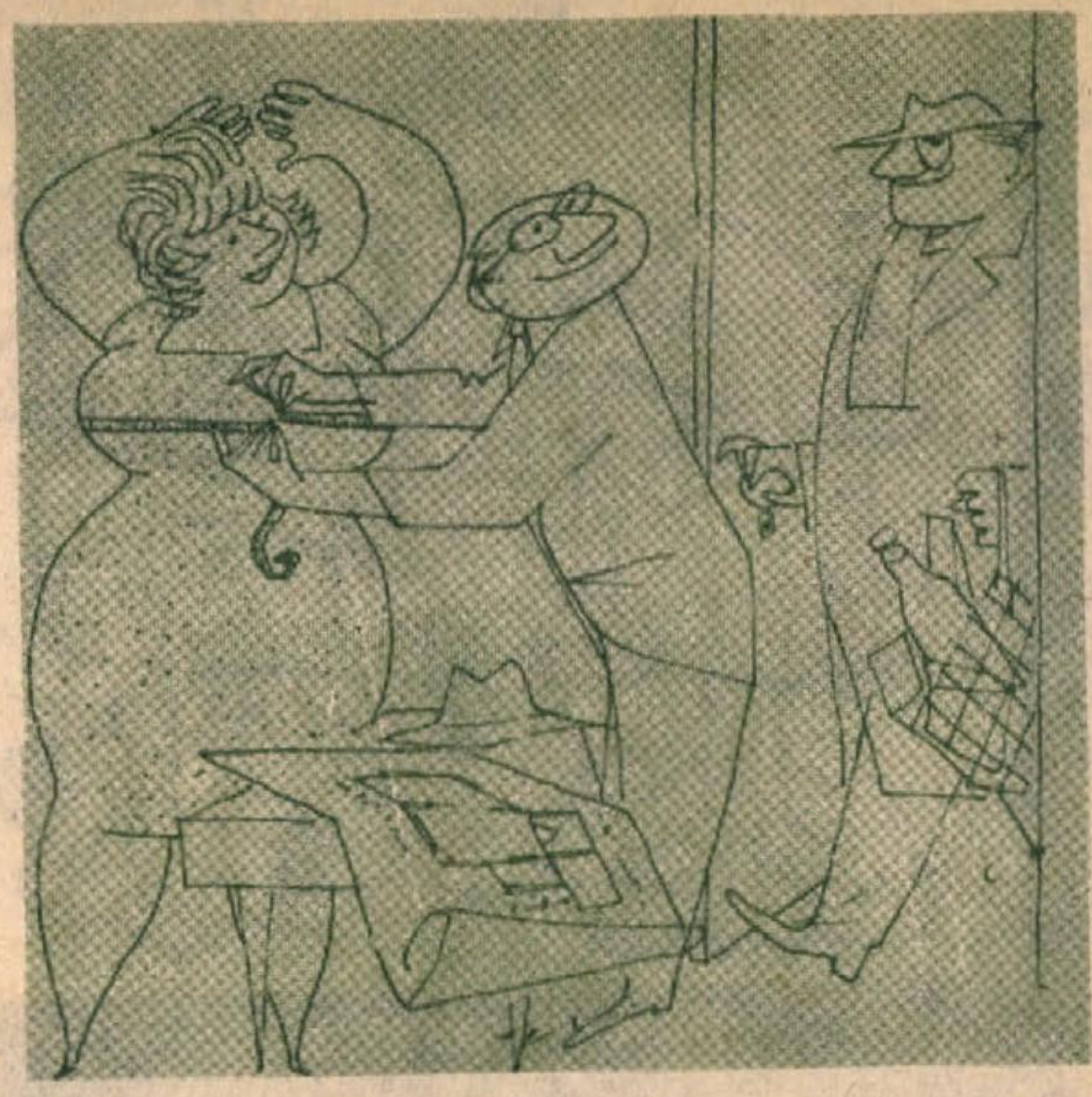

– Ne ijedj meg, fiacskám, nem új ruhát csináltatok, csak az építész vesz méretet az ajtóhoz ...

(C. Damadian rajza)

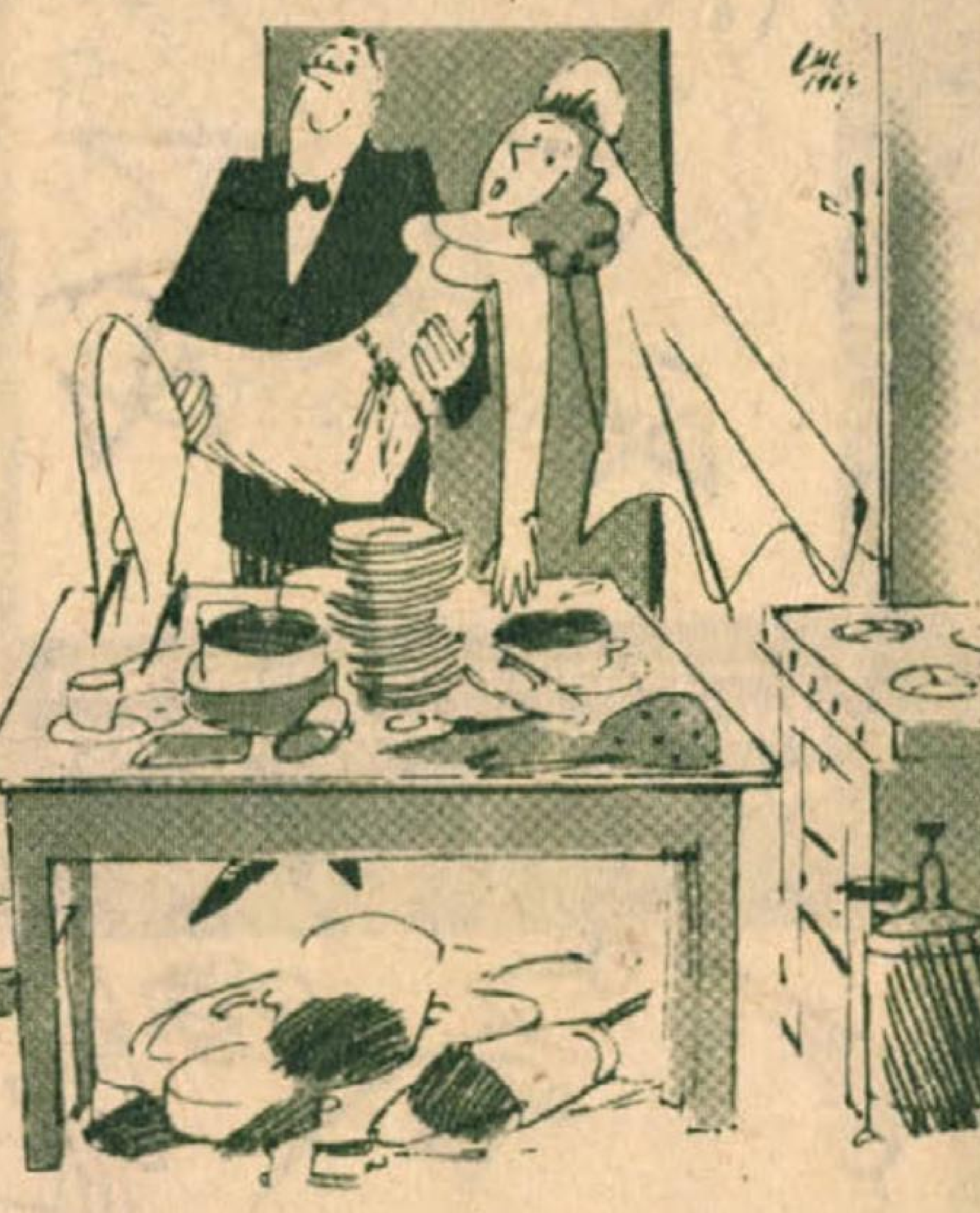

– Na, kis szívem, megérkeztél ...

(A. Lucaci rajza)

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

CSORTOS GYULA, a nagy magányos művész, igyekezett lerázni magáról a „nem kívánatos elemeket.” Volt azonban egy makacs tisztelője, aki úton-útfélen csatlakozott hozzá és unalmas történeteivel traktálta. Némelyiket kétszer-háromszor is elismételte. Csortos egy ilyen alkalommal idegesen szólt rá a tolakodóra:

— Éhé ... nekelve adja elő a mohon ... dókáját. A szöve ... hegét már kívülről ismehe ... rem, talán a mehelódiáját még éhél ... vezhetem ...

SZÉP ERNŐ, a finom tollú költő, az akkori kornak és bohém barátainak szokása szerint későn feküdt le, de későn is kelt. Egyszer azonban délelőtt fontos tárgyalásra kellett mennie, egy cédulkán tehát ezt üzente korán jelentkező bejárónőjének:

10-kor költsön!

Amikor másnap felébredt, majdnem kiesett az ágyból, mert az óra már fél 1-et mutatott. Kikiabált a konyhába és heves szemrehányást tett a bejárónőnek. (Akkor még lehetett!)

— Ne tessék mán bántani éngemet, író úr — válaszolt az asszony. — Iszen ott van az asztalán a 10 korona, amit a cédulán éjszaka kölcsön teccett kérni ...

Le a dohányzással!!

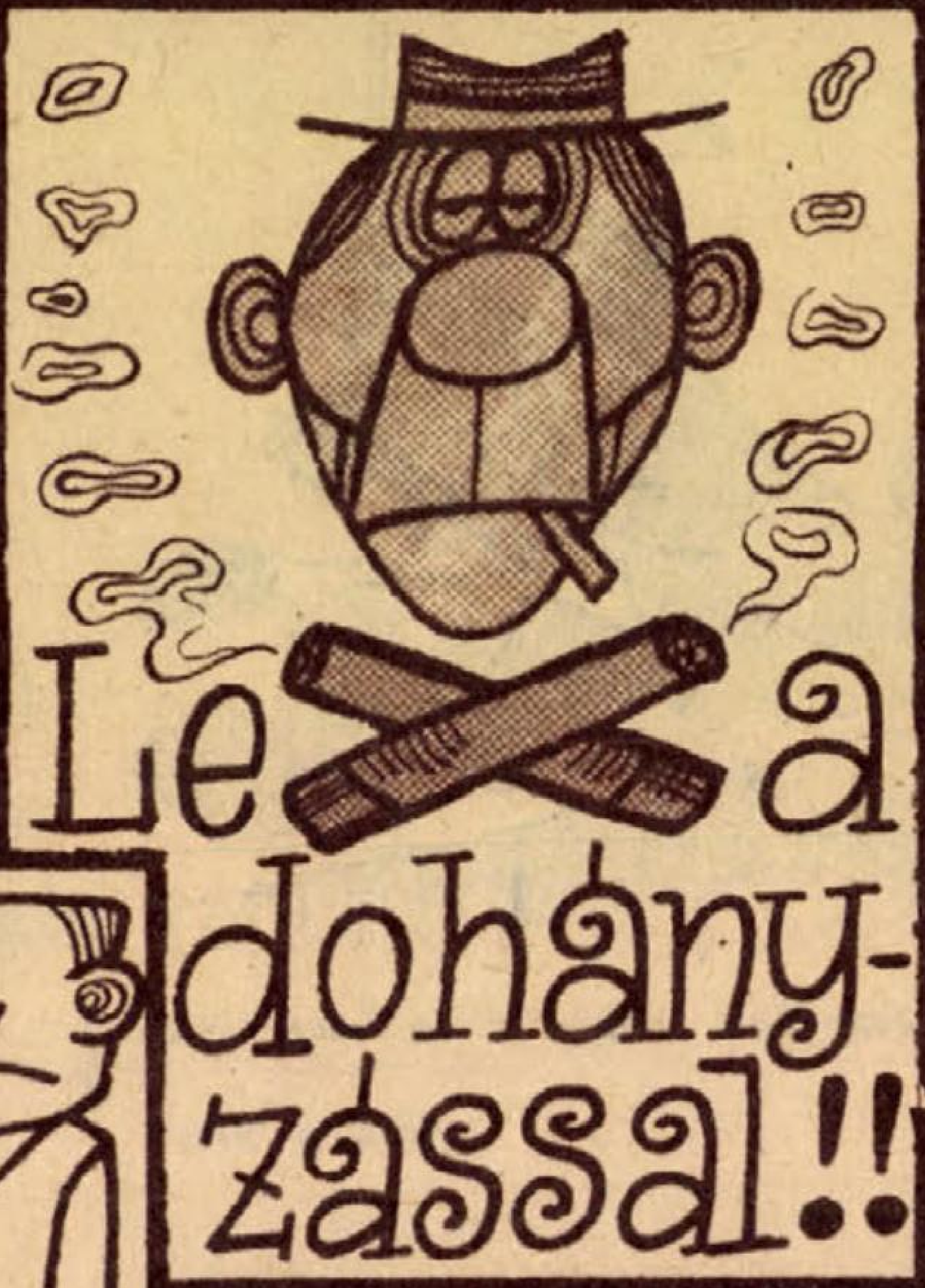

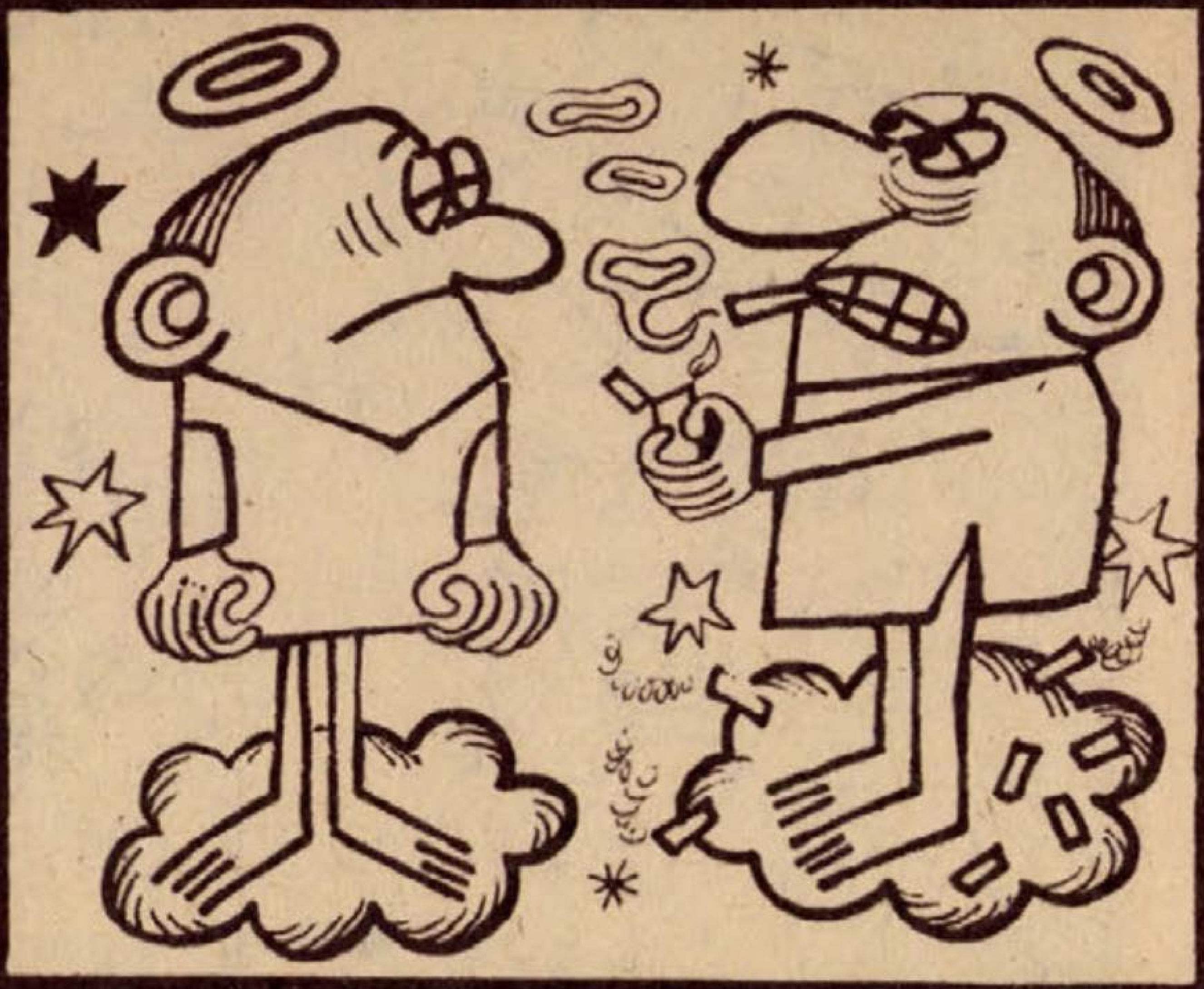

Most már mindegy . . .

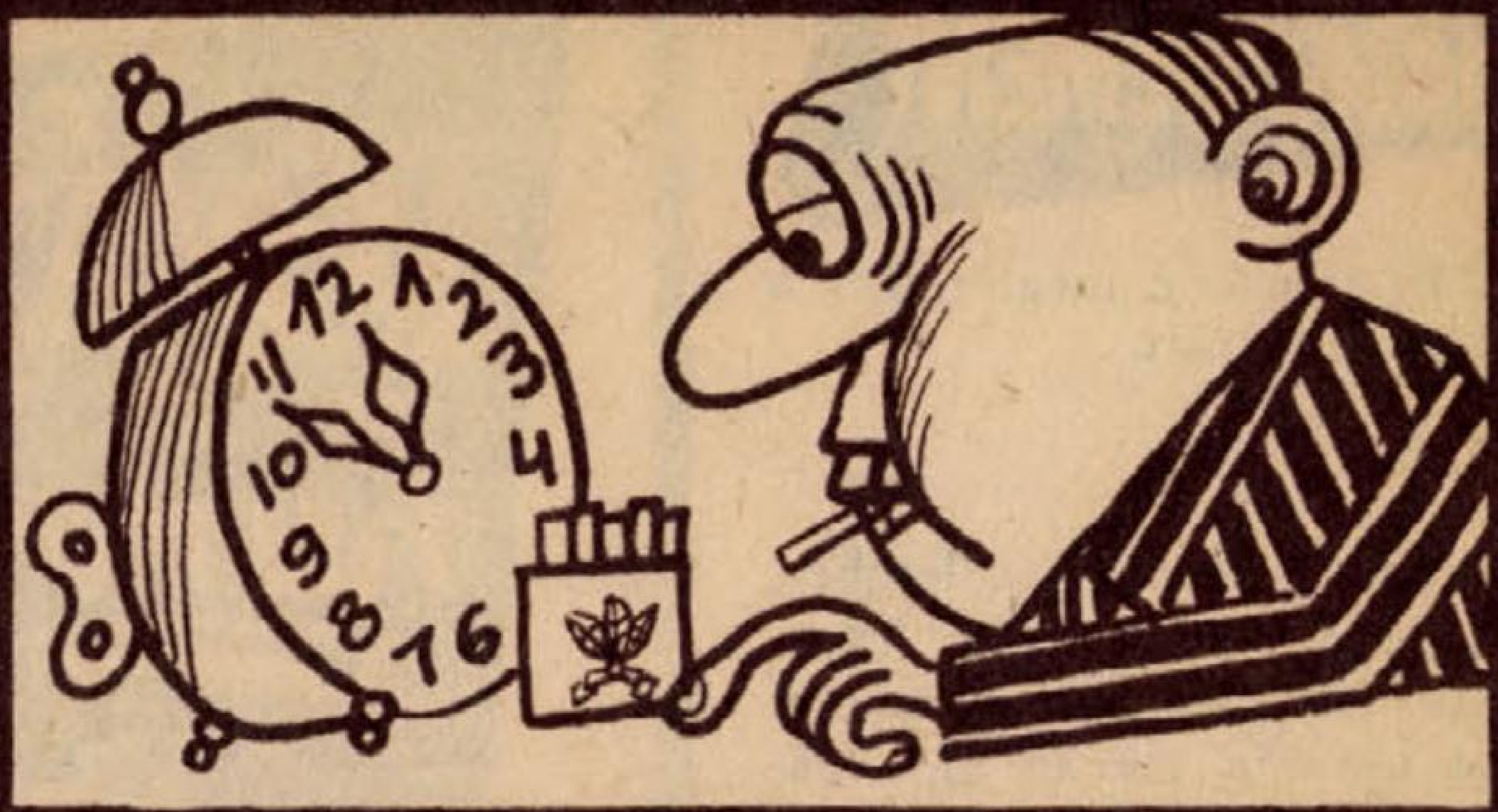
12
1
2
3
4
6
7
8
9
10
11

— Még öt perc éjfélig és megkezdhetem a holnapi adagomat.

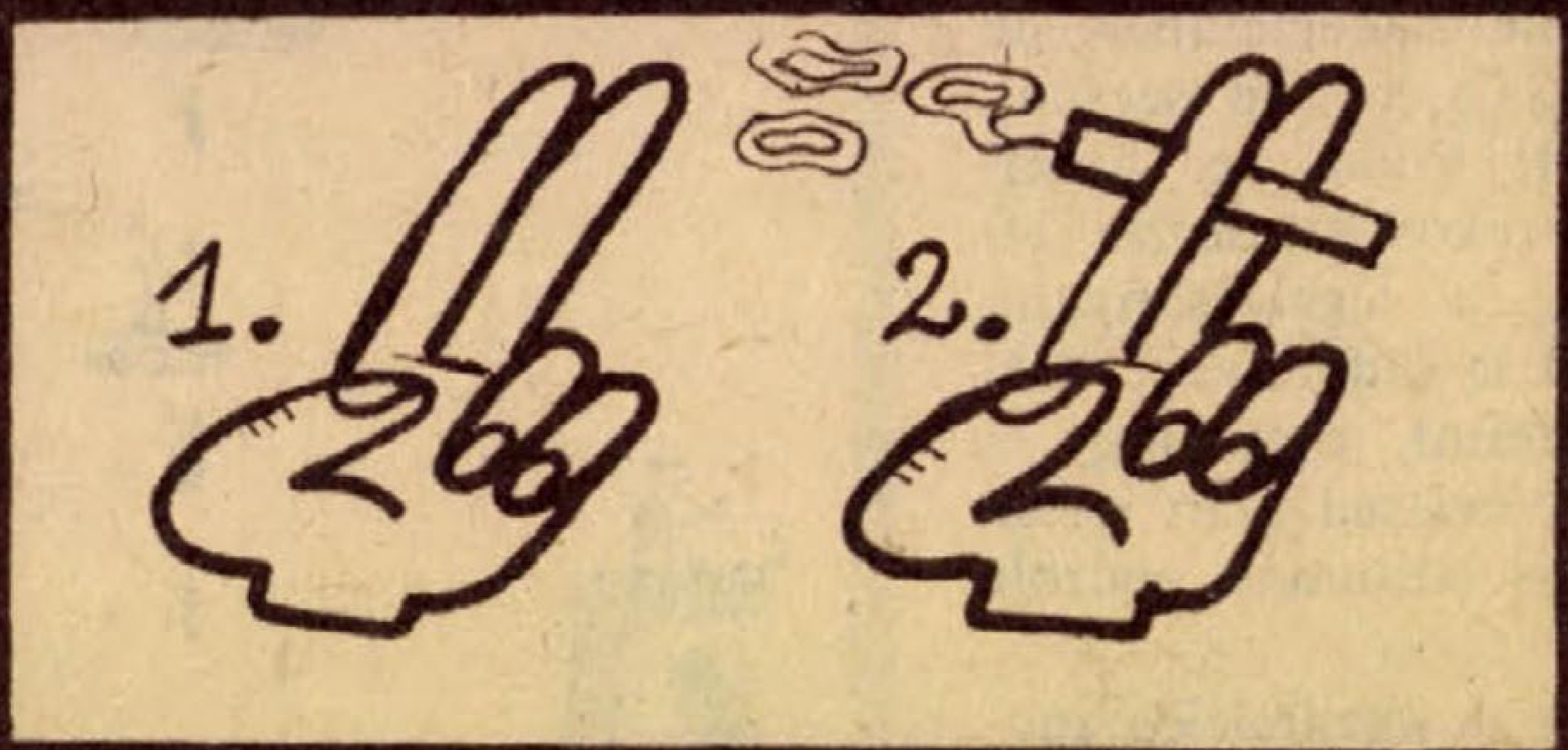

Megszegett eskü.

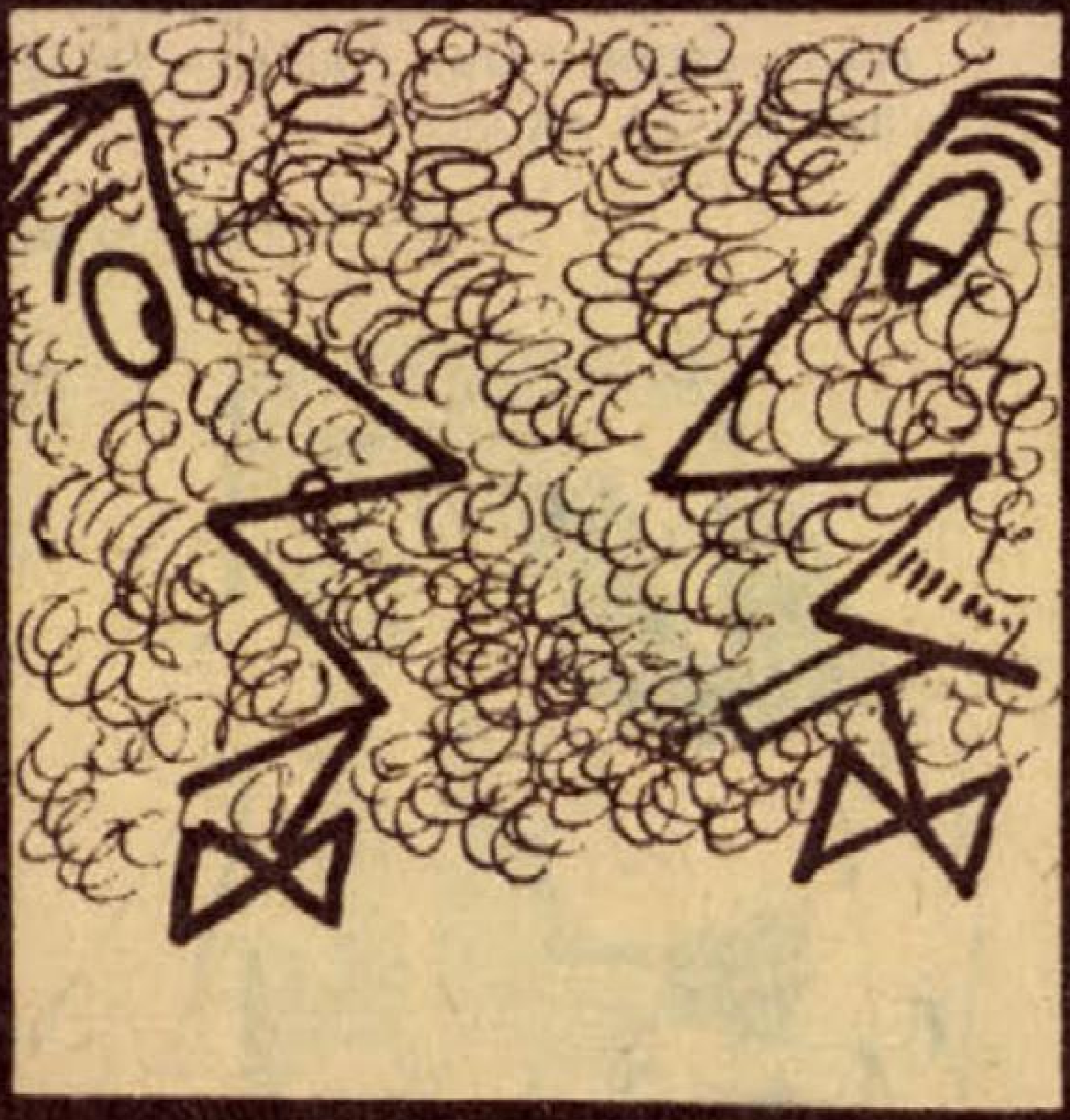

— Jó neked, öregem, nem dohányzol, nem nyeled ezt a ronda füstöt.

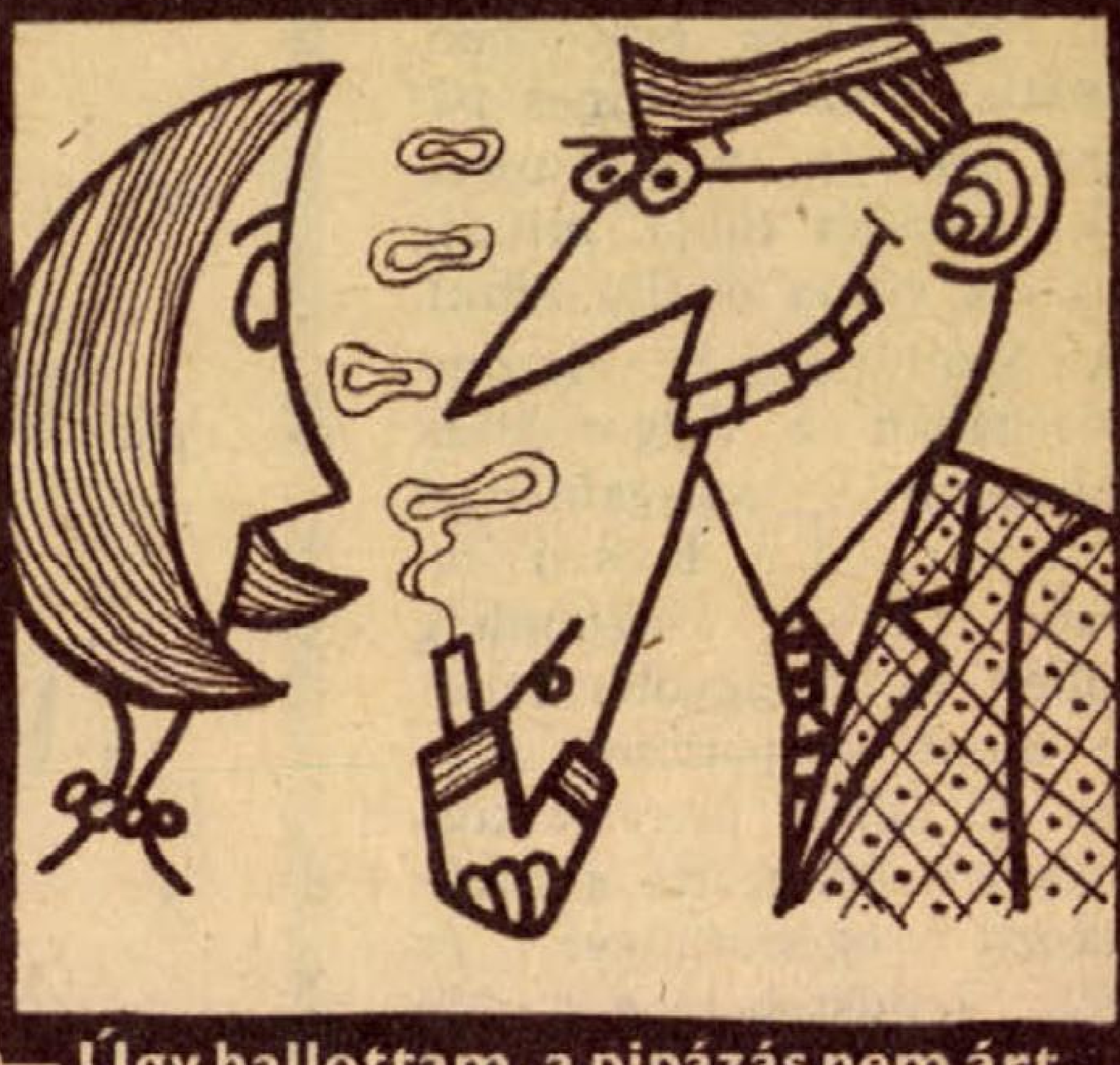

— Úgy hallottam, a pipázás nem árt . . .

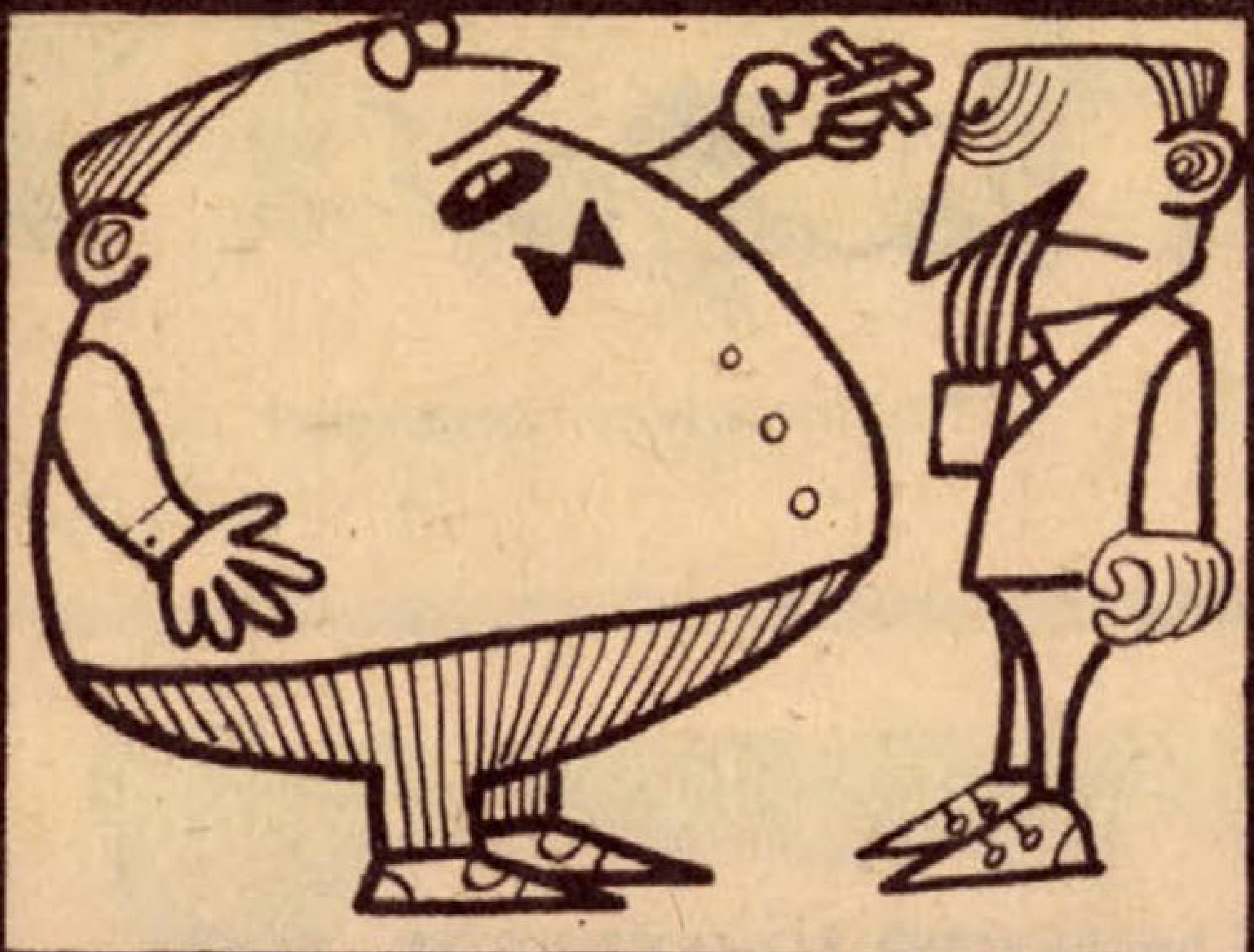

— Már rég leszoktam volna, de azt mondják, aki abbahagyja, elhízik.

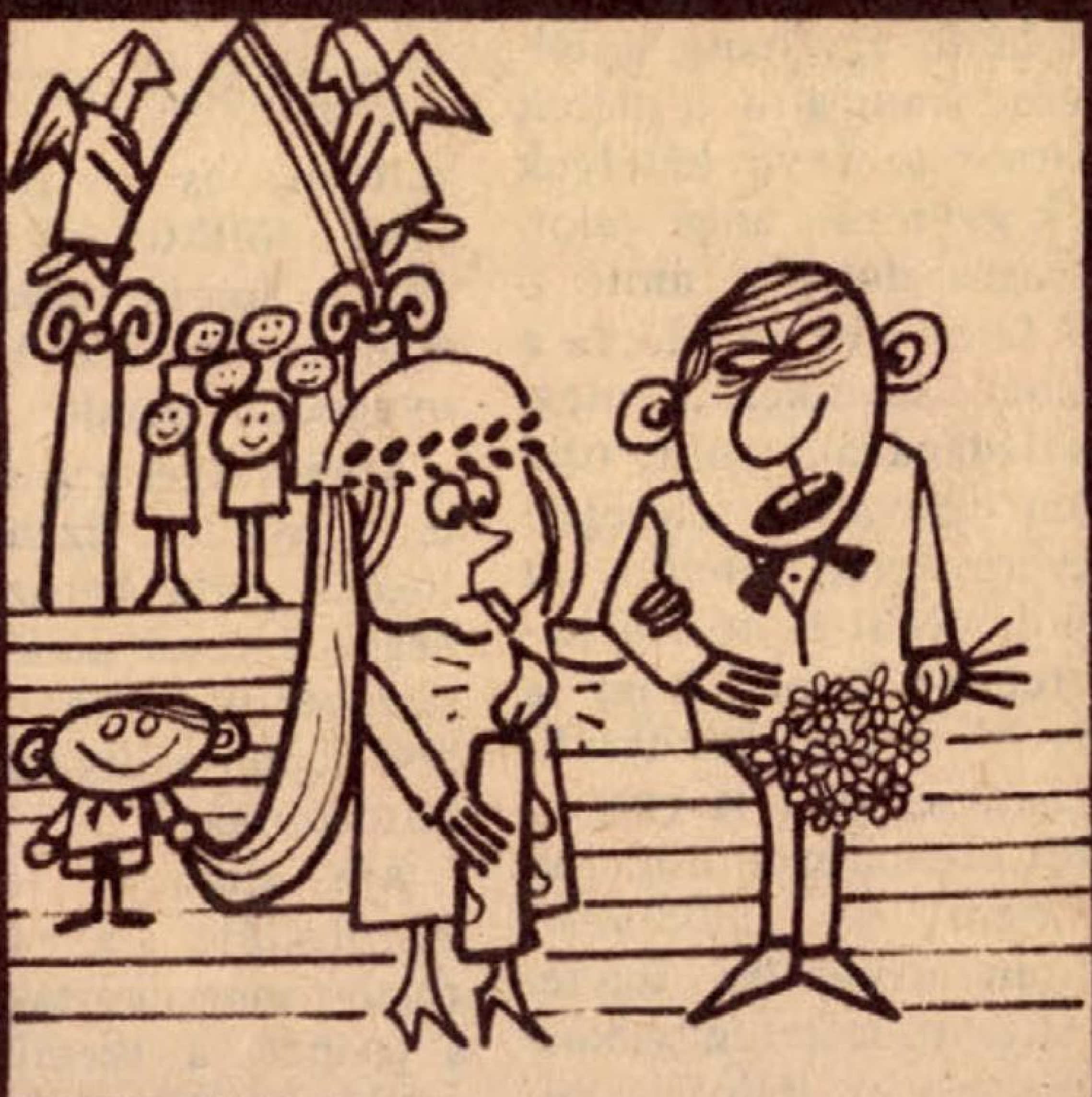

Vőlegény: Nem bírod ki öt percig ? . . .

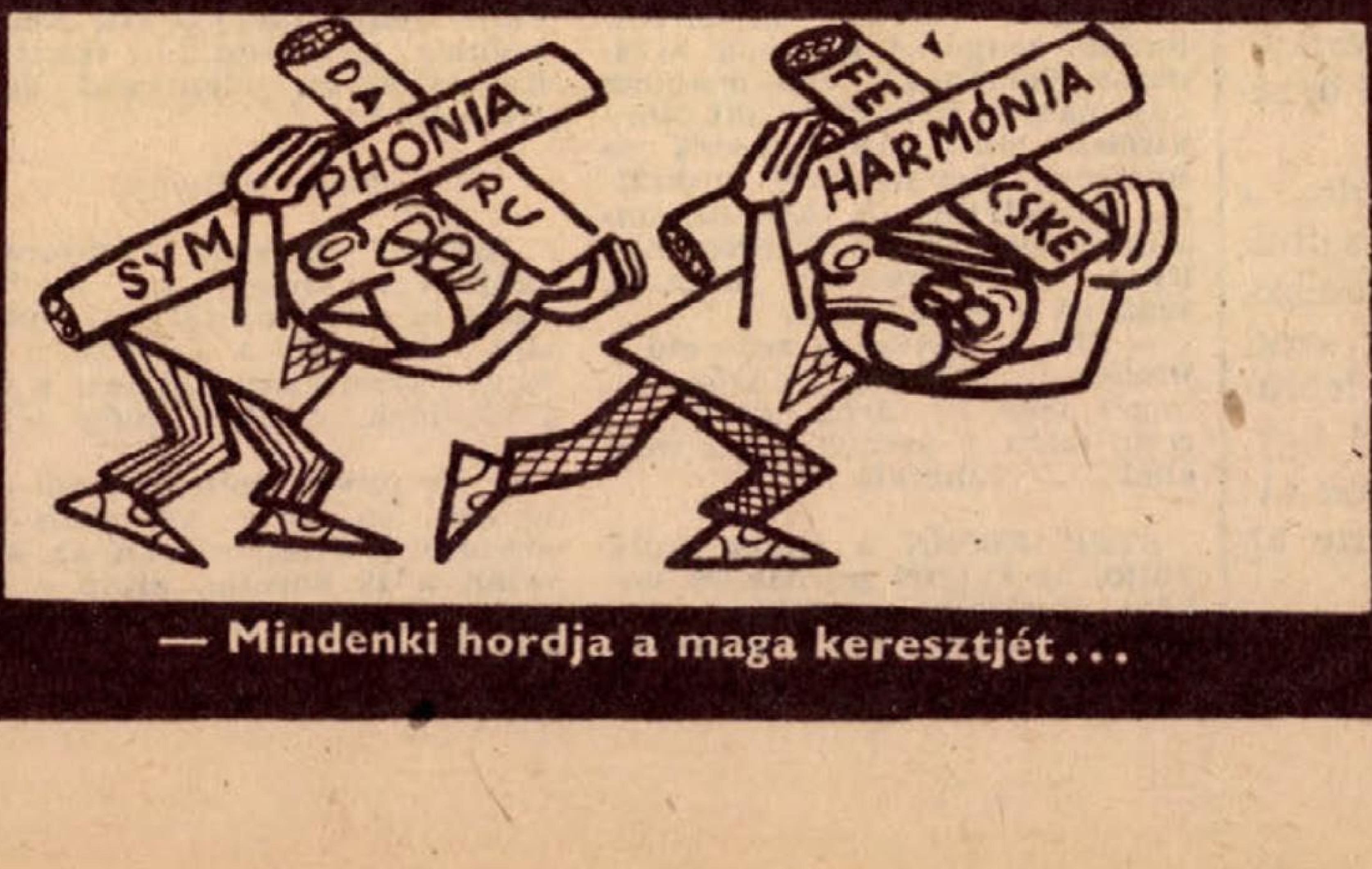
SYM
PHONIA
DA
RU
FE
HARMÓNIA
CSKE

— Mindenki hordja a maga keresztjét . . .

FÜLÖP